

Tartalomjegyzék:

Fagyhalál napközelben	2
A mesés vagyon.....	9
A korszellem hangja	17
A Láng Szerzetese	25
A Félvér	45
A titokzatos érzék	55
A Callisto réme	60
Az elrettetés fegyvere	67
Kétségbevonhatatlan tény.....	75

Fagyhalál napközelben

(Ring Around the Sun)

Jimmy Turner vidám, de kissé rekedt hangon szólalt meg, amikor belépett a fogadószobába.

- Bent van, az öreg Fancsali? - érdeklődött, és kérdését kacsinnással kísérte, melytől a csinos titkárnő bájosan elpirult.

- Bent van és várja magát - intett az ajtó felé, amelyen vastag, fekete betűkkel ez a felirat állt: Frank McCutcheon vezérigazgató, Egyesült Űrposta.

Jimmy belépett.

- Helló kapitány, mi újság?

- Ó, hát maga az? - pillantott rá McCutcheon az íróasztala mögül, s közben valami förtelmesen büzlő, erős szivart rágszált. - Üljön le.

McCutcheon Jimmyre meredt bozontos, sűrű szemöldöke alól. Az Öreg Fancsaliról - ahogyan az Egyesült Űrposta alkalmazottai egymás között nevezték -, még a legrégebb munkatársai is azt terjesztették, hogy nem emlékeznek arra, hogy valaha is elnevette volna magát, noha valami szállongó szóbeszéd szerint gyerekkorában egyszer elmosolyodott, amikor látta, amint a papája lepottyan az almafáról. Jelenlegi arkifejezése azonban inkább azt tükrözte, hogy ez a pletyka erős túlzás lehet.

- Na, ide hallgasson, Turner - vakkantotta. - Az Egyesült Űrposta új szolgáltatással indít, és magát javasolja az úttörő munkára.

- Figyelembe sem véve Jimmy grimaszát, így folytatta: - Mostantól kezdve a vénuszi posta egész éven át működni fog.

- Micsoda! Mindig azt hittem, hogy anyagi szempontból kész tönkremenés eljuttatni a postát a Vénuszra, kivéve akkor, amikor a Nap innesső oldalán van.

- Úgy van - ismerte el McCutcheon -, akkor, ha a szokásos utakat követjük. De ha eléggé meg tudjuk közelíteni a Napot, akkor akár nyílegyenesen is átvághatunk a Naprendszeren. És itt lép be maga! Felszereltünk egy vadonatúj űrhajót, ami képes húszmillió mérföldre megközelíteni a Napot, és addig maradhat ebben a távolságban, ameddig csak akar.

- Várjunk csak egy percig - vágott közbe Jimmy idegesen. - Nem egészen tudom követni, Mr. McCutcheon. Miféle hajó ez?

- Mit képzelsz, honnan tudnám? Nem a laboratóriumból szöktem meg. Abból, amit elmondtak, annyit tudok, hogy kibocsát magából valamiféle mezőt, amely a hajó körül a Nap sugárzását elhajlítja. Kapiskálja? Eltéríti. A hő nem hatol el magához, így időtlen időig ott rostokolhat, és a hajóban hűvösebb lesz, mint New Yorkban.

- Ó, tényleg? - kételkedett Jimmy. - Kipróbálták már, vagy ez az aprócska feladat rám vár?

- Természetesen kipróbálták, csak épp nem a valóságos szoláris körülmények között.

- Akkor felejtsük el a dolgot. Rengeteget megtettem az Egyesült Postaért, de ez már sok a jóból. Még nem örültem meg teljesen.

McCutcheon szipákkolt.

- Figyelmeztessenem az esküjére, amit akkor tett, amikor belépett a szolgálathoz, Turner? "Űrrepülésünket..."

- "...nem állíthatja meg semmi, csak a halál" - fejezte be Jimmy. - Ezt épp oly jól tudom, mint maga, de azt is hozzáteszem, hogy nagyon könnyű ilyesmit egy kényelmes karosszék mélyéből idézgetni. Ha olyan idealista, akkor csinálja meg maga. Itt a lehetőség. Ha úgy óhajtja, akár ki is rúghat. Attól ne féljen, hogy nem talállok magamnak állást.

McCutcheon hangja suttogássá halkult.

- Ej, ej, Turner, ne hamarkodja el. Még nem hallott mindent, amit mondani akarok. Roy Snead lesz a társa.

- Hah! Snead! Ennek a nagypofájú ígéretőnek egymillió év alatt sem lenne mersze ilyen munkát elvállalni. Próbáljon beadni valami más tündérmesét.

- Nos, az igazat megvallva ő már vállalkozott a feladatra. Úgy gondoltam, hogy maga majd csatlakozik hozzá, de azt hiszem, mégis neki volt igaza. Azt állítja, hogy maga nem megy el. Pedig eleinte azt hittem, nem akar majd kimaradni ebből.

McCutcheon egy kézlegyintéssel elbocsátotta Jimmyt, és közönyösen visszahajolt ahhoz a jelentéshez, amibe beszélgetésük előtt belemélyedett. Turner megállt, habozott, majd visszafordult.

- Várjunk csak egy percig, Mr. McCutcheon. Azt mondta, Roy megy?

McCutcheon bólintott, de látszólag még mindig a munkájával bíbelődött. Jimmy kirobbant.

- Nahát, ez a becstelen, pipaszárlábú, tesze-tosza pasas! Szóval azt képzeli, hogy én gyáva vagyok ahhoz, hogy elmenjek! Na majd én megmutatom neki! Elvállalom a melót, és tíz dollárban fogadok egy vénuszi rézpenny ellenében, hogy ez az alak az utolsó pillanatban beteget jelent.

- Jó! - állt fel a székéből McCutcheon, és megrázta Jimmy kezét. - Gondoltam, hogy előbb-utóbb megjön az esze. A részleteket megkapja Wade őrnagytól. Azt hiszem, körülbelül hat hét múlva indulhat, és mivel én holnap elutazom a Vénuszra, valószínűleg még találkozhatunk is ott.

Jimmy még mindig fortyogva távozott, McCutcheon pedig átcsengetett a titkárnőnek.

- Miss Wilson, hozza be Roy Snead-et a képernyőre.

Néhány perc múlva felvillant a vörös fényjelzés. A képernyő kattant, és megjelent a sötét hajú, kifogástalanul öltözött Snead.

- Helló, Snead - morogta McCutcheon. - Elvesztette a fogadást. Turner elvállalta a munkát. Azt hittem, betegre röhögi majd magát, ha elmondom neki, hogy maga nem hajlandó elutazni. Küldheti a húsz dolláromat.

- Várjunk csak, Mr. McCutcheon - sötétedett el Snead arca a dühtől. - Miféle ötlet volt azt mondani ennek a pucsvédelő hülyének, hogy én nem megyek el? Ez magára vall, kétszínű alak. Tegyen csak le szépen még húsz dollárt, mert én a helyemen leszek, de lefogadom, hogy Turner még megváltoztatja az elhatározását. Én viszont ott leszek. - Roy Sneadből még mindig dőlt a szó, amikor McCutcheon kikapcsolta a készülékét.

A vezérigazgató hátradőlt, elhajította szétmarcangolt szivarját, és másikra gyűjtött. Az arca savanyú volt, de a hangjából határozottan elégedettség csendült ki, amikor így szólt: - Ha! Tudtam, hogy ennek mindketten beugranak!

* * *

Fáradt, agyonizzadt páros szelte át a Héliosz űrhajóval a Merkúr pályáját. Az űrben magányosan eltöltött hetek valamiféle felszínes barátságot kényszerítettek rájuk. Jimmy Turner és Roy Snead amúgy éppen csak beszélő viszonyban álltak egymással.

Mindehhez hozzájárult még a rejtett ellenséges érzelem, a Nap egyre növekvő hősege és a kirándulás bizonytalan kimenetele miatt érzett gyötrelmük. Így hát csakugyan szerencsétlen párost alkottak.

Jimmy fáradt pillantást vetett a műszerfal labirintusára, félreseperte szemébe hulló rakoncátlan fűrtjeit, és felmordult.

- Mennyit mutat most a hőmérő, Roy?

- Százhuszonöt fok Fahrenheit, és még mindig emelkedik - jött szintúgy mogorván a válasz.

Jimmy káromkodott.

- A hűtőrendszer maximumon áll, a hajótest a szoláris sugárzás kilencvenöt százalékát elnyeli, és jelenleg százhuszonöt! – egy kicsit elhallgatott. - A gravométer szerint még mindig harmicötmillió mérföldre vagyunk a Naptól. Még tizenötmillió mérföld áll előttünk, mielőtt az Eltérítő Mező kifejti hatását. A hőmérséklet körülbelül 150-re megyek fel. Szép kilátás! ellenőrizd a szárítót!

Ha a levegő nem abszolút száraz, nem sokáig bírjuk szuflával.

- A Merkúr pályáján belül vagyunk, gondold csak meg! - mondta Snead rekedt hangon. - Még soha senki nem került ennyire közel a Naphoz. Mi pedig még közelebb megyünk.

- Sokan megfordultak már itt ilyen közel, sőt még közelebb is - emlékeztette Jimmy -, de ők egytől egyik irányíthatatlan hajóban ültek, és a Napban landoltak. Friedlander, Debuc, Anton... - a hangja töprengve elhalkult.

Roy kényelmetlenül mocorgott.

- Voltaképpen mennyire hatásos ez az Eltérítő Mező, Jimmy? Mert tudod, ezek a derűs gondolataid nem igazán vigasztalóak.

- Nos, amennyire a technikusoktól telt, a legszigorúbb laboratóriumi körülmények között tesztelték. Saját szememmel láttam.

Olyan sugárzásban fűdették meg, ami nagyjából megfelel a Naptól való húszmillió mérföldnyi távolságnak. A Mező működött, mint a parancsolat. A fény annyira elhajlott, hogy a hajó láthatatlanná vált. A benne lévő pasasok azt állították, hogy a külső dolgok láthatatlanok, és semmiféle hő nem jut el hozzájuk. Hanem azért fura, hogy a Mező csak bizonyos sugárerősség mellett fog működni.

- Azért, hát remélem, hogy így vagy úgy mégis működni fog - ragyogott fel Snead. - Ha az Öreg Fancsali úgy képzelem, hogy ezt a kedvéért rendszeresen fogom csinálni... nos, akkor elveszíti a mesterpilótáját.

- Mármint hogy két mesterpilótáját - helyesbített Jimmy.

Mindketten hallgatásba merültek, és a Héliosz tovább rohant.

A hőmérséklet emelkedett: 130, 135, 140. Azután három nap múlva, amikor a higanyszál elérte a 148 fokot, Roy megjegyezte, hogy elérték a kritikus zónát, ahol a szoláris sugárzás már kellő intenzitást fejt ki ahhoz, hogy a Mező energiája működésbe lépjen.

Mindketten erre vártak, és feszülten koncentráltak.

- Vajon hirtelen fog megtörténni?

- Nem tudom. Még várunk kell.

A hajóablakon át csak a csillagokat láthatták. A Nap, amely innen háromszor nagyobbak látszott, mint a Földről, vakító fénysugarakat ontott az opálos fémre, erre a speciálisan megtervezett hajóra, amelynek kajütblakai automatikusan záródtak az erős sugárzás hatására.

Egyszer csak a csillagok kezdtek eltűnedezni. Lassan történt, eleinte csak a fakóbbak halványodtak el, azután a nagyobbak is: a Polárisz, a Regulusz, az Arkturusz, a Szíriusz. Az űr egyöntetű sötétségbe borult.

- Működik - suttogta Jimmy. Alig hagyta el ajkát a szó, amikor az ablaknyílás kattant. A Nap is eltűnt!

- Ni! Máris érzem, hogy hővösebb van - örvendezett Jimmy Turner. - Öregem, ez úgy működik, mint a fene! Tudod, ha ezt az Eltérítő Mezőt úgy állították be, hogy minden sugárzást visszaver, akkor teljesen láthatatlanok vagyunk. Hadieszköznek is beválna. - Cigaretára gyűjtött, és kényelmesen hátradőlt.

- Közben azonban vakon repülünk - emlékeztette Roy.

Jimmy leereszkedően vigyorgott.

- Sose aggódj emiatt, Tányérképű! Én mindenre gondoltam. Most éppen egy Nap körüli pályán vagyunk. Két hét múlva az ellenkező oldalon leszünk, szépen bekapcsolom a tolórakétákat, és már zúgunk is a Vénusz felé! - Jimmy roppant elégedett volt önmagával. - Hagyd csak rá szépen "Eszes" Turnerre. Én két hónap alatt átviszlek a szokásos fél év helyet. Mert ha nem tudnád, most az Egyesült Posta mesterpilótájával utazol.

Roy gúnyosan felkacagott.

- No lám... még elhitetnéd az emberrel, hogy itt minden munkát te végzel. Márpedig mindössze annyit csinálsz, hogy vezeted a hajót a pályán, amit én tervezek meg. Te csak a nyers erő vagy, az agy viszont én vagyok.

- Na ne mondd! Minden nyavalyás pilótaiskolás meg tud tervezni egy utat. Ahhoz azonban férfi kell, hogy célhoz juttassa a hajót.

- Ez a te véleményed. És kinek van nagyobb fizetése, a navigátornak, vagy a pályatervezőnek?

* * *

Jimmy erre nyelt egyet, Roy meg diadalmasan kivonult a pilótafülkéből. A Héliosz azonban füttyült rájuk és tovább rohant.

Két nap múlva lehiggadtak, s amikor a harmadik napon Jimmy szemügyre vette a hőmérőt, megvakarta a fejét, és nyugtalanság fogta el. Roy belépett, s épp rajtakapta Jimmyt, amint e fejét vakargatta. Meglepődve húzta fel szemöldökét.

- Valami baj van? - kérdezte, és lehajolt a hőmérőhöz. - Éppen 100 fok. Ezt még egy beteg kecske is kibírná. Pedig az arckifejezésedből úgy tűnik, hogy valami nincs rendjén az Eltérítő Mezővel, és a hőmérséklet megint emelkedik - mondta Roy, majd tüntetően ásitva elfordult.

- Jaj, fogd be a szád, te ostoba majom. kiáltott rá Jimmy, és félig rúgásra emelte a lábát. - Sokkal jobban érezném magam, ha a hőmérséklet emelkedne. Ez az Eltérítő Mező túlságosan is jól működik.

- Igazán? Ezt hogy érted?

- Majd elmagyarázom; ha idefigyelsz, talán, meg is értheted. A hajót úgy építették, mint egy közönséges termoszt. Csak a legnagyobb nehézséggel tud hőt felvenni, s ugyanolyan nehezen is veszíti el. - Elhallgatott, hagyta, hogy Roy felfogja a szavait. - Normális hőmérséklet mellett ennek a hajónak nem szabad napi két foknál többet veszítenie, ha nincs külső melegforrás, ami táplálja. De a mi helyzetünkben is csak legfeljebb napi öt fokot tudsz követni?

Roynak tátva maradt a szája, Jimmy pedig folytatta.

- Ám ez az átkozott hajó nem egészen három nap alatt ötven fokot veszített.

- De hiszen ez képtelenség!

- Márpedig így van - mondta Jimmy gúnyosan. - Majd én megmondom, mi a hézag. Az a nyavalyás Mező. Visszaveri az elektromágneses sugarakat, és közben valahogy elősegíti a hajónk hőveszteségét.

Roy mindezt átgondolta, és hevenyészett számítását végzett.

- Ha igaz, amit mondasz - nyögte ki végül -, akkor öt nap múlva elérjük a fagypontot, és további egy hetet kell sarkvidéki hidegben eltöltenünk.

- Úgy is van. Feltéve, hogy a hőveszteség ilyen ütemben folytatódik, valószínűleg harminc, sőt negyven fok alá süllyed a higanyszál.

Roy keservesen nyelt egyet.

- És mindez húszmillió mérföldnyire a Naptól!

- Még nem is ez a legrosszabb - mutatott rá Jimmy. - A hajónak, mint valamennyi, a Mars pályáján belül közlekedő eszköznek, nincs fűtőrendszere. Mivel a Nap őrjítően sűt, és általában nem szokott hőveszteség előfordulni, a Mars és a Vénusz felé induló hajókat csak hűtőrendszerrel szerelik fel. Nekünk most például egy roppant hatásos fagyasztó berendezésünk van.

- Akkor hát ördögi pácban vagyunk. Mert ugyanez vonatkozik az űrruhákra is.

És a még mindig égető forróság ellenére mindketten borzongani kezdtek.

- Én ezt nem vagyok hajlandó kibírni - fakadt ki Roy. - Arra szavazok, hogy forduljunk egyenesen vissza a Földre. Többet igazán nem várhatnak el tőlünk.

- Rajta! Te vagy a pilóta! Meg tudsz tervezni egy utat a Naphoz ilyen közel, és garantálod, hogy nem pottyanunk bele egyenesen?

- A pokolba is! Erről megfeledeztem.

Most aztán mindkettőjüknek megállt a tudománya. Amióta elhagyták a Merkúr pályáját, lehetetlenné vált a rádióösszeköttetés.

A Nap maximális folttevékenységet fejtett ki, és minden kísérletezésüket befullasztotta.

Így hát letelepedtek és vártak.

A következő néhány nap azzal telt el, hogy a hőmérőt lesték, és csak néha szakították meg azzal, hogy Mr. Frank McCutcheon fejére átkot szórtak. Olykor megengedtek maguknak egy kis evést-ivást, de ez egy csepp örömet sem okozott nekik.

Eközben a Héliosz, amely fikarcnyit sem törődött lakói problémáival, továbbrohant.

Amint Jimmy megjósolta, a hőmérséklet a vörös vonal alá süllyedt, és az Eltérítő Zóna hetedik napján fagypontra állt. Amikor ez bekövetkezett, mindketten igen boldogtalanokká váltak, bár csak az történt, amire előre számítottak.

Jimmy körülbelül száz gallon vizet szivattyúzott ki a tartályból, s a fedélzeten lévő összes edényt megtöltötte vele.

- Meg kell menteni a csöveket - magyarázta. - Mert ha befagynak, ami valószínű, akkor legalább ivóvízzel el vagyunk látva.

Tudod, hogy még egy hétig itt leszünk.

Másnap, a nyolcadik napon a víz csakugyan befagyott. Ott álltak a hordók, dugig tele jéggel, hidegen és kéken.

Kétségbeesetten szemlélték. Jimmy feltörte az egyiket.

- Ez tisztességesen megfagyott - mondta zordonan, és még egy pokrócot csavart maga köré.

Most aztán aligha lehetett más egyébre gondolni, mint az egyre növekvő hidegre. Roy és Jimmy a hajón minden fellelhető takarót és törölközőt magukra csavartak, miután előzőleg mindketten három-négy ingbe és legalább ugyanannyi nadrágba bújtak.

Amíg csak lehetett, ágyban maradtak, és amikor nagy nehezen rászánták magukat, hogy kikecmeregjenek, odakucorogtak az apró olajégő mellé, hogy felmelegedjenek. Később még ezt az élvezetet is megtagadták maguktól, amikor Jimmy megjegyezte, hogy az olajkészletük igen csekély, és arra kell tartalékolni, hogy felolvassák vele az ivóvizüket és az ennielőt.

A türelmük is fogytán volt, és gyakoriak voltak az összezördülések, de a közös nyomorúság visszatartotta őket attól, hogy egymás torkának essenek. A tizedik napra a közös gyűlölet egyesítette őket, és összebarátkoztak.

* * *

A hőmérséklet ekkor már a fagypontra alá süllyedt, és szemmel láthatóan tovább folytatódott a lehülés. Jimmy az egyik sarokban kuporogva azon töprengett, egykor mennyit nyafogott New Yorkban az augusztusi hőség miatt. Hogyan is lehetett akkor ilyen ostoba! Roy eközben ujjain kiszámította, hogy még pontosan 6354 percet kell eltölteniük a barátságtalan körülmények között.

Undorral nézte számítása eredményét, és menten közölte is Jimmyvel. Az utóbbi összehúzta a szemöldökét és felmordult.

- Pillanatnyilag úgy érzem, hogy a következő 54 percet sem bírom ki, nem is beszélve mind a 6354-ről. - Aztán türelmetlenül így szólt. - Jobban szeretném, ha inkább valami olyasmit számítanál ki, aminek segítségével kikerülhetnék ebből a csávából.

- Ha nem lennénk ennyire közel a Naphoz - mondta Roy -, akkor bekapcsolhatnánk a hátsó hajtóművet, és elszelhetnénk.

- Igen, és egyenesen a Napban landolnánk; ott aztán egy csöppet sem fáznánk, az biztos. Szép kis segítség vagy, mondhatom!

- Ejnye, te szoktad magad Eszes Jimmy Turnernek nevezni! Te is kitalálhatnál valamit. Úgy beszélsz, mintha minden az én hibám lenne.

- Bizony, hogy az, te emberbőrbe bújt szamárral! Az én szimatomban már az elején azt súgta, hogy ne induljak el erre az eszelős kirándulásra. Amikor McCutcheon előállt a javaslatával, én kerekperek elutasítottam. Mert én már akkor tudtam... - Jimmy hangja keserű volt. - Na, és mi történt? Amilyen félnótás vagy, elvállaltad, és rohantál oda, ahová normális ember a lábát sem teszi be. Ezek után persze már nekem is élnem kellett ezzel a remek lehetőséggel. Pedig tudod, mit csinálhattam volna? - csapott fel Jimmy hangja élesen. - Hagyhattam volna, hogy menj el egyedül, fagyjál meg, és pedig otthon üldögélhetnék a kandalló mellett és kárörvendően vigyorognék. Bizony, ezt tettem volna, ha előre tudom, mi történik.

Roy arcán megbántottság és meglepetés tükröződött.

- Csakugyan? Na lássuk csak! annyit mondhatok, hogy ha máshoz nem is értesz, a tényeket zseniálisan csűrőd-csavarod.

Márpedig a helyzet az, hogy te vagy az a kimondhatatlanul ostoba fráter, aki elvállaltad, és én vagyok az a szegény, szerencsétlen flótás, akit belekényszerítettek ebbe a helyzetbe.

Jimmy leírhatatlanul megvető arcot vágott.

- Úgy látom, meghibbantál a nagy hidegben, bár amennyi eszed van, nem sok kárt tesz benne a fagy...

- Ide hallgass - mondta Roy hevesen. - Október 10-én McCutcheon felhívott, és azt mondta, hogy te elvállaltad, és kinevetett, amiért én ilyen gyáva kukac vagyok, hogy visszautasítom. Tagadod?

- Tagadom bizony, méghozzá határozottan. Mert október 10-én az Öreg Fancsali velem közölte azt, hogy te hajlandó vagy elmenni, és fogadtál vele, hogy én...

Jimmy hangja elhalt a hirtelen felismeréstől, és arcára kiült a döbbenet.

- Mondd, biztos vagy benne, hogy McCutcheon azt mondta neked, hogy én elvállaltam a feladatot?

Roy szívét jeges, nyirkos érzés szorította össze, amikor felfogta Jimmy szavait, olyan érzés, ami még a körülöttük lévő hidegen is túltett.

- Teljesen biztos vagyok benne - jelentette ki. - Hiszen ezért jöttem el.

- De hiszen nekem meg azt mondta, hogy te elvállaltad, ezért jöttem el én is - mondta Jimmy, aki most szörnyen ostobán érezte magát.

Hosszú, jelentőségelteljes csend állt be, amelyet végül Roy tört meg, csaknem reszketeg hangon.

- Jimmy, mi egy piszkosul rohadt trükk áldozatai vagyunk. Undorító módon kijátszottak bennünket egymás ellen. – Szeme egészen kitágult dühében. - Átverték, tönkretettek. - Alig talált szavakat, de az, ahogyan elhallgatott, mindennél többet mondott.

Jimmy higgadtabb volt, de nem kevésbé bosszúsomjas.

- Igazad van, Roy, McCutcheon mocsok módra viselkedett velünk. De még elkapjuk. Ha kibírjuk a következő 6300 percet, akkor leülhetünk vele egy kis elszámolásra.

- Mit csináljunk vele? - Roy szeme vérszomjasan felcsillant.

- Pillanatnyilag az az ötletem, hogy egyszerűen rárontunk, és miszlikbe szagatjuk.

- Ez nem hangzik elég kegyetlennek. Mi lenne, ha forró olajban főznénk?

- Figyelemre méltó, de túl sokáig tartana. Maradjunk csak meg a régi jól bevált módszernél: üssük agyon... Van egy régi vörösérz boxerem...

Roy a kezét dörzsölte.

- Nos, még jó sok időnk van arra, hogy néhány megfelelő módszert kiagyaljunk. A mocsokos, istentől elrugaskodott, pettyesmájú, leprás... - a további becenevek már nem tűnnek nyomdafestéket.

A következő négy nap alatt a hőmérséklet még lejjebb zuhant. Az utolsó napon, a tizennegyedikén, a higany is megfagyott, és a vörös vonal kitartóan negyven fok alá telepedett.

Ezen a borzalmas napon meggyújtották az olajégőt, és elhasználták az összes maradék olajat. Vacogva, félig megfagyva mellé húzódtak, és megpróbálták az utolsó csepp meleget is hasznosítani.

Jimmy az egyik homályos sarokban néhány nappal korábban rábukkant egy fülvédőre, amit most óránként cseréltek egymás között. Mindketten csinos kis pokróchegek alatt gubbasztottak, és dermedt kezüket-lábukat dörzsöltették. Társalgásuk minden pillanatában McCutcheon-nal foglalkoztak, egyre durvábban.

- Folyvást az Ūrpostának azt az átkozott szlogenjét idézgette: "Ūrrepülésünket nem akadályozhatja meg semmi..." – fulladozott Jimmy tehetetlen dühében.

- Naná, közben meg a hájas segge lyukat dörzsöl a karosszékebe, ahelyett, hogy idejönne, és valami emberhez méltó dolgot cselekedne az a rohadt féreg - tette hozzá Roy.

- Na jó, két óra múlva átérünk az Eltérítő Zónán. Aztán még három hét, és a Vénuszon leszünk - mondta tüsszögve Jimmy.

- Nekem az már késő - tette hozzá Snead, aki már két napja szipogott. - A bűdös életben sem ülök többé ūrhajóba, kivéve azt, ami visszavisz a Földre. Életem hátralévő részében banánt termeszték Közép-Amerikában. Ott legalább jó melegben élhet az ember.

- Nemigen mehetünk el majd a Vénusziók azok után, amit McCutcheon-nal csinálunk.

- Tényleg nem, ebben igazad van. De se baj. A Vénuszon legalább olyan meleg van, mint Közép-Amerikában, nekem pedig csakis erre van szükségem.

- Egyébként sem kell aggódnunk. prűszkölt Jimmy megint egy hatalmasat. - A Vénuszon életfogytiglan jár gyilkosságért. Egy jó kis meleg, száraz cella éltem fogytáig. Hát kell ennél kellemesebb?

A korométer másodpercmutatója egyenletesen kocogott a számlapon. Teltek-múltak a percek. Roy keze szeretettel matatott a kapcsoló körül, amit majd megnyom, amikor a Hélios eltávolodik a Naptól, és kijutnak ebből az iszonyú Eltérítő Zónából.

- Rajta! - kiáltotta Jimmy lelkesen. - Adj neki!

A rakéták mélyen, visszhangzóan feldördültek. A Hélios minden ízében beleremegett. A pilóták érezték, amint a gyorsulás odapréseli őket üléseikhez, és boldogok voltak. A Nap néhány másodperc múlva újból felragyogott, és melegedni kezdett az ūrhajó, újra érezték az áldott meleget.

Olyan hirtelen történt, hogy szinte alig észlelték. Egy másodpercnyi fényvillanás, majd csikorgás és kattanás, ahogyan a kajütblakok bezáródtak.

- Nézd! - kiáltott fel Roy. - A csillagok! Kikerültünk! - Elragadtatott pillantást vetett a hőmérőre. - Na, öregfiú, mostantól kezdve ismét élünk! - De azért szorosabbra vonta maga körül a plédjét, mert a fagynak még mindig foga volt.

* * *

Frank McCutcheon vénuszi irodájában két férfi üldögélt: a házigazda, és egy idősebb, fehérhajú ember, Zebulon Smith, az Eltérítő Mező feltalálója.

- De Mr. McCutcheon, számomra roppant fontos, hogy mindent megtudjak az Eltérítő Mezőm működéséről! Nyilván átadták magának az információikat.

McCutcheon arca tanulmányul szolgálhatott volna a morcosághoz, amikor leharapta olcsó szivarja végét, és rágyújtott.

- Pontosan ez az, kedves Mr. Smith, amit nem tettek meg - mondta. - Amióta nagyobb távolságra kerültek a Naptól, minden kommunikáció lehetetlenné vált. Üzenetet küldtem, amelyben kértem, hogy informáljanak a Mezőre

vonatkozóan. A választ megtagadták. Csak annyit mondtak, hogy működik, ők életben vannak, és a részletekről majd akkor számolnak be, ha ideérkeznek a Vénuszra. Ez minden!

Zebulon Smith csalódottan felsóhajtott.

- Hát ez egy kissé szokatlan; rendkívüli, hogy úgy mondjam. Azt hittem, teljes jelentést kell adniuk, és mindenről részletesen be kell számolniuk.

- Úgy is van. De ezek az én mesterpilótáim kissé temperamentumosak. Ezért szabad kezet kaptak. Mellesleg begrattam őket ebbe a kirándulásba, ami - mint ön is tudja -, nagyon kockázatos, ezért hajlamos vagyok az elnézésre.

- Nos, ezek szerint várnom kell.

- Ó, már nem kell sokáig várnia - biztatta McCutcheon. - Ma kell megérkezniük, és ígérem, hogy amint érintkezésbe lépek velük, tájékoztatom önt minden részletről. Elvégre mégiscsak túléltek két hete húszmillió mérföldnyire a Naptól, tehát az ön találmánya sikeres. Csakugyan elégedett lehet.

Smith épphogy elhagyta a helyiséget, amikor McCutcheon titkárnője zavart arkifejezéssel belépett.

- Valami baj lehet a Hélios pilótáival, Mr. McCutcheon - jelentette. - Épp most kaptam hivatalos közleményt Wade őrnagytól Pallas City-ből, ahol leszálltak. Nem engedték, hogy megtartsák a részükre rendezett ünnepséget. Ehelyett azonnal rakétát béreltek, és idejönnek, de hogy miért, azt nem voltak hajlandók elárulni. Amikor Wade őrnagy megpróbálta leállítani őket, dühbe gurultak. - A titkárnő letette a jelentést az íróasztalra.

McCutcheon hanyagul rápillantott a jelentésre.

- Hm. Úgy látszik, eléggé paprikás hangulatban lehetnek. Ha megérkeznek, küldje csak be őket. Majd én lecsillapítom őket.

Úgy három óra múlva a két neveletlen pilóta problémája újból felötlött McCutcheon gondolataiban, ezúttal azért, mert hirtelen zűrzavar támadt odakint az előszobában. McCutcheon meghallotta a két férfi dühös hangját, majd a titkárnője visító tiltakozását.

Az ajtó felpattant, és Jim Turner és Roy Snead beviharzott.

Roy bevágta az ajtót, és nekitámasztotta a hátát.

- Senki se zavarjon, amíg nem végeztem - szólta oda neki Jimmy.

- Ezen az ajtón egy darabig senki sem hatolhat be - vigyorgott Roy. - De figyelmeztetek, nekem is hagyj belőle egy kicsit.

McCutcheon ezalatt egy mukkot sem szólt, de amikor látta, hogy Turner komótosan előhúzza a zsebéből egy boxert, majd határozott mozdulattal az öklére illeszti, úgy döntött, hogy ideje véget vetni a komédiának.

- Helló, fiúk - mondta szokatlanul szívélyesen. - Örülök, hogy megint találkozunk. Foglaljanak helyet.

Jimmy nem vett tudomást a kínálásról.

- Van valami mondanivalója utolsó kívánságaként, mielőtt elkezdem a műveletet? - érdeklődött csikorgó fogakkal és roppant kellemetlen hanghordozással.

- Nos, ha elrakja azt az izét - mondta McCutcheon -, akkor épp azt szeretném megérdeklődni, mi ez az egész - ha nem alkalmatlankodom. Netán nem volt elég hatásos az Eltérítő, és túlságosan melegük volt?

A válasz mindössze hangos horkantás volt Roy részéről, valamint Jimmy lesújtó pillantása.

- Először is - kérdezte az utóbbi -, mi értelme volt annak a mocskos, gusztustalan trükknek, amivel rávett bennünket az útra?

McCutcheon szemöldöke meglepődve a magasba emelkedett.

- Azt az apró füllentést érte ezalatt, amire azért volt szükség, hogy elmenjenek? Ugyan, hisz az semmiség. Közönséges üzleti fogás, ennyi az egész. Hiszen ennél sokkal rosszabb dolgokat is csinállok nap mint nap, és az emberek észre sem veszik.

Mellesleg mit ártott ez maguknak?

- Mesélj csak neki a "kéjutazásunkról" - biztatta Roy Jimmyt.

- Épp erre készülök - mondta Jimmy. Odafordult McCutcheonhoz, és nekikészült, hogy felsorolja mártíromságuk történetét. - Ezen a nyomorúságos utazáson először is ropogásra sültünk, amikor a hőmérséklet 150 fokra emelkedett, de erre számítottunk, nem is panaszkodtunk; fél merkúr-távolságra voltunk a Naptól. Hanem amikor beléptünk a sugárzásmentesítő zónába, és a fény elhajlott tőlünk, a bejövő sugárzás megszűnt, kezdtünk hőt veszíteni, és nem csupán egy fokot naponta, ahogyan azt a pilótaiskolában tanultuk. - Jimmy abbahagyta, hogy visszafojtson néhány újszerű átkozódást, amelyek épp most jutottak eszébe, azután folytatta.

- Három nap alatt 100 fok alá mentünk, és egy hét múlva ránk tört a fagy. Aztán egy teljes hétig, hét hosszú napon át utaztunk fagyponthoz alatti hőmérsékleten. - Turner hangja addig emelkedett, hogy szinte teljesen elvékonyodott, és Roy az ajtónál az önsajnálattól még a lélegzetét is visszafojtotta. McCutcheon kifürkészhetetlen maradt.

Jimmy folytatta.

- Ott álltunk minden fűtőrendszer nélkül, és még meleg ruha sem volt velünk. Megfagytunk, a fenébe is! Az elemőzsiánkat és az ivóvizünket ki kellett olvasztani. Egészen megdermedtünk, mozdulni sem bírtunk. Én mondom, ez maga volt a pokol, fordított hőmérséklettel. - Elhallgatott, mint aki nem talál szavakat.

Roy Snead segítette ki.

- Mindössze húszmillió mérföldre voltunk a Naptól, mégis megfagyott a fülem. Teljesen kopogásra fagyott. - Fenyegetőn megrázta az öklét McCutcheon orra előtt. - És ez a maga hibájából történt. Maga ugratott be bennünket!

Miközben a fagyhalál fenyegetett, megígértük egymásnak, hogy visszajövünk, és elkapjuk. Most itt vagyunk, hogy beváltssuk az ígéretünket. - Jimmyhez fordult. - Rajta, kezd el! Csak az időnket vesztegetjük.

- Lassan a testtel, fiúk - szólalt meg végre McCutcheon. - Hagyjanak engem is szóhoz jutni. Úgy értik, hogy az Eltérítő Mező olyan jól működött, hogy minden sugárzást eltérített, és minden meleget elszívott a hajóból? - Jimmy rövid helyeslést morgott.

- Emiatt majdnem megfagytak?

Újabb mormogás.

Aztán valami egészen szokatlan dolog történt. McCutcheon, az Őreg Fancsali, a "mosolygóizom" nélküli ember elmosolyodott, úgy, hogy elővillantak a fogai. Sőt, mi több, vigyora egyre szélesebb és szélesebb lett, míg végül valami berozsdásodott, rég elfeledett hang jött ki a torkából egyre hangosabban és hangosabban, ami hahotává terebélyesedett, végül bömböléssé fajult.

McCutcheon ebben a stentori kacajban egy egész élet visszafolytott nevetését hallatta.

A falak visszahangzottak, az ablaktáblák beleremegtek, és a homéroszi kacaj egyre folytatódott. Roy és Jimmy tátott szájjal, lenyűgözve álltak. Egy megriadt könyvelő vakmerőn bedugta fejét az ajtón, kövé dermedt a látványtól. Mások is az ajtó elé sereglettek, és áhitattal suttozták: McCutcheon nevet!

Az öreg vezérigazgató orkánszerű nevetése lassacskán lecsillapodott. Egy kis kuncogással befejezte, majd bíborlilában játszó arccal mesterpilótái felé fordult, akikből már rég elseperte a felháborodást.

- Fiúk - mondta nekik -, ez volt a legjobb vicc, amit életemben hallottam. Vegyék úgy, hogy megdupláztam a fizetésüket. - Még mindig vigyorgott, mint a fakutya, aztán csuklani kezdett.

A két pilóta kövé vált a gavalléros ajánlattól.

- Mi olyan átkozottul mulatságos? - kérdezte Jimmy. - A magam részéről semmi neveléséget sem látok ebben.

McCutcheon hangja nyájasra váltott.

- Na fiacskáim, mielőtt elmentek, mindkettejüknek átadtam néhány sokszorosított lapot, különleges utasításokkal. Mi történt velük?

Hirtelen zavar támadt.

- Nem tudom. Nyilván elveszítettem a sajátomat - nyelt egyet Roy.

- Én nem is láttam. De lehet, hogy elfelejtettem - mondta ijedten Jimmy.

- Na látják - mondta diadalmasan McCutcheon. - Az összes hülyeségüket ez okozta.

- Honnan veszi ezt? - mokaeskodott Jimmy. - Wade őrnagy minden tudnivalót elmondott nekünk a hajóról, mellesleg az az érzésem, hogy maga semmit sem mondott el nekünk a vezetésről.

- Ó, igazán? Wade nyilván elfelejtett közölni egy aprócska részletet, amelyet az én utasításomban megtalálhattak volna. Az Eltérítő Mező ereje szabályozható. Amikor elindultak, történetesen maximumra volt állítva, ez minden. - Újból kuncogni kezdett.

- Nos, ha vették volna a fáradságot és elolvassák az instrukciót, megtudhatták volna, hogy egy egyszerű mozdulattal gyengíteni lehet a Mező hatékonyságát bármilyen kívánt értékre, és annyi sugárzást bocsáthattak volna át, amennyit akarnak.

A kuncogás ismét nevetéssé vált.

- Egy hétig fagyoskodtak, mert annyi eszük sem volt, hogy meghúzzanak egy fogantyút! Erre maguk, mesterpilóták idejönnek, és engem vádolnak! Jaj, de neveléséges! - megint fulladozni kezdett a nevetéstől, mialatt a két szépreményű ifjú görbe tekintetet vetett egymásra.

Amikor Mr. McCutcheon ismét visszanyerte normális állapotát, Jimmy és Roy elhagyták a terepet.

Az épület előtti fasorban egy tízéves fiúcska tátott szájjal és nagy érdeklődéssel szemlélte, ahogy két fiatalember, különös és meghökkenítő módon, felváltva rúgdossák egymást - és nem is éppen finoman...

Future Fiction, 1940. március.

Kiss Marianne fordítása

A mesés vagyon

(The Magnificent Possession)

Walter Sills azon elmélkedett, mint már annyiszor, hogy az élet nem fenékiig tejfel. Végignézett rendetlen kémiai laboratóriumán, és cinikusan elvigyorodott. Itt dolgozik ebben a koszos lyukban, hébe-hóba akad valami ércanalízis, aminek a díjából még a legnélkülözhetetlenebb felszerelést is alig tudja kifizetni, mialatt mások, akik feleannyit sem érnek mint ő, hatalmas ipari konszerneknek dolgoznak, és élnek mint hal a vízben.

Kibámult az ablakon a lemenő Nap fényében vörösen csillogó Hudson-folyóra, miközben azon töprengett, vajon ez a legutóbbi kísérlete meghozza-e számára az áhított sikert és hírnevet, vagy ismét megfeneklenek kezdeti reményei.

Az ajtó megnyikordult, és Eugene Taylor nyájas arca jelent meg a nyílásban. Sills odaintett, és Taylor teste a feje után nyomult, majd életnagyságban is a helyiségbe lépett.

- Helló, vén kefekötő! Hogy ityeg a fityeg?

Sills csak a fejét rázogatta a másik kitörő vidámsága láttán.

- Bár én is olyan könnyedén tudnám venni az életet, mint te, Gene. Ha tényleg tudni akarod, a pocskul mennek a dolgok. Pénzre lenne szükségem, de minél több kellene, annál kevesebb van.

- Nekem sincs egy vasam sem - jegyezte meg Taylor. - De emiatt egy fikarcnyit sem aggódom. Ötvenéves vagy, és mást sem értél el az örökös aggodással, minthogy szépen megkopaszodtál. Én még csak harminc vagyok, és szeretném megtartani a gyönyörű barna fűrtjeimet.

A vegyész elvigyorodott.

- Egyszer már megszedtem magam, Gene. De a pénzecske elillant.

- És hogy alakul az az új ötleted?

- Hogy hogyan? Hát még nem meséltem el? No gyere, megmutatom neked, mit fejlesztettem ki.

Taylor Sills után baktatott az asztalkához, amelyen egy kémcsőtartó állt. Az egyik kémcső fél ujjnyi fémes fényű folyadékot tartalmazott.

- Nátrium és higany keveréke, másnéven nátriumamalgám - magyarázta Sills.

Levett a polcról egy Ammóniumklorid címkéjű palackot, és öntött belőle egy keveset a kémcsőbe.

A nátriumamalgám abban a pillanatban megváltozott, és valami laza, szivacsos anyag lett belőle.

- Ammóniumamalgám - magyarázta Sills. Az ammóniumgyök (NH₄) fémként viselkedik, és összevegyül a higannyal. - Várt egy kicsit, hogy teljesen összevegyüljenek, majd leöntötte a felszínen maradt folyadékot.

- Az ammóniumamalgám nem túl stabil - világosította fel Taylort -, tehát gyorsan kell dolgoznom vele. - Felemelt egy színes, kellemes illatú folyadékkal telt üvegcset, és színültig töltötte a kémcsövet. Alaposan összerázta, és ekkor a szivacsos állagú ammóniumamalgám eltűnt, s valami apró, cseppnyi fémes folyadék maradt a palack alján.

Taylor tátott szájjal bámult a kémcsőre.

- Most mi történt?

- Ez a folyadék az a komplex hidrazinszármazék, amelyet én fedeztem fel, és elneveztem ammonalinnak. A formulát még nem dolgoztam ki teljesen, de ez nem számít. Abban a tulajdonságában van a pláne, hogy eltünteti az amalgámból az ammóniumot. Ez a néhány csepp itt a cső alján tiszta higany. Az ammónium feloldódott.

Taylor még mindig értetlenül nézett, Sills pedig lelkesen folytatta.

- Hát nem érted? Félúton vagyok afelé, hogy szintiszta ammóniumot állítsak elő, ami eddig még senkinek sem sikerült! Ez mindent jelenthet, hírnevet, sikert, Nobel-díjat, és még ki tudja, mi mindent.

- Nahát! - nézett tiszteletteljesen Taylor a kémcsőre. - Ez a sárga íz nem tűnik olyan fontos dolognak - utána nyúlt, de Sills eltolta a kezét.

- Ami azt illeti, Gene, még nem fejeztem be. Azt szeretném, ha eljuthatnék a szintiszta fémes állapotig, de ez még nem sikerült. Valahányszor megpróbálok lepárolni az ammonalint, felbomlik az ammóniumra és a hidrogénre... De rá fogok jönni, rá én!

* * *

Két hét múlva az iménti jelenet a fináléjához érkezett. Taylor rövid, de lelkes telefonhívást kapott vegyész barátjától, és rögtön rohant hozzá a laboratóriumba.

- Megvan?

- Meg... és nagyszerűbb, mint hittem. Milliók vannak benne! - Sills szeme csak úgy ragyogott.

- Egész mostanáig rossz helyen fogtam meg a dolgot - magyarázta. - A melegítéstől mindig lebomlott az ammónium, így hát elkülönítve lefagyasztottam. Pontosan úgy viselkedett, mint a tengervíz, amely, ha elég lassan hűtik le, édesvíz jéggé fagy, a só kikristályosodik a felszínén. Az ammonalint szerencsére mínusz 18 fokon már megfagy, több hűtést nem igényel.

Drámai mozdulattal rámutatott egy apró, fokbeosztású edényre, amely üvegfalú tartályban állt. A mérőpohár

tele volt szalmaszínű, túszerű kristállyal, a amit vékony réteg sárga szubsztancia fedett.

- Minek ez a tartály? - kérdezte Taylor.

- Megtöltöttem argonnal, hogy tisztán tartsa az ammóniumot (azt a sárga anyagot, ami az ammonalin tetején van). Annyira aktív, hogy a hélium-típusú gázok kivételével mindennel reakcióra lép.

Taylor egyfolytában csodálkozott, és önelégülten mosolygó barátját nézte.

- Várj csak Gene, most jön a java.

Sills átcibálta Taylort a helyiség másik végébe, és remegő ujjal rámutatott egy másik tartályra, amelyben sárgán csillogó fémdarabka volt.

- Ez itt, barátom, ammóniumoxid (NH_4O_2), amely úgy jött létre, hogy tökéletesen száraz levegőt juttattam el a szabad ammónium fém fölé. Ez az anyag teljesen közömbös (a zárt tartály például kis darabka klorint tartalmaz, mégis reakció). Éppolyan olcsón lehet előállítani, mint az alumíniumot, mégis aranyak látszik, az aranyból is aranyabbnak. Látod már a lehetőséget?

- Hogy látom-e? - kiabálta Taylor. - Ez fenekestől felforgatja az egész országot! Ammónium ékszereket csinálhatsz, ammóniummal bevont evőeszközöket és még vagy millió mást. Ki tudja, hány ipari cég hasznosíthatja? Gazdag vagy, Walt, milliomos lettél!

- Gazdagok vagyunk - javította ki Sills csendesen. Odament a telefonhoz. - Az újságok már megneszelték. Most kezdem érezni, milyen az, ha valaki híres.

Taylor összehúzta a szemöldökét.

- Jobb lenne, ha titokban tartanád, Walt.

- Ó, magáról az eljárásról hallgatok, mint a sír. Csak az általános leírását adom meg. Mellesleg biztonságban vagyunk, a találmány már jó helyre került, Washingtonba.

Sills azonban tévedett! Egy újságcikk mindkettőjük számára két rettentően izgalmas napot hozott.

* * *

J. Throgmorton Bankhead olyan ember volt, akit széles körben "iparmágnásnak" tartottak. A Króm és Ezüstbevonat Társaság vezérének semmi kétsége sem volt afelől, hogy e titulust ki is érdemli. Ám türelmes és régóta szenvedő felesége számára csak egy rossz emésztésű és goromba férj volt, kivált a reggelizőasztal mellett... a jeles férfi pedig épp a reggelizőasztalnál ült.

Dühösen lapozgatott az újságban, miközben a vajás pirítósát rágszálta.

- Ez a pasas romba dönti az országot - bökött rá döbbenten a nagy, vastagbetűs címre. - Már megmondtam, és most is azt mondom, hogy ez az ember tiszta dilis. De úgy látszik, nem nyughat...

- Joseph, kérlek - rimázkodott a neje. - Már egészen lila az arcod. Tudod, hogy magas a vérnyomásod. Jusson eszedbe, hogy az orvos azt mondta, inkább ne olvass washingtoni híreket, ha ennyire felizgatnak. Most ide figyelj, drágám, a szakácsnő...

- A doktor átkozott hülye, és te is az vagy - bömbölte J. Throgmorton Bankhead. - Olyan újságot olvasok, amihez kedvem van, és olyan lila lesz a képem, amilyenek én akarom.

Ajkához emelte a kávéscsészét, és óvatosan belekortyolt. Eközben pillantása egy még feltűnőbb cikkre esett a lap alján: "Egy tudós feltalálta az arany helyettesítőt". A kávéscsésze megállt a levegőben, miközben J. T. B. gyorsan végigolvasta a cikket. "Az új fém feltalálójának az a célja, hogy a krómnál, nikkelnél és ezüstnél is olcsóbb ötvözetet kínáljon az ékszerkészítéshez. A heti húsz dollárt kereső tisztviselő olyan ammóniumbevonatú tányérról ehett, amely sokkal ragyogóbb, mint egy indiai nábob aranytányérja."

J. Throgmorton Bankhead abbahagyta az olvasást. Szeme előtt a Króm- és Ezüstbevonat Társaság romokban heverő képe lebegett. És e szeme előtt lebegő látványtól kávéscsészéje kipottyant a kezéből, a forró lé pedig a nadrágjára ömlött.

Felesége rémülten ugrott talpra.

- Mi történt, Joseph? Mi baj van?

- Semmi - üvöltötte Bankhead. - Semmi! Az ég szerelmére, hagyj békén, jó?

Bankhead dühöngve kirobogott a szobából, és faképnél hagyta a feleségét, hadd keresgéljen az újságban az után a valami után, ami ennyire kiborította.

* * *

Bob Kocsmája a Tizenötödik utcában rendszerint mindig zsúfolásig tele volt, de a kérdéses délelőttön üresen tátongott, csupán négy-öt, majdhogynem szegényesen öltözött férfi gyúlt össze a pocakos és méltóságteljes Peter Q. Hornswoggle, a kiváló ex-képviselő körül.

Peter Q. Hornswoggle mint mindig, most is folyton fecsegett.

- Emlékszem egy esetre - mondta -, amikor a Házban pontosan ugyanezt a témát hozták fel, és amelyre én így válaszoltam: "A nevadai kiváló gentleman ebben az állításában csupán egyetlen rendkívül fontos problémáról feledkezik meg. Nem veszi figyelembe az egész nemzet érdeket, azt, hogy az ország almahámozóival azonnal foglalkozzunk, mert, uraim, az almahámozók jólététől függ az egész gyümölcsipar jövője, márpedig a gyümölcsipar alkotja az egész nagy és dicsőséges nemzet, az Amerikai Egyesült Államok alapját".

Hornswoggle szünetet tartott, hogy egy slukkra felhörpintsen egy pint sört, majd diadalittasan elmosolyodott.

- Uraim, nem habozom kimondani, hogy ez az állításom a Házban hatalmas és viharos tetszést aratott.

A hallgatóság egyik tagja lassan megcsóválta a fejét csodálata kifelezéseként.

- Jó dolog lehet, ha valaki így tud dumálni, szenátor. Jókora feltűnést kelthetett.

- Aha - szólt közbe a csapos. - Mocskos, szégyenteljes dolog, hogy a legutolsó választáson leszavaztátok.

Az ex-képviselő kacscintott, és tiszteletet parancsoló hangon így szólt.

- Megbízható forrásból tudom, hogy, ebben a kampányban a megvesztegetés példa nélkül álló méreteket öltött... - hangja hirtelen elhalt, mert az egyik hallgatója kezében lévő újságban észrevett egy cikket. Elvette az újságot és a beállott csendben végigolvasta. Ezután szemében új ötlet szikrája gyúlt.

- Barátaim - fordult vissza hallgatóihoz most el kell hagyjalak benneteket. Halaszthatatlanul sürgős elintéznivalóm van a Városházán. Odahajolt a csaposhoz, és a fülébe súgta: - Nem adnál nekem huszonöt centet? Véletlenül a polgármester irodájában felejtettem a tárcámat. Hólnap egész biztosan megadom.

Peter D. Hornswoggle öklébe zárta a vonakodva átadott pénzdarabot, és sietve távozott.

* * *

Valahol a First Avenue végében, egy apró, rosszul világított szobában Michael Maguire, a rendőrség berkeiben a sokkal hangzatosabb Stukkeres Mike néven közismert egyén épp rozsdás revolverét pucolta, miközben valami egyhangú nótát dúdolgatott. Az ajtó megnyikordult, és Mike felpillantott.

- Te vagy az, Pacal?

- Ühüm - surrant be egy kurta, összeaszott ember. - Meghoztam az esti lapot. A zsaruk még mindég asziszik, hogy Bragoni csinyálta a melót.

- Tényleg? Ez jó. - Mike szórakozottan a revolver fölé hajolt. - Van még valami?

- Á! Valami ütődött nőszemély kinyiffantotta magát, ez minden.

Odalökte az újságot, és távozott. Mike hátradőlt, és unatkozva átlapozta a híreket.

Az egyik cím felkeltette az érdeklődését, ezért végigolvasta a rövid tudósítást. Amikor befejezte, félretette a lapot, cigarettára gyújtott, és mélyen gondolataiba merült. Aztán kinyitotta az ajtót.

- Hé, Pacal! Van itt egy meló, amit meg kéne csinálni.

* * *

Walter Sills mámoros boldogságban úszott. Fel és alá sétált laboratóriumában, peckesen mint, egy páva, terepszemlét tartott, és vadonatúj dicsőségében sütkérezett. Eugene Taylor csak ült és figyelte. Róla is leritt az öröm.

- Milyen érzés híresnek lenni? - tudakolta.

- Olyan, mintha egymillió dollárom lenne; és anyim is lesz, ha eladom az ammóniumfém titkát. Mostantól fogva enyém a világ.

- Hagyd rám a gyakorlati részleteket, Walt. Épp ma lépek érintkezésbe az Aranydollár Acéllal. Tisztes árat kapsz tőlük.

Megszólalt a csengő. Sills felugrott, rohant ajtót nyitni.

- Itt lakik Walter Sills? - A nagydarab, haragos tekintetű látogató dölyfösen rámeredt.

- Igen, Sills vagyok. Beszélni óhajt velem?

- Igen. A nevem J. Throgmorton Bankhead, és a Króm- és Ezüstbevonat Társaságot képviselem. Beszélni akarok magával.

- Parancsoljon, lépjen be! Ez itt Eugene Taylor, a társam. Előtte szabadon beszélhet.

- Nagyszerű. - Bankhead súlyosan leereszkedett a székre. - Gondolom, sejtik látogatásom célját.

- Úgy sejttem, hogy olvasott az újságban az új ammóniumfémről.

- Helyes. Azért jöttem, hogy megnézzem, van-e valami alapja ennek a historiának, és ha van, akkor megvegyem a szabadalmat.

- Nézze meg a saját szemével, uram - mondta Sills, és odavezette a mágnást az argonnal töltött tartályhoz, amelyben néhány grammnyi tiszta ammónium lapult. - Íme a fém. Az igazat megvallva, az oxidját állítottam elő, azt az oxidot, ami fémesebb magánál a fémnél, s ez elég különös. Ezt az oxidot nevezik az újságok "aranyhelyettesítőnek".

Bankhead arcvonásai semmit sem árultak el abból a döbbenetből, ami az oxid szemlélése közben érte. - Nyissa ki - mondta -, hadd nézzem meg.

- Nem nyithatom ki, Mr. Bankhead - csóválta meg a fejét Sills. - Ez az első ammónium és ammóniumoxid minta, amely valaha is létezett. Múzeumi darabok. De ha óhajtja, könnyen készíthetek magának.

- Készítenie is kell, ha arra számítanak, hogy a zsebembe nyúljak. Ha megfelelő, akkor hajlandó vagyok megvenni a szabadalmat, mondjuk... mondjuk ezer dollárért.

- Ezer dollárért?! - kiáltott fel Sills és Taylor kórusban.

- Ez nagyon jó ár, uraim.

- Legalább egymillió dollárt ér - kiabálta Taylor dühösen. - Ez a felfedezés egy aranybánya!

- Egemillió, nevetséges! Maguk álmodnak, uraim. A helyzet az, hogy a cégem már évek óta a nyomában van az

ammóniumnak, és már-már ott tartunk, hogy magunk is megoldjuk a problémát. Sajnálatos módon azonban maguk egy héttel előttünk járnak, s azért óhajtom megvásárolni a szabadalmukat, hogy egy nagy bosszúságtól kíméljem meg cégünket. Azt természetesen tudniuk kell, hogy amennyiben elutasítják az ajánlatomat, akkor rögtön ráállunk az én eljárásommal a fém gyártására.

- Nos, csinálja csak, ha tudja - mondta Sills. - Van pénzünk egy vége-hossza sincs pereskedésre? - kérdezte Bankhead gúnyosan mosolyogva. - Mert tudják meg, nekem van. De hogy lássák, mennyire nagylelkű vagyok, hát felajánlok kétezret.

- Hallotta az árunkat - jelentette ki Taylor kökeményen. - Ehhez nincs mit hozzátenni.

- Rendben van, uraim - mondta Bankhead, és az ajtó felé ment. - Gondolják meg. Még hallanak rólam, ebben biztosak lehetnek.

Kinyitotta az ajtót, és feltűnt Peter Q. Hornswoggle kerekded arca, amint feszült figyelemmel nézegetett befelé a kulcslyukon. Bankhead hallhatóan felhördült, az ex-képviselő zavarában ugrott egyet-kettőt, és mivel jobb nem jutott eszébe, meghajolt.

A pénzümber megvetően elment mellette, Hornswoggle pedig belépett a helyiségbe, becsapta maga mögött az ajtót, és ott állt a két összezavarodott férfi előtt.

- Ez az ember, uraim, a jólét megsarcolója, egy gazdasági royalista. A zsákmányra leső vadállat típusa, hazánk romba döntője. Nagyon jól tették, hogy elutasították az ajánlatát. - Terjedelmes mellkasára helyezte a kezét, és jóakaratóan mosolygott.

- Ki az ördög maga? - reccsent rá Taylor, pillanatnyi zavarát leplezve.

- Hogy én? - hőkölt hátra Hornswoggle. - Én Peter D. Hornswoggle vagyok. Bizonyára ismernek. Múlt évben képviselő voltam.

- Soha hírét sem hallottuk. Mit akar?

- Még hogy mit akarok! Olvastam az újságban a maguk csodálatos felfedezéséről, és azért jöttem, hogy felajánljam szolgálataimat.

- Miféle szolgáltatásokat?

- Nos, utóvégre önök nem járatosak a világ dolgaiban. Ezzel az új felfedezésükkel minden jött-ment, gátlástalan, lelkiismeretlen alak prédájává válhatnak - mint amilyen például ez a Bankhead is. Nos, egy olyan gyakorlatias ember, mint én, intézhetném az ügyeiket, figyelnék a részletekre, mint például...

- Mindezt persze önzetlenül, ugye? - mondta Taylor epésen.

Hornswoggle görcsösen köhögni kezdett.

- Nos természetesen úgy gondolom, hogy a felfedezésük egy csekély hányada engem illetne. Sills, aki az egész idő alatt csöndben volt, most hirtelen felpattant.

- Ki innen! Takarodjon! Mars, vagy hívom a rendőrséget!

- Na de Sills professzor, ne izgassa fel magát! - hebegte Hornswoggle az ajtó felé hátrálva, amelyet Taylor előzőkenyen kitárt. Még mindig szabadkozva kiment, és miközben az ajtó becsapódott mögötte, halkan káromkodott.

Sills kimerülten a székbe roskadt.

- Mit csináljunk, Gene? Csak kétezret ajánlott. Egy héttel ezelőtt ez a legszebb reményeimet is túlszárnyalta volna, de most...

- Felejtse el. Csak blöffölt a pasas. Ide hallgass most egyenesen elmegyek az Aranydollárokhoz. Mindent eladunk nekik, amit csak tudunk (ami épp elég), aztán ha Bankheaddel bármi zűr lenne, amiatt már főjön az Aranydollár feje. - Megveregette barátja vállát. - A mi gondjainknak gyakorlatilag vége.

Sajnos Taylor tévedett; igazi gondok még csak most kezdődtek.

* * *

Lopakodó alak surrant át az úton, gombszemével pislogva feltűrt gallérja alól, óvatosan megközelítette a házat. Ha épp ott lett volna egy kíváncsi rendőr, menten felismerte volna benne "Pacal" Egant, de mivel híre-hamva sem volt kíváncsi rendőrnek, így Pacalt senki sem molesztálta,

- A kutyafáját! - motyogta magában. - Pofon egyszerű lesz. Az egész miskulancia a földszinten van, a hátsó ablakhoz egy fogpiszkáló is elég, semmi riasztó, semmi hülyeség - majd kuncogva odébbállt.

Am erre a gondolatra nem Pacal jutott egyes egyedül. Amikor Peter Q. Hornswoggle elsétált, vaskos koponyájában furcsa elképzelések kezdtek motoszkálni - afféle elképzelések, amelyek egy bizonyos nem túlságosan hagyománytisztelő felfogású cselekményt foglaltak magukba, és J. Throgmorfon Bankhead is aktivizálta magát. Mivel a férfiaknak ahhoz a csoportjához tartozott, amely "rámenős" néven közismert, ennél fogva semmiféle gátlást sem okozott neki valaminek a megszerzése, bizonyára semmi hajlandóságot sem érzett arra, hogy egymillió dollárt hajtson oda az ammónium titkának megszerzéséért; tehát sürgős szükségét érezte, hogy telefonáljon egy bizonyos ismerősének.

Ez az ismerőse egyrészt roppant hasznos volt, másrészt kissé visszataszító, ezért Bankhead tanácsosnak vélte, hogy igen óvatosan és körültekintően járjon el, amikor meglátogatja. Társalgásuk azonban mindkettejükre nézve felettebb kellemesen végződött.

* * *

Walter Sills hirtelen valami furcsa zajra riadt fel könnyű álmából. Egy darabig feszülten hallgatózott, majd előrehajolt, és megbökte Taylort, aki néhány horkantás után felébredt.

- Gene, Gene, ébredj! Gyerünk, kelj már fel!
- Mi? Mi van? Miért zaklatsz?
- Csitt! Figyelj, nem hallod?
- Semmit sem hallok. Hagyj békén, jó?

Sills az ajkára tette az ujját, erre a másik elhallgatott. Lentről a laboratóriumból valami csoszogó hang hallatszott.

- Taylor szeme rögtön kipattant, és az álmosága elillant.
- Tolvajok! - suttogta.

Mindketten kikászálódtak ágyukból, hálóköntösbe és papucsba bújtak, majd lábujjhegyen az ajtóhoz lopakodtak. Taylor revolvert ragadott, és a lépcső felé fordította.

Épp csak a lépcső felénél jártak, amikor hirtelen meglepett kiáltás hallatszott fel odalentről, amelyet verekedés zaja követett. Néhány pillanatig folytatódott, aztán összetört üvegek csörömpölését hallották.

- Az ammóniumom! - kiáltott fel Sills elszörnyedve, és kitepve magát Taylor szorításából, tébolyultan lerohant.

A vegyész beviharzott laboratóriumába, átkozódó asszisztense szorosan a nyomában maradt, majd villanyt gyújtott. A hirtelen fényözönben két összekapaszkodott alak pislogott elvakulva, majd széjjelváltak.

- Ez nagyon csúnya dolog - emelte rájuk a fegyverét Taylor.

Az egyik alak a törött üvegek és kémcsövek között támolygott, a csuklóján lévő sebet vizsgálgatta, majd méltóságteljesen meghajtotta pocakos testét. Peter Q. Hornswoggle volt az.

- Semmi kétség - mondta, miközben idegesen nézett a rendületlenül ráirányuló fegyverre -, hogy a körülmények gyanúsak tűnnek, de ezt könnyen megmagyarázom. Tudják, rendkívül durva elutasításuk ellenére még mindig igen nagy az érdeklődés bennem maguk iránt. Mivel pedig ismerem a világ dolgait és az emberiség romlottságát, úgy ítélem meg, hogy önök elhanyagolják az elővigyázatosság követelményeit, nem tettek semmit sem a betörés ellen. Ezt igazolta az a meglepetésem, amikor megláttam ezt a hitvány alakos - mutatott rá a padlón heverő, még mindig hunyorgó, lapos orrú gengszterre -, amint épp behatolt a hátsó ablakon. Életem kockáztatásával azon nyomban utánamásztam és követtem ezt a bűnözőt, majd kétségbeesett kísérletet tettem, hogy az önök nagy felfedezését megmentssem. Csakugyan úgy érzem, hogy nagy elismerés jár nekem azért, amit tettem. Most már biztosra veszem, hogy érzik, mily értékes személy vagyok, és figyelembe fogják venni korábbi ajánlatomat.

Taylor cinikus mosollyal végighallgatta.

- Hogy maga milyen folyékonyan hazudik, P.Q.!

P. Q. minden bizonnyal még folytatta volna mint a vízfolyás, ha a másik tolvaj közben hirtelen rá nem lel a hangjára. De rátalált és fel is emelte.

- Teringettét, főnök, ez a hájas pasi megpróbál mindent rámkenni! Én csak parancsot teljesítek, főnök! Egy tag felbérelt, hogy gyűjjek ide és kutassam át a mackót, és nekem épp jól gyűtt volna egy kis becsületesen szerzett lóvé. Ez csak egy sima kasszafúrás, főnök, eszembe se vót bántani senkit. Osztán, amikor mán ippeg nekilátok a melónak, belemelegedtem, hogy úgy mongyam, beállít ez a kis ürge egy vésővel meg egy zseblámpával, és ráveti magát a mackóra. No persze, nem csípem a versengést, így hát nekiveselkedtem és...

De Hornswoggle jeges méltósággal kihúzta magát.

- Csupán az a kérdés maradt: vajon egy gengszter szava többet jelent-e maguknak, mint az enyém, aki - és ezúttal igaz lelkemre mondom egyike vagyok a legkiválóbbaknak a nagy...

- Csönd, hagyjak abba mindketten! - kiáltott rájuk Taylor, és fenyegetően felemelte a revolverét. - Most felhívom a rendőrséget, és majd nekik adják elő a mondkájukat. Minden rendben van, Walt?

- Igen, azt hiszem! - jött vissza Sills a laboratórium ellenőrzése után. - Csak az üres üveget ütötték le. Minden egyéb érintetlen.

- Nagyszerű - mondta Taylor, aztán nyugtalanul elhallgatott.

Az előszobából kalapját jól a szemébe húzva belépett egy rideg figura. A szakértő módon kezében tartott revolver jelentősen megváltoztatta a helyzetet.

- Oké! - morogta. - Dobj el a stukkert. Taylor vonakodó ujjai közül kicsúszott a fegyver, és nagy koppanással a padlóra esett.

Az új jövevény kaján pillantást vetett négyükre.

- Remek! Szóval két másik megpróbált engem kiütni. Ez a hely csakugyan roppant népszerűnek tűnik.

Sills és Taylor ostobán bámultak, miközben Hornswoggle fogai hallhatóan megcsikordultak. Az első lóköttő azonban hátrahúzódott, és halkan motyogta:

- Szent egek, ez Stukkeres Mike!

- Aha - recsegte. - Stukkeres Mike. Sok olyan fickó akad, aki ismer engem, és aki tudja, hogy nem félek meghúzni a ravaszt bármikor, amikor úgy tartja kedvem. Gyerünk, Kopasz, ide a szajréval. Tudod, azzal az anyaggal, amiből a hamis arany készül. Mozogj, míg ötig számolok.

Sills lassan a sarokban álló öreg széf felé indult. Mike hátralépett, hogy helyet adjon neki, és eközben a zakója ujjá végigsepert az egyik polcon. Egy kis nátriumsulfátos edény megingott, és leesett.

Sills, hirtelen ötlettől vezérelve felvisított. Úristen, vigyázzon! Ez nitroglicerin!

A kis tégely a padlóra pottyant, csörömpölve eltört, és Mike önkéntelenül is felordított, vadul félreugrott. Taylor ezt kihasználva gyönyörűen ívelő rögbüttéssel fejbe vágta. Sills ugyanekkor rávetette magát Taylor fegyverére, hogy sarokba szorítsa a másik kettőt. Erre azonban már nem volt szükség. Már a felfordulás kezdetén mindketten egéruat nyertek, és kirohantak az éjszakába, ahonnan jöttek.

Taylor, Mike és Sills a laboratórium padlóján egymás hegyén-hátán hemperegtek, míg Sills végre felül került, és pillanatnyi nyugalomért fohászzkodott, hogy a revolver agyát közelebbi kapcsolatba tudja hozni a gengszter koponyájával.

De erre a pillanatra nem került sor. Mike egyszerre csak nekilendült, megragadta Taylort az állánál fogva, eltolta magától, így kiszabadult. Sills megrökönyödve ordította, és meghúzta a ravaszt a menekülő alak után. A lövés azonban nem talált, és Mike sértetlenül elszelelt. Sills kísérletet sem tett arra, hogy kövesse.

Egy adag hideg víz magához térítette Taylort. Kábultan megrázta a fejét, amikor felmérte a körülöttük lévő romhalmazt.

- Tyű! - mondta. - Micsoda éjszaka!

Sills nyögdecselet.

- Most mihez kezdünk, Gene? A puszta életünk is veszélyben forog. Soha fel sem mertül bennem a betörés lehetősége, különben egy árva szót sem szoltam volna az újságoknak.

- Jól van no, a baj már megtörtént, semmi értelme siránkozni. Most ide figyelj, először is az a teendőnk, hogy kialudjuk magunkat. Ma éjjel már nem keltenek fel többé. Holnap pedig bemész a bankba, és a találmány teljes dokumentációját betesz a széfbe, amit mellesleg már rég megtehetél volna. Az Aranydollártól holnap háromkor idejönnek. Szépen megállapodunk velük, és végre boldogan élhetünk.

A vegyész gyászos hangulatában megcsóválta a fejét.

- Az ammónium megmutatta, hogy mennyire kihoz mindenkit a sodrából. Bárcsak soha hírét se hallottam volna. Legszívesebben újra visszamennék fémanalízisekkel bíbelődni.

* * *

Amikor másnap Walter Sills átvágott a városon, hogy a bankjába menjen, semmi okát sem látta, hogy ezt a kívánságát visszaszívja. Még öreg, ütött-kopott, kiszolgált kocsija sem volt hajlandó a kedvében járni. Sills békés egyhangúságra berendezett élete egyik percről a másikra örültekházává vált, és ez a változás egyáltalán nem váltott ki belőle elégedettséget.

- A gazdagoknak éppúgy megvannak a maguk sajátos problémáik, mint a szegényeknek mondta ki magában a szentenciát, amikor rozzant járgányával odaállt a bank kétemeletes márványépülete elé. Görcsbe rándult lábát maga után húzva óvatosan kilépett a kocsijából, és a forgóajtó felé indult.

Rossz húzás volt. Az emberi faj két tagbaszakadt példánya jobbról-balról mellészegődött, és Sills valami kellemetlenül kemény tárgyat érzett a bordái között. Önkéntelenül kitéotta a száját, de menten jeges hang, suttogott a fülébe:

- Nyugi Kopasz, vagy megkapod a tegnapi trükködért azt, amit érdemelsz.

Sills hátán végigfutott a hideg. Azonnal ráismert Stukkeres Mike hangjára.

- Hol vannak a papírok? - kérdezte Mike. Ide vele.

- A zakóm belső zsebében - válaszolta Sills reszketve.

Mike társa szakértő kézzel becsúszta kezét Sills zsebébe, és kihalszott három-négy ív papírt.

- Stimmel, Mike?

Az gyorsan odapillantott és biccentett.

- Ez az, megszereztük. Mehetsz az utadra, Kopasz! - Azzal oldalba taszította Sillst, majd beugrottak egy kocsiba és széleseben elhajtottak. A vegyész a Járdára zuhant. Segítő kezek azonnal feltámogatták.

- Semmi baj - kapkodott levegő után. - Csak megbotlottam, nem ütöttem meg magam. - Azután újból egyedül maradt, és leroskadt a legközelebbi padra. Közel volt az ájuláshoz. Most már semmi kétség: az új életformát nem neki találták ki.

Pedig mindegy igazán számíthatott. Taylor előre megmondta, mi fog történni. Most mégis meglepetésként érte, hogy majdnem minden romba dől.

Sills megvonta keskeny vállát, és levette a kalapját. Belső karimájából kikotort néhány ív papírt. Mindössze öt percben telt, és a bank páncélszekrényének biztonságos mélyén hevertek. Sills megkönnyebbült.

- Kíváncsi vagyok - motyogta magában hazafelé menet -, vajon mit csinálnak, ha követik az utasításaimat aszerint a papír szerint, amit elvettek tőlem. - Összeszorította az ajkát, és megrázta a fejét. - Ha megcsinálják, fene nagy robbanás lesz belőle.

Sills arra ért haza, hogy három rendőr sétatíkal a háza előtti járdán.

- Rendőri védelem - magyarázta Taylor. Többé nem lesz olyan kínos éjszakánk, mint a tegnapi.

A vegyész beszámolt a bankbeli eseményekről, és Taylor vigyorogva bólintott.

- No, ez sakk-mattot ad nekik. Az Aranydollárért két óra múlva idejönnek, addig meg a rendőrség ügyel ránk. A többi pedig már az Aranydollár dolga - vonta meg a vállát.

- Ide hallgass, Gene - szólalt meg hirtelen a vegyész -, nyugtalanodom az ammónium miatt. Nem próbáltam ki

a bevonóképességét, márpedig, mint tudod, ez a legfontosabb dolog. Mi lesz, ha idejönnek az Aranydollártól, és rájönnek, hogy az egész csak porhintés?

- Hm - vakarta meg az állát Taylor. - Ebben igazad van. De megmondom, mit csináljunk. Mielőtt idejönnek, vonjunk be valamit - mondjuk egy kanalat - a saját magunk megnyugtatására.

Ez az egész annyira bosszantó - nyűgösködött Sills. - Ha nincsenek ezek a romlott huligánok, nem kellene ilyen hanyag és tudománytalan munkát végeznünk.

- Először azonban ebédeljünk meg.

* * *

Ebéd után nekiláttak. A készüléket lázas gyorsasággal összeállították. Kocka alakú, minden oldalán egy lábnyi üstbe amonallinnal átítatott oldatot öntöttek. Egy régi, ütött-kopott kanalat kineveztek katódnak, és ammóniummassza volt az anód. Három szárazelem szolgáltatta az áramot.

Sills felélénkülve magyarázott.

- Ugyanazon az elven működik, mint a közönséges rézbevonat. Az ammóniumion, ha az elektromos áram áthaladt rajta, magához vonzza a katódot, vagyis a kanalat. Labilis lévén rendszerint darabokra törik, de az ammonalinban oldva ez nem történhet meg. Az ammonalin önmagában is nagyon enyhén ionizál, és az anód még oxigént is bocsát ki. Elméletileg mindezt tudom. És most lássuk, mi történik a gyakorlatban.

Sills lezárta a tartályt, Taylor pedig visszafojtott lélegzettel figyelt. Egy pillanatig semmiféle hatás sem látszott. Taylor csalódottnak tűnt.

Aztán Sills karon ragadta a barátját.

- Nézd! - sziszegte. - Figyeld az anódot! Csakugyan, a szivacsos ammóniumamalgámban lassan gázbuborékok kezdtek alakot ölteni. Odasereglettek a kanál köré.

Sills és Taylor fokozatos változást figyelt meg. A fémcsillogás elfakult, az ezüst szín lassan elveszítette fehérségét, helyét valami sárgás bevonat foglalta el. Tizenöt perc múlva a folyamat végbement, és Sills megkönnyebbült sóhajul megszakitotta az áramkört.

- Tökéletesen bevonta - állapította meg. - Remek! Akkor vedd ki. Hadd lássuk!

- Ugyan! - döbrent meg Sills. - Még hogy vegyem ki! Hiszen ez még csak tiszta ammonium. Ha közönséges levegőnek teszem ki, a vízpára pillanatok alatt NH₄OH-vá oldja. Ezt nem tehetjük meg.

Jókorá szerkezetet vonszolt az asztalhoz. - Ez itt - magyarázta - sűrített levegőt tartalmazó konténer. Kalciumkloridon vezetem át, így kiszáritom, azután egyenesen az oldószerhez adagolom a tökéletesen száraz oxigént.

A szórófejet a kanál alatt bevezette az oldatba, majd lassan befűvatta a levegőt. Varázslatosan működött. A sárga bevonat egy szempillantás alatt csillogni-villogni kezdett, és tündéri szépséggel ragyogott.

A két férfi dobogó szívvel és visszafojtott lélegzettel figyelte. Sills elzárta a levegőt, és egy darabig szótlánul bámulták a csodálatos kanalat.

- Vedd már ki - suttogta végül Taylor rekedten. - Hadd tapogassam meg. Istenem, de gyönyörű! Sills tiszteletteljes félelemmel a kanál felé nyúlt, csipesszel megragadta, és kiemelte a folyadékából. Ami rögtön ezután bekövetkezett, azt sohasem lehetett a maga valóságában leírni. Jóval később, amikor izgatott újságírók könyörtelen serege megpróbálta kiszédeni belőlük, sem Sills, sem Taylor nem tudott számot adni az utolsó néhány másodperc eseményeiről.

Az történt ugyanis, hogy abban a minutumban, amikor az ammóniumbevonatú kanál szabad levegőre került, a legirtóztatóbb szag csapta meg az orrukát; leírhatatlan volt, a pokol irtóztatos bűze, amely iszonyú lidércnyomásként rátelepedett a helyiségre, és teljesen ellepte.

Sills fuldokolva elhajította a kanalat. Mindketten köhögtek és öklendeztek, ordítottak, könnyeztek, tüszögtek.

Taylor felvette a kanalat, és vadul rámeredt. A bűz még erőteljesebb lett, végül erőt vett rajtuk az az érzés, hogy ott kellene hagyniuk a laboratóriumot és a förtelmes ammóniumkádát. Egy dolgot lehetett csak tenni, és Sills meg is tette. A kanál nagy ívben kirepült az ablakon a Tizenkettedik utca kellős közepére. Odapottyant a járda szélére, épp az egyik rendőr lába elé, de már ezzel sem törődtek.

- Vedd le a ruháidat. El kell égetni - mondta Sills levegő után kapkodva. - Aztán valamivel be kellene permetezni a labort. Mindegy mivel, csak erős szaga legyen. Égessünk ként. Vagy szerezz inkább brómoldatot.

* * *

Örjögve tépték le magukról ruháikat, amikor meghallották, hogy valaki belép a nyitott ajtón. A csengő megszólalt ugyan, de egyikük sem hallotta. Az Aranydollár hat láb magas, oroszlantermetű acélkirálya volt az.

Csupán egyetlen lépést tett az előszobában, és minden tiszteletet parancsoló méltósága összeomlott. Hangosan felzokogott, és a Tizenkettedik utca egy idősebb, elegánsan öltözött úriember látványában gyönyörködhetett, aki olyan gyorsan rohan, ahogy csak a lába bírja, miközben teljes erejéből tépi, cibálja magáról ruháit.

A kanál pedig folytatta gázszos tevékenységét. A három rendőr már rég visszavonult a csöcselék közé, és a felfordulás két zsibbadt és megkínzott ártatlan okozójához felhangzott az utca felháborodásának bömbölő lármája.

A szomszédos házakból nők és férfiak özönlöttek elő, a lovak megbokrosodtak. Tűzoltókocsik száguldottak

végig azután, de a tűzoltók leugráltak és elmenekültek. Rendőrosztagok jöttek - majd távoztak.

Sills és Taylor végül feladták, és egy szál gatyában rohantak a Hudson-folyóhoz. Meg sem álltak, amíg nyakig nem merültek a hűs habokba, ahol az áldott, friss levegő körülvette őket.

- De mitől keletkezett ez a borzalmas bűz? - fordult oda Taylor zavaros tekintettel Sillshez. Hiszen azt mondtad, hogy szilárd, és a szilárd anyagok nem árasztanak magukból ilyen rettentő szagot.

- Szagoltál valaha pézsmát? - morogta Sills. - Olyan aromát bocsát ki magából, ami korlátlan ideig nem veszít a hatásosságából. Valami ehhez hasonlót kísérleteztünk ki.

A két gyászvitéz egy darabig hallgatott, és csak pislogtak, amikor a lenge szellő olykor odahozta hozzájuk az ammónium-felhő egy-egy foszlányát. Aztán Taylor lassan megszólalt.

- Ha végül rájönnek, hogy ki csinálta a kanalat, azt hiszem, beperelnek... talán még börtönbe is dugnak bennünket.

Sills arca megnyúlt.

- Bár sohase láttam volna azt az átkozott holmit! Csak bajt hozott ránk. - Meggyötört lelkében túlradt fájdalma, és hangosan zokogni kezdett.

Taylor szomorúan hátba veregette.

- Végül is nem olyan rossz, mint amilyennek látszik. A felfedezés híressé tett, most végre te szabhatod meg a feltételeket, és az ország bármelyik ipari laboratóriumában dolgozhatsz. Azonkívül esélyes vagy a Nobel-díjra.

- Ez igaz - mosolyodott el Sills. - Remélem, hogy egyszer majd sikerül valami közömbösítőt találnom erre a szagra is.

- Én is remélem - mondta elérékenyülve Taylor. - Most menjünk vissza. Azt hiszem, azóta elvitték már azt a kanalat.

Future Fiction, 1940. Július

Kiss Marianne fordítása

A korszellem hangja

(Trends)

John Harman az íróasztala mögött borongott, amikor aznap az irodájába léptem. Akkoriban mindennapos látvány volt, hogy fejét a kezébe temetve mereng, és fancsali képpel a Hudsonra bámul. Igazán nem kellett volna a kis embernek napról napra így emésztenie magát, hiszen jogosan seperhetett volna be a világtól számos dicséretet és hízelgést.

Lehuppantam a székre.

- Látta már a Clarion mai vezércikkét, főnök?

Gyászos tekintetű, véraláfutásos szemét rám emelte.

- Nem, nem láttam. Mit írnak? Már megint Isten bosszújával fenyegetnek?

- Ezúttal kissé messzebb mennek, főnök válaszoltam. - Hallgassa csak meg:

"Holnap lesz a napja, amikor John Harman szentségtörést próbál megkísérelni. Ez az ember a holnapi nap folyamán ujjat fog húzni a világ közvéleményével, és megtagadja Istent.

Az embernek nem adatott meg, hogy pusztán ambíciók és vágyak vezessék. Vannak dolgok, amelyek örökre megtagadtatnak tőle, és a csillagok felé való törekvés is ezek közé tartozik. John Harman is megkívánta a tiltott gyümölcsöt, akárcsak Éva, és mint egykoron ő, most Harman is megkapja érte méltó büntetését.

Am mindez nem elég, ez csak puszta szó. Ha engedjük neki, hogy kihívja maga ellen Isten bosszúját, akkor a törvényszegés nem egyedül az övé, hanem az egész emberiségé. Ha megengedjük, hogy ördögi tervét keresztülvigye, akkor magunk is bűnrészessé válunk, és az isteni bosszú reánk is lesújt.

Így tehát azonnali lépésekre van szükség, hogy megakadályozzuk Harmant holnapi cselekedetében, amikor úgynevezett rakétáját fel akarja bocsátani. Mivel a kormány nem hajlandó megakadályozni, erőszakhoz kell folyamodnunk. Amennyiben nem kobozzák el a rakétát, vagy nem vetik börtönbe Harmant, felháborodott polgártársaink könnyen a saját kezükbe ragadhatják a dolgot..."

Harman dühösen felpattant székéből, kikapta kezemből az újságot, és bevágta a sarokba.

- Hiszen ez nyílt felhívás lincselésre! - kiáltotta. - Nézzen ide!

Öt-hat borítékot lökött elém. Egyetlen pillantással felmértem.

- Újabb halálos fenyegetések? - kérdeztem.

- Pontosan. A ház előtt egyre erősödik a rendőri készség, és amikor holnap átmegyek a folyón a kísérlet színhelyére, motorkerékpáros rendőr járőr fog kíséreni.

Izgatott léptekkel fel és alá masírozott a szobában.

- Nem tudom, mit csináljak, Clifford. Csaknem tíz éve dolgozom a Prométheusz-on. Úgy dolgoztam, akár egy rabszolga, egy vagyont költöttem rá, miközben az életben minden más egyebet feladtam... és mindezt miért? Csak azért, hogy egy rakás vallási fanatikus felkorbácsolja ellenem a közhangulatot, míg a végén már az életem is veszélyben forog.

- Az a baj, főnök, hogy megelőzte a korunkat - vontam meg a vállam. Ettől a mozdulattól minden dühe ellenem fordult.

- Hogy érti azt, hogy "megelőztem a korunkat"? 1973-at írunk! A világ már fél évszázada készen áll az uralásra! Az emberek már ötven éve arról a napról beszélnek és álmodoznak, amikor az ember elrugaskodik a Földről, és bepillant az űr mélyére. A tudósok már ötven éve centiméterenként haladnak céljuk felé, és most... most, amikor én végre... akkor tessék! Maga azt mondja, hogy a világ még nem készült fel a találmányomra!

- A húszas és a harmincas évek az anarchia, a dekadencia és a zűrzavar évei voltak, ha visszaemlékszik a történelemre - figyelmeztettem halkán. - Ezt nem fogadhatja el kritériumnak.

- Tudom. Tudom. Maga most az első és a második világháborúval hozakodik elő. Régi história; apám a másodikban, nagyapám az elsőben harcolt. Ennek ellenére azonban akkoriban virágzott a tudomány. A férfiak nem féltek; valahogy mertek álmodozni. Amikor technikáról vagy tudományról beszéltek, nem voltak konzervatívok. Egyetlen elmélet sem volt túl radikális, ha a haladásról volt szó, egyetlen felfedezés sem volt túl forradalmi ahhoz, hogy nyilvánosságra hozzák. Manapság, ha olyan nagyságrendű vízió kerül előtérbe, mint az uralás, akkor valami megszállottság keríti hatalmába a világot, és menten kikiáltják "Istengyalázasnak".

Harman lassan lehorgasztotta a fejét és elfordult, hogy ajka reszketését és könnyes szemét elrejtse. Aztán hirtelen újból kihúzta magát, szeme csillogott.

- De megmutatom nekik! Keresztülviszem, ha kell a Pokol, a Menny és a Föld ellenére is! Túl sokat áldoztam ahhoz, hogy most mindent odadobjak.

- Ne szívja mellre, főnök - tanácsoltam. - Ne rontsa el a reggelt, mielőtt beszáll a hajóba. Hiszen olyan jók az esélyei ahhoz, hogy élve visszatérjen, jobb, ha nem gyötri halálra magát.

- Igaza van. Na ne is gondoljunk erre többé. Hol van Shelton?

- Átment az Intézetbe, hogy előkészítse a speciális filmeket.

- Már nagyon régen elment, ugye?

- Nem különösebben, de ide figyeljen, főnök, azt hiszem, valami nincs rendjén velem. Nem tetszik nekem.

- Lárifári! Már két éve velem dolgozik, és nekem semmi bajom vele.

- Na jó - tártam szét a karom rezignáltan. Ha nem akar rám hallgatni, hát ne hallgasson. Pedig épp az imént kaptam rajta, hogy Otis Eldredge valamelyik förtelmes pamfletjét olvasgatja. Tudja, mifélek ezek: "Óvakodj, ó, emberiség, mert az ítélet napja közeleg. Büneidért elnyered méltó büntetésedet. Bánd meg büneidet, hogy elnyerd a megváltást!"

Harman felhorkant.

- Olcsó vallási dajkamese! Azt hiszem, a világ sohasem növi ki ezt, amíg ennyi ütődött szaladgál. De mégsem kellene elítélnie Sheltont azért, hogy ilyesmit olvas. Időnként magam is átnézek néhányat.

- Azt állította, hogy a járdáról szedte fel, és merő "kíváncsiságból" olvassa. De biztos vagyok benne, hogy a táskájából vette elő. Egyébként vasárnaponként templomba jár.

- És ez bűn? Manapság mindenki templomba jár!

- Igen, de nem a Huszadik Század Evangelizációs Társaságába. Amit Eldredge vezet.

Ez meghökkentette Harmant. Valószínűleg most hallott róla először.

- Nahát, ez már valami, igaz? Mégiscsak rajta kell tartanunk a szemünket.

Ekkor azonban az események sodra elkapott bennünket, és teljesen megfélekedtünk Sheltonról - egészen addig, amikor már túl késő volt.

* * *

Az úrhajó kipróbálása előtti utolsó napra már nem maradt semmi teendőm, így hát bementem a másik szobába, ahol újból átolvastam azt a jelentést, amit Harman adott az Intézetnek. Az én dolgom volt, hogy minden hibát kijavítsak benne, de azt hiszem, nem voltam túl alapos. Az igazat megvallva, nem bírtam koncentrálni. Minden pillanatban elkalandozott a figyelmem.

Az útutazás körüli hűhó nagyon gyanúsnak tűnt. Amikor Harman hat hónappal ezelőtt első ízben bejelentette, hogy a Prométheusz készen áll, a tudósok nagy ünnepléssel fogadták. Természetesen állításait illetően óvatosak voltak, és mindent gondosan mérlegeltek, de csakugyan el voltak ragadtatva.

A tömeg azonban nem így volt vele. Önöknek a huszonegyedik században mindez talán furcsának tűnik, de akkoriban, 1973-ban voltaképpen számíthattunk volna rá, hiszen az emberek még nem voltak túlságosan haladó szelleműek. Már évek óta egy erős vallásos irányzat uralkodott, és amikor az egyház - magát ugyan meg nem nevezve fellépett Harman rakétája ellen, váratlan események következtek be.

Az ellenkezés eleinte magára az egyházra szorítkozott, és mi úgy gondoltuk, hogy majd csak alábbhagy. De nem így történt. Az újságok felkapták a témát, és szó szerint az evangéliumot terjesztették. Szegény Harman rövid időn belül kiátkozott lett a világ számára, és megkezdődtek a bajok.

Halálos fenyegetéseket kapott, és minden áldott nap Isten bosszúállásával rémisztgették, úgyhogy már az utcára sem tehetné ki biztonságban a lábát. Szefták tucatjai átkozták ki, és különleges kiközösítés alá helyezték. Ő egyike volt a kor ritka szabadgondolkodóinak, ami természetesen újabb vád volt ellene. Mindennek a tetejébe Otis Eldredge és Evangelizációs Társasága alaposan felpaprikázta ellene a népet.

Eldredge különös jellem volt - a maga módján olyan lángész, amilyen elég gyakran születik. Csodálatos szónoki képességgel és vitriolos szókinccsel megáldva ragyogóan hipnotizálta a tömeget. Húszezer embert rángatott dróton mindössze azzal, hogy beszélt hozzájuk. És Eldredge negyedik hónapja mennydörgött Harman ellen; négy hónapja dőlt belőle a vád a legragyogóbb szónoki hévvel. A világ haragja négy hónap óta Harmanra zúdult.

Ő azonban nem csüggedt el. Apró, ötlábnyi testében óriásokhoz illő lelkierő lakozott. Minél jobban üvöltöttek a farkasok, annál inkább ragaszkodott a maga igazához. Szinte isteni - ellenségei szerint ördögi - makacssággal utasította el, hogy akárcsak egy jottányit is engedjen elképzeléseiből. Számomra, aki jól ismertem, ez a külső szilárdság nem rejthette el mély, belső szomorúságát és keserű kiábrándultságát.

Gondolataimban a csengő zavart meg. Meglepve talpra ugrottam. Azokban a napokban igen kevés látogatónk akadt.

Kinéztem, és magas, méltóságteljes alakot pillantottam meg Cassidy rendőrőrmester társaságában. Azonnal ráismertem Howard Winsteadre, az Intézet igazgatójára. Harman kirohant, hogy üdvözlje, és néhány udvarias formáság után mindketten az irodába mentek. Én utánuk mentem, mert szörnyen kíváncsi voltam, mi szél hozta ide Winsteadet, aki inkább politikus volt, semmint tudós.

Eleinte mintha kényelmetlenül érezte volna magát; nem volt olyan nyájas, mint rendesen. Zavartan kerülte Harman tekintetét, és néhány közhelyeket motyogott az időjárásról. Aztán cseppet sem diplomata módon, nyersen rátért a mondókájára.

- John - mondta -, mi lennie, ha egy időre elhalasztanád a kísérletet?

- Ezt már igazán abba hagyhatnád, nem igaz? Nos, nem halasztom el, ez a végső szavam.

- Várj, John - emelte fel a kezét Winstead -, ne izgasd fel magad. Hadd indokoljam meg. Tudom, hogy az Intézet beleegyezett, hogy szabad kezet kapj és azt is tudom, hogy kutatásaidnak több mint a felét a saját zsebedből fizeted, de... mégsem leszel képes keresztülvinni.

- Ó, nem leszek képes, tényleg? - horkant fel gúnyosan Harman.

- Na, ide figyelj, John, a tudományodat nagyon jól ismered, de az emberi természetet nem, én viszont igen. Akár tetszik, akár nem, ez nem az "örült évtizedek" világa. 1940 óta alaposan megváltozott a helyzet. - Winstead

belelendült, mint aki gondosan előkészített beszédet mond.

- Az első világháború után, mint tudod, a világ eltávolodott a vallástól és a konvencióktól a szabadság felé. Az embereknek mindenből elégük lett, kiábrándulttá és cinikussá váltak. Eldredge "gonoszoknak és bűnösöknek" nevezi őket. A tudomány ennek ellenére felvirágozott - úgy mondják, hogy a konvenciókhoz nem ragaszkodó időkben mindig így volt. Ebből a szempontból Aranykornak is mondhatnánk.

Te azonban ismered ennek a kornak a politikai és gazdasági összefüggéseit. A politikai káosz és a belső anarchia ideje volt; öngyilkos, eszement, örült korszak, amely a második világháborúban érte el csúcspontját. És ahogyan az első világháború a cinizmusához vezetett, úgy a második világháború a vallásosságához való visszatéréshez.

Az emberek megundorodtak az "örült évtizedektől". Elegendő lett belőlük, de mindenekelőtt attól rettegetek, hogy visszatér ez az időszak. Hogy még a lehetőségét is elkerüljék, megváltoztatták a következő évtizedekben életmódjukat. Motivumaik, mint látod, igazán érthető és dicséretre méltók. A szabadságot, a cinizmust, a hagyomány tagadását félretették és maguk mögött hagyták. Most egy új viktoriánus korban élünk; és mivel a dolgoknak ilyen a természete; mert az ember történelme úgy leng, mint egy inga, ez a lendület most visszahozta a vallásosságot és a hagyománytiszteletet.

- Egy dolog azonban fél évszázad óta is fennáll. Ez pedig nem más, mint a tudományok iránti tisztelet, bár tilalmak közepette élünk. Törvény tiltja, hogy a nők dohányozzanak; tilos a kozmetika; tilos kivágott ruhát, kurta szoknyát viselni; a válás szóba sem jöhet. De a tudományt nem lehetett bebörtönözni - eddig.

- Az idő tájt a tudomány feladata az volt, hogy körültekintő legyen, és visszatartsa a népet a felkeléstől. Ám az emberekkel nagyon könnyű elhitetni - és Otis Eldredge beszédei veszedelmesen közel kerültek ehhez -, hogy a második világháború borzalma a tudomány zúdította az emberiségre. A tudomány megelőzi a kultúrát, mondják, a technika megelőzi a társadalmat, és ez a kiegyensúlyozatlanság már-már romba dönti a világot. Szó ami szó, magam is hajlamos vagyok azt hinni, hogy ezzel nem is járnak olyan messze az igazságtól.

- De tudod, mi történhet, ha mindez bekövetkezik? Betiltják a tudományos kutatást; vagy ha ilyen messzire nem is mennek, olyan szigorú szabályokat hoznak, hogy a tudomány belefussad. Akkora csapás lesz ez, amiből az emberiség ezer évig sem tér magához.

- A te kísérleti repülésed pedig mindezt még fel is gyorsíthatja. Olyan fokra emelheted a közfelháborodást, ahonnan már igen nehéz lenne lecsendesíteni. Ezért figyelmeztetlek, John. A következmények a te fejedre szállnak vissza.

* * *

Egy pillanatig teljes csend volt, majd Harman kiereszkedett magából egy mosolyt.

- Ugyan, Howard, csak magadat ijesztgeted a falra festett ördöggel. Azt próbálsz bemesélni nekem, hogy komolyan hiszel abban, hogy a világ kész visszazuhanni a sötét középkorba? Az intelligens emberek végül is a tudomány oldalán állnak, nem?

- Ha ott is állnak, nem sokan maradnak, ha minden úgy megy, ahogyan én látom - mondta Winstead. Pipát húzott ki a zsebéből, és lassan megtölte, miközben folytatta. - Eldredge két hónappal ezelőtt létrehozta az Igazak Ligáját - I. L.-nek nevezik -, és hihetetlenül sokan csatlakoznak hozzájuk. Egyedül az Egyesült Államokban húszmillió tagot számlálnak. Eldredge esküdjözik, hogy a következő választáson bekerül a kongresszusba; és ez nem blöff, hanem meglehetősen valószínűnek tűnik. Már most is fáradhatatlanul lobbyznak annak érdekében, hogy betiltották a rakétakísérleteket, és efféle törvényeket már keresztülvittek Lengyelországban, Portugáliában és Romániában. Igen John, veszedelmesen közel állunk ahhoz, hogy nyíltan üldözzék a tudományt. - Winstead izgatottságában borzos füstkarikákat fűjt.

- De ha sikerem lesz, Howard, ha sikerül! Akkor mi lesz?

- Ugyan már! Te is tudod, mennyire bizonytalan kimenetelű a vállalkozás. A saját becsléseid szerint is csak tíz az egyhez az esélyed arra, hogy élve visszakerülj.

- Ugyan, mit számít ez! A következő kísérlet majd okul a tévedésemből, és a valószínűség szerint sikerebb lesz. Ilyen a tudományos módszer.

- A csöcseléknek halvány gőze sincs a tudományos módszerekről, és nem is akarja megismerni. Nos, mit mondasz hát? Feladod?

Harman felugrott, széke csak úgy recsegett.

- Tudod, mit kérsz tőlem? Azt akarod, hogy adjam fel egész életem munkáját, az álmaimat, pusztán ezért? Azt hiszed, hogy szépen ülve maradok, és megvárom, amíg a te drágalátos emberiséged jóindulatúvá válik? Azt hiszed, hogy még az én életem folyamán megváltoznak?

- Íme a válaszom: jogom van ahhoz, hogy tudásra törekedjem. A tudománynak elidegeníthetetlen joga van ahhoz, hogy külső befolyásolás nélkül fejlődjék. Ha a világ beavatkozik, az nagyon rossz; de a jogaimat nem adom fel.

Winstead szomorúan megcsóválta a fejét.

- Tévedsz John, amikor "elidegeníthetetlen" jogokról beszélsz. Az, amit te "jognak" nevezel, pusztán privilégium, amelyet általában elismernek. A jog az, amit a társadalom elfogad; és amit nem fogad el, az jogtalan.

- Vajon Eldredge barátod elfogadja az "igazságosság" ilyen definícióját? - kérdezte keserűen Harman.

- Nem, nem fogadja el, de ez közömbös. Gondoljon az afrikai törzsekre, amelyek azelőtt kannibálok voltak. Így születtek, így nőttek fel, náluk ez volt a szokás. Számukra embert enni jogos, és miért is ne lenne az? Látod, milyen viszonylagos az egész gondolat, és mennyire üres a te koncepciód az "elidegeníthetetlen" jogokról?

- Tudod Howard, pályát tévesztettél, amiért nem mentél ügyvédnek - mondta Harman, és most már igazán megharagudott. - Előcibárod itt az összes molyette érvet, ami csak eszedbe jut. Az Isten szerelmére, ember, azt akarod nekem bemagyarázni, hogy bűn, ha nem ordítok én is a tömeggel? Ennyire teljesen és tökéletesen az uniformizálás, a közönségesség, az ortodoxia és a közhelyek befolyása alatt állsz? A tudomány sokkal hamarabb elhalna abban a folyamatban, amit itt felvázoltál, mint a kormányzati tiltás miatt.

Harman felállt, és ujját vádlóan felemelve, rámutatott Winsteadre:

- Elárulod a tudományt, és annak olyan ragyogó képviselőit, mint Galilei, Darwin és Einstein. A rakétám holnap terv szerint elindul, még ha nem is tetszik neked, meg az Egyesült Államok összes fafajének. Erről ennyit, és többet egy szavadat sem vagyok hajlandó meghallgatni. Most elmehetsz.

Az Intézet igazgatója rákvörös arccal felém fordult.

- Maga a tanúm fiatalember, hogy én figyelmeztettem ezt a makacs tökfilkót, ezt a... ezt a kelekótya fanatikust. - Még hadart valamit, aztán mélyen megsértődve kivonult.

Amikor elment, Harman felém fordult.

- No, maga mit gondol? Biztosan vele ért egyet. Erre csak egyetlen lehetséges választ lehetett adni.

- Kizárólag azért fizet engem főnök, hogy az utasításait kövessem. Én magával tartok.

Ekkor belépett Shelton, és Harman mindkettőnket leültetett, hogy számítsuk ki a repülés pályáját, ő maga pedig aludni tért.

Másnap, július 15-én páratlanul szép volt a hajnal, és Harman, Shelton, valamint jómagam csaknem vidámak voltunk, amikor átkeltünk a Hudsonon, és odamentünk, ahol a Prométheusz - egy sereg rendőrrel körülvéve - ragyogóan csillogott.

Körülötte, megfelelő távolságban, kötéllel elválasztva, nagy tömeg hömpölygött. Legtöbben ellenségesek voltak és dühösen ordítottak. Egy röpké pillanatig, amikor a motoros rendőralakulat utat tört számunkra a tömegben, a fülünkbe jutott kiabálások és átkozódások csaknem meggyőztek afelől, hogy mégis csak Winsteadre kellett volna hallgatnunk.

De Harman egyáltalán nem törődött velük, még akkor sem, amikor egy dölyfös hang így kiáltott fel:

- Itt jön John Harman, a Beliál fia! - Harman nyugodtan adta ki számunkra utasításait. Én ellenőriztem az egy lábnyi vastag falat és a légszilip hasadékát, Shelton pedig a vízhatlan védőpajzsokat és az üzemanyagtartályt. Harman végül felpróbálta esetlen ürüháját, és azt megfelelőnek találva, közölte, hogy készen áll.

A tömeg hangulata forrpontra emelkedett. Egy sebtében ácsolt faemelvénnyel feltűnő alak jelent meg. Magas és vékony volt; sovány, aszketikus alkat, mélyen ülő, félig zárt szemmel. Ez a sovány, sápadt ember Otis Eldredge volt. A tömeg azon nyomban felismerte, és hangos zúgással üdvözölte. A lelkesedés egyre fokozódott, és hamarosan az egész fortyogó embertömeg rekedtre ordította magát.

Eldredge felemelt kézzel csendet parancsolt, Harman felé fordult - aki meglepve és undorral nézte -, majd csontos ujját rászegezve így szólt.

- John Harman, a gonosz fia, a Sátán ivadéka ördögi terv végrehajtása céljából vagy jelen. Idejöttél, hogy istenkáromló kísérletteddel fellebbentsd a fátylat arról, amit emberi szem nem láthat. Belekóstolsz az Édenkert tiltott gyümölcsébe, de én óva intelek attól, hogy megkóstold a bűn almáját.

A tömeg nagy üdvívalgásban tört ki, és Eldredge folytatta.

- Isten ujjá feletted van, John Harman. Ő nem engedi, hogy munkáját meggyalázzák. Még ma meghalsz, John Harman. - Annyira felemelte a hangját, hogy utolsó szavai profetikusan lázban égtek.

Harman megvetően elfordult. Hangosan, érthetően odaszólt a rendőrtisztnek:

- Nem lehetne valahogy eltávolítani ezt a nézősereget, kapitány? A kísérleti felszállás balesetet okozhat, ha a rakéták felrobbannak, és az emberek túl közel vannak.

A rendőr érdes, barátságtalan hangon válaszolt.

- Ha attól fél, hogy megtámadják, Mr. Harman... Egyébként ne aggódjon, visszafogjuk őket. És ami a veszedelmet illeti - ettől a szerkentyűtől... - A rendőrtiszt hangosan harákkolt a Prométheusz irányába, a tömeg pedig fújolásban és kiáltásban tört ki.

Harman egy mukkot sem szólt, hallgatagon mászott be a hajóba. Ezalatt valami különös csend szállta meg a tömeget - a kimondhatatlan feszültség csendje. Nem tettek kísérletet arra, hogy megrohanják az űrhajót, pedig azt hittem, ez elkerülhetetlen lesz. Épp ellenkezőleg. Otis Eldredge maga kiáltozott, hogy fordítsanak hátat.

- Hagyjátok a bűnöst az ő bűnében! - kiáltotta. - "Enyém a bosszúállás", mondá az Úr.

Amikor a pillanat eljött, Shelton meglökött.

- Menjünk innen - sügta feszült hangon. Ezek a rakéták mérget lövellnek ki. - Rohanni kezdett, és arra kényszerített, hogy én is vele fussak.

Még el sem értük a tömeg szélét, amikor iszonyatos robaj hangzott fel a hátunk mögött. Forró levegőhullám suhintott felém. Egy repülő tárgy rémítő sziszegéssel zúgott el a fülem mellett, és a földre roskadtam. Néhány pillanatig kábultan hevertem, a fülem csengett, a fejem majd szétpattant.

Amikor végre feltápáskodtam, rémítő látvány tárult a szemem elé. Valószínűleg a Prométheusz teljes üzemanyaga egyszerre robbant fel, és ahol egy pillanattal előbb még ott állt, most csak hatalmas lyuk tátongott. A

földön roncsdarabok heverték szanaszét. A rémület kiáltása szívszaggató volt, és a megcsonkított testek - nem, ezt meg sem próbálom leírni.

Arra lettem figyelmes, hogy a lábam előtt valaki nyöszörög. Egy pillantást vettem oda, majd a borzadálytól a lélegzetem is elakadt. Shelton volt az, a feje egyetlen véres massza.

- Én tettem - mondta rekedten, de diadalittasan, olyan gyenge hangon, hogy alig értettem. Én tettem. Eltörtem a folyékony oxigén tartályát, és amikor a szikra behatolt az acetilénkeverékbe, az egész felrobbant. - Levegő után kapkodott, mozdulni próbált, de nem bírt. - Egy roncsdarab eltalált, de nem bánom. Abban a tudatban halok meg, hogy...

Szava elakadt, már csak rekedten hörgött, arcán megjelent a mártírokra jellemző elragadtatottság. Meghalt, és a szívem mélyén nem tudtam elítélni.

Ekkor jutott először eszembe Harman. Manhattanból és Jersey Cityből megérkeztek a mentőkocsik, és az egyik odarobogott, ahol vagy ötszáz yard távolságra a fák alatt ott füstölgött a Prométheusz elülső része. Odasántikáltam, amilyen gyorsan csak bírtam, de a mentők már kihúzták Harmant és elrobogtak vele, mielőtt odaértem volna.

Ezek után már nem maradtam tovább. A rendezetlen tömeg most másra sem gondol, mint a halottakra és sebesültekre, de ha összeszedik magukat és bosszúért lihegnek, az életem egy lyukas garast sem ér. Követtem hát a jobb félni mint megijedni elvét, és gyorsan elillantam.

A következő hét számomra az egyik izgalmat hozta a másik után. Egész idő alatt odahaza vagy egy barátom lakásán bujkáltam, ami még mindig jobb volt annál, mint hogy rám bukkanjanak és felismerjenek. Harman Jersey City egyik kórházában feküdt felületi vágásokkal és zúzódásokkal. Az volt a szerencséje, hogy a robbanás a gép hátsó részén történt, és a Prométheusz a fákra dőlt, amelyek szinte párnaként fékeztek zuhanását. A világ haragja azonban Harmanra zúdult.

New York és a világ többi része is iszonyú haragra gerjedt. A város összes újságában óriási feliratokkal jelent meg: "28 halott, 73 sebesült - A bűn ára", vérvörös betűkkel nyomtatva. A cikkek Harman fejét követelték: zárják börtönbe és többszörös gyilkosként ítélik el.

Jersey City öt kerülete a "lincseljétek meg!" kiáltásoktól visszhangzott, amint tízezrek hömpölyögtek át a folyón, és ellepték a várost. A menetet Otis Eldredge vezette, aki sínbe tett lábával egy nyitott autóban ült. Valóságos hadsereggént vonultak.

Carson, Jersey City polgármestere minden számba vehető rendőret mozgósította, és őrzöngve telefonált Trentonba a milíciáért. New Yorkban a városból kivezető összes hidat és alagutat lezárták, de addigra már sok ezren kimasíroztak.

Július 16-án kisebb csatározás volt a Jersey partján. A jóval kisebb számú rendőri erőket válogatás nélkül elagyabugyálták, és fokozatosan visszaszorították. Lovascsendőrök rohantak könyörtelenül a csöcselék közé, de a nagyszámú gyülekezet egyszerűen elnyelte és félreseperte őket. A tömeg csak akkor hátrált meg, amikor bevetették a könnygázgránátokat, de még ekkor sem adták fel.

Másnapra statáriumot rendeltek el, és az állami milícia megszállta Jersey Cityt. Ezzel a lincshangulat véget ért. Eldredge-t kihallgatásra berendelték a polgármesterhez, utána megparancsolta híveinek, hogy oszoljanak szét.

Carson polgármester a következőket nyilatkozta az újságoknak: John Harmannak lakolnia kell bűnéért, de ezt mindenképpen törvényes kereteken belül kell lefolytatni. Az igazságnak ki kell derülnie, és New Jersey állama mindent megtesz ennek érdekében.

* * *

A hét végére úgy-ahogy helyreállt a rend, és Harman eltűnt az érdeklődés középpontjából. Két hét múlva pedig már a nevét is alig említették az újságok, kivéve az olyan alkalmi beszámolókat, mint a Zittman-féle rakétaellenes törvény javaslatot, amelyet a kongresszus egyhangúlag megszavazott.

Am Harman még a kórházban volt. Hivatalosan nem emeltek ellene vádat, hanem úgy tűnt, hogy "saját érdekében" meghatározatlan időre a kórházat jelölték ki börtönéül. Így hát nekigyürköztem, hogy akcióba lépjek.

A Temple-kórház Jersey City elhagyatott, külső kerületében fekszik, és egy sötét, felhős éjszakán úgy véltem, hogy tervemet minden nehézség nélkül megvalósíthatom. Olyan könnyedén, ami engem is meglepett, bekúsztam az egyik földszinti ablakon, átsurrantam az alvók között, és megkerestem a 15/E szobát.

- Ki van ott? - Harman ijedt kiáltása zene volt a fülemnek.

- Pszt! Nyugalom! Én vagyok, Cliff McKenny!

- Maga! Mit keres itt?

- Megpróbálom kivinni innen, máskülönben, élete végéig itt kuksolhat. Jöjjön, menjünk! Felsegítettem a ruháit, miközben beszélgettünk, és percek múlva már kislisszoltunk a kórházból. A kocsimban már biztonságban voltunk, Harman már a humorérzékét is visszanyerte, és száz kérdést szegezett nekem.

- Tulajdonképpen mi történt azóta? - kezdte a kérdezősködést. - A robbanás után semmire sem emlékszem, csak arra, hogy a kórházban magamhoz tértem.

- Semmit sem mondtak magának?

- Egy árva mukkot sem. Pedig addig kérdeztem, míg be nem rekedtem.

Így hát elmeséltem neki a robbanás óta eltelt időszak egész történetét. Szeme elkerekedett a rémült döbbenettől, amikor beszámoltam a halottakról és a sebesültekről; pillantása haragossá vált, amikor meghallotta Shelton árulását.

A zendülés és a lincselési kísérlet pedig folyamatos káromkodást váltott ki belőle.

- Az újságok persze "gyilkost" huhognak folytattam -, de ezt nem tudják a nyakába varni. Az erős felindulásban elkövetett emberöléssel is próbálkoztak, de túl sok szemtanú volt, akik hallották, hogy vissza akarta szorítani a tömeget, de a rendőrtiszt megtagadta a kérését. Ez természetesen minden vád alól tisztázza magát. A rendőrtiszt is meghalt a helyszínen, így nem teheték bűnbakká.

- Amíg azonban Eldredge a fejét követeli, nincs biztonságban. Jobb, ha elmegy, amíg lehet.

Harman egyetértően bólintott.

- Eldredge túlélte a robbanást? - kérdezte.

- Sajnos igen. A lába eltört, de ahhoz, hogy befogja a száját, több kellene.

Eltelt egy hét, mire odaértünk későbbi életünk színhelyére-nagybátyám minnesotai farmjára. Itt, ezen a magányos, isten háta mögötti falusi közösségben nyugodtan maradhatunk addig, amíg a Harman eltűnését követő haddelhadd elül, és a felületes nyomozás is abbamarad. A kutatás egyébként csakugyan rövid volt, úgy tűnt, hogy a felsőbb hatóságok inkább megkönnyebbültek, semmint aggódtak Harman eltűnése miatt.

* * *

Harmanra béke és nyugalom szállt. Hat hónap múlva mintha kicserélték volna, készen állt, hogy nekivágjon második kísérletének. A világ minden balszerencséje sem állíthatta volna le, ha egyszer valamit a fejébe vett.

- Az első alkalommal az volt a hibám - mondta egy téli napon -, hogy közhírré tettem a kísérleti felszállást. Ezzel felkorbácsoltam az emberek indulatát, ahogyan Winstead is mondta. Ezúttal azonban - dörzsölte a kezét, miközben szeme a távolba révedt -, elébe vágok ennek. A kísérletet titokban hajtjuk végre - a legnagyobb titokban.

- Bizony, úgy kellene - nevettem kényszeredetten. - Mondja, tudja, hogy a jövőben minden rakétakísérletet, de még az elméleti kutatást is halálbüntetéssel sújtják?

- Szóval fél?

- Nem félek, főnök. Csupán leszögezem a tényt. De van még egy bibi. Mint tudja, édes kettesben nem tudjuk megépíteni a hajót.

- Erre is gondoltam, Cliff, és kispekuláltam már egy lehetőséget. Mi több, egy kis pénzeckét is félretettem rá. Így hát el kell utaznia.

- Először is menjen el Chicagóba, és keresse fel a Roberts és Crafton irodát, és vegyen magához mindent, ami az apai örökségéből megmaradt, aminek - tette hozzá búsan - több mint a fele ráment az első hajóra. Aztán szedjen össze a régi csapatból mindenkit, akit csak bír: Harry Jenkinst, Joe O'Brient, Neil Stantont, mindenkit. Siessen vissza, ahogy csak tud. Már belefáradtam a várakozásba.

Két nap múlva elutaztam Chicagóba. Nagybátyám hozzájárulását is megszereztem, mondván, hogy csak egyszerű ügyről van szó. Egy kicsit morgott ugyan, de aztán azt mondta, hogy épp elég baja van, nem akarja az enyémmel is szaporítani.

Az utazás simán ment, és kis rábeszéléssel négy embert hoztam magammal: azokat, akiket Harman már említett, és egy negyediket, bizonyos Saul Simonoff-ot. Ezzel a legénységgel és azzal a félmillióval, amely Harman apai örökségének millióiból megmaradt, nekiláttunk a munkának.

Az Új Prométheusz építése maga is külön történet - öt hosszú, lehangoló és bizonytalan esztendő története. Fokról fokra, apránként megvásároltuk Chicagóban a tartógerendát, New Yorkban a berill-acél lemezeket, San Franciscóban a vanádiumcellákat, és az ország legkülönbözőbb részeiben a különféle tartozékokat, így építettük fel a balvégzetű Prométheusz testvérhajóját.

A kivitelezés nehézségei nem voltak legyőzhetetlenek. Hogy a gyanút eltereljük magunkról, bevásárlásainkat hosszú ideig elhúztuk, és rendeléseinket a legkülönbözőbb helyeken adtuk le. Ehhez persze számos barátot kellett megnyernünk, akik közül természetesen senki sem sejtette pontosan, mihez is kívánjuk mindezt felhasználni.

Az üzemanyagról is magunknak kellett gondoskodnunk, tíz tonnányiról, és ez volt az egyik legnehezebb feladat, de legalábbis a legidőigényesebb. Végül, amikor Harman pénze már teljesen elfogyott, felmerült a legsúlyosabb probléma: a gazdaságosság kényszere. Már a kezdet kezdetétől tudtuk, hogy az Új Prométheusz-t sohasem építhetjük akkorára vagy olyan gondosan kimunkáltra, mint amilyen az első hajó volt, de hamarosan kiderült, hogy felszerelését az életveszélyesség határáig kell csökkentenünk. A visszaverő ernyő éppen csak megfelelt, és a rádióösszeköttetésre tett minden kísérletről kénytelen-kelletlen lemondtunk.

Miközben megfeszített munkával átgüröltük ezeket az éveket Észak-Minnesota isten háta mögötti területein a föld megmozdult, és úgy tűnt, hogy Winstead prófécijája beteljesült.

* * *

Manapság már minden iskolás gyerek ismeri azoknak az 1973-tól 1978-ig tartó éveknek a történelmét, azt az időszakot, amelyben az úgynevezett "új viktoriánus korszak" hatalma tetőfokára hágott. Ha most visszatekintünk, akkor ezeknek az éveknek az eseményei szinte hihetetlennek tűnnek.

Akkoriban kezdődött, hogy minden úrkutatást törvénytelen kívül helyeztek, de a következő esztendő tudományellenes szigorához képest ez még csak a pusztá kezdetet jelentette. Az 1974-ben megtartott választás azt eredményezte, hogy Eldredge kaparintotta magához a hatalmat, és markában tartotta a Szenátust.

Attól fogva nem vesztegették az időt. A tizenkilencedik Kongresszus első ülészakán keresztülvitték a híres Stonely-Carter törvényjavaslatot. Ezzel megeremítették a Szövetségi Tudományos Kutatást Nyomozó Irodát - az SzTKNyI-t -, amely teljhatalmat kapott, hogy az ország minden tudományos kutatásának törvényességét ellenőrizze. Minden laboratóriumról, legyen az ipari vagy iskolai, előzetesen információt gyűjtöttek, és míg az új hivatal jóvá nem hagyta a kutatómunkát, teljes kiátkozás alá helyezték.

A Legfelsőbb Bírósághoz való elkerülhetetlen folyamodás 1974. november 9-én történt meg először a Westly kontra Simmons esetben, amikor a stanfordi Joseph Westly-t megerősítették jogában, miszerint folytathatja azt az atomenergia-kutatást, amely a Stonely-Carter törvény alapján alkotmányellenes cselekmény volt.

Mennyire figyelemmel kísértük ezt az esetet mi öten, a Közép-nyugat hóföregetei közé elszigetelve! Mi csupán a minneapolis-i és a St. Paul-i újságokat tudtuk megszerezni - ezekhez is csak két nap késéssel jutottunk hozzá -, és csak úgy faltunk minden egyes erre vonatkozó nyomtatott betűt. Mindez a kétes kimenetelű munka utolsó két hónapjában történt, amikor szünet nélkül az Új Prométheuszon dolgoztunk.

Először azt rebesgették, hogy a bíróság alkotmányellenesnek kiáltja ki a kutatást. Minden nagyobb városban óriási felvonulásokat rendeztek. Az Igazak Ligája minden befolyását latba vetette, és még a Legfelsőbb Bíróság is alávetette magát akarataknak. Öten szavaztak négy ellenében az alkotmányellenesség mellett. A tudomány sorsa egyetlen ember szavazatán múlt.

S hogy a tudományt megfojtják, az iránt semmi kétség sem merült fel. Az irodában Eldredge leghűségesebb emberei ültek, és az adott esetben semmiféle azonnali ipari felhasználás nem volt indokolt.

- A tudomány túl messzire ment - harsogta akkoriban egyik híres beszédében Eldredge. Meg kell állítanunk, és meg kell engednünk, hogy a világ közbeszóljon. Csakis így és Istenben bízva reménykedhetünk, hogy megvalósítjuk az egyetemes és állandó jólétet.

De ez volt Eldredge utolsó kijelentése. Sohasem gyógyult fel teljesen lábtöréséből, amit a végzetes hetvenhármas év júliusában szerzett, és fáradhatatlan élete a végéhez érkezett. 1976. február 2-án örökre eltávozott, és akkora gyász követte halálát, amekkora Lincoln meggyilkolása óta nem volt.

Halála nem volt azonnali hatással az eseményekre. Az SzTKNyI befolyása egyre nőtt, sőt az évek múltával szigorodott. A tudósokra éhezés és elszigeteltség várt, egyre több kolléga kényszerült arra, hogy főként filozófiával és a klasszikusokkal foglalkozzon - így a tudományos kutatás a huszadik század kezdete óta a lehető legalacsonyabb szintre süllyedt.

Többé-kevésbé ilyen körülmények uralkodtak az egész civilizált világban; legalacsonyabb szintjét Angliában érte el, végül Németországig is eljutott, amely utolsóként esett az "új viktoriánus korszak" csapdájába.

A tudomány mélypontja 1978 tavaszán tetőzött, egyetlen hónappal az Új Prométheusz befejezése előtt, amikor nyilvánosságra hozták a "húsvéti határozatot" - épp Húsvét előtt egy nappal. Ezzel azután minden független kutatást és kísérletezést teljesen betiltottak. Az SzTKNyI fenntartotta magának a jogot, hogy tudományos kutatásokat csak speciális kérelemre engedélyezzenek.

* * *

John Harman és én Húsvét vasárnapján ott álltunk az Új Prométheusz halványan csillogó fémese teste előtt; én a legmélyebb apátiában, Harman pedig szinte jókedvűen.

- Nos, Clifford fiam - mondta Harman -, az utolsó tonnányi üzemanyag, egy kevés suvickolás, és készen állok a második kísérletre. Ezúttal nincs közöttünk Shelton. - Harman valami himnuszt zümmögött. Azokban a napokban a rádióban kizárólag ezt játszották, és még mi, rebellisek is gyakran énekeltük.

- Ugyan, főnök, mi haszna - jegyeztem meg savanyúan. - Tíz az egyhez, hogy valahol az úrben végzi, ha pedig mégis visszatérne, akkor felakasztják. Nem győzhetünk - mondtam a fejemet csóválva.

- Bah! Ez a helyzet már nem tarthat sokáig, Cliff.

- Én pedig azt gondolom, hogy még sokáig tart. Winsteadnek igaza volt. Az inga kilendült, és 1945 óta egyvégtében ellenünk leng. Mi megelőztük a korunkat, de az is lehet, hogy mögötte kullogunk.

- Ne beszéljen nekem erről a bolond Winsteadről. Maga most ugyanabba a hibába esik, amibe ő. A tendenciák évszázadok és évezredek ügyei, nem pedig éveké vagy évtizedeké. Ötszáz év múlva a tudomány felé fogunk fordulni. Harminc év alatt semmit sem tud megváltoztatni.

- Akkor mi most mit csinálunk? - kérdeztem gúnyosan.

- Épp most élünk át egy pillanatnyi átalakulást, amely az örült évtizedek túl gyors haladását követi. Pontosan úgy, ahogyan a romantika kora - az első viktoriánus kor - válasza követte a tizennyolcadik század racionalizmusát.

- Maga csakugyan ezt hiszi? - kérdeztem. Nyilvánvaló magabiztossága egészen megrázott.

- Hát persze. Ez a korszak tökéletes analógiája annak a görcsös "vallási megújulásnak", amelynek egy évszázaddal ezelőtt akkora sikere volt az amerikai kisvárosok bibliakörében. Egy hét leforgása alatt mindenki megtért, és az erkölcs diadalmaskodott. Aztán szép lassan visszatértek korábbi életmódjukhoz, és a Gonosz visszaszerezte hatalmát.

- Tény, hogy a visszaesés szimptomái ma is megvannak. Az Igazak Ligájában Eldredge halála óta egyik perpatvar a másikat éri. Már vagy féltucatra tehető a hitszakadások száma. Ezek a szélsőségek mind bennünket segítenek, mert az ország előbb-utóbb belefárad.

Ez aztán véget vetett a vitának; mint rendesen, most is teljes vereséget szenvedtem.

Az Új Prométheusz egy hónap múlva készen állt. Nem csillogott úgy, nem volt olyan szép, mint az eredeti, és magán viselte a kivitelezés tákolmány jellegét, de mi büszkék voltunk rá - büszkék voltunk és diadalittasak.

- Megyek, és újból megpróbálom, emberek - mondta Harman rekedten, és egész lénye csak úgy vibrált a boldogságtól. - Lehet, hogy nem tudom megcsinálni, de nem bánom. - Szemében különös fény csillogott. - Végre átrepülök az űrön, és az emberiség álma beteljesül. Megkerülöm a Holdat és vissza; először pillantja meg ember a Hold másik oldalát. Ez megéri a kockázatot.

- Milyen kár, főnök, hogy nincs annyi, üzemanyaga, amivel a Holdon landolhatna - mondtam. Kis csoportunkon pesszimista sutyorgás futott körbe, de Harman nem törődött vele.

- Isten veletek - mondta. - Még találkozunk. - Majd kedves mosollyal bemászott a hajóba. Tizenöt perccel később mind az öten a nappali szoba asztala mellett ültünk, és összehúzott szemmel, gondolatainkba mélyedve arra az építményre meredtünk, ahol egy égett folt jelezte azt a helyet, ahonnan néhány perccel azelőtt az Új Prométheusz felszállt.

Simonoff hangot adott annak a gondolatnak, amely mindnyájunkat foglalkoztatott.

- Talán jobb lenne neki, ha nem térne vissza. Ha visszajön, azt hiszem, nem fognak valami jól bánni vele. - Erre mindnyájan rábólintottunk.

Milyen bolondosnak is tűnik ez jövendölés nekem most, három évtized távolából!

A történet hátralévő részében már nem jutott nekem szerep, mivel nem láttam viszont Harmant, csak eseménydús utazását követő biztonságos földet érése után egy hónappal.

Csaknem harminchat óra telt el a felszállás után, amikor egy sívító lövedék repült át Washington felett, és beleásta magát a Potomac melletti sárba.

A nyomozók tizenöt perc múlva rohanva érkeztek, majd újabb negyedóra múlva a rendőrség is ott volt, és felfedezték, hogy a lövedék egy űrhajó. Önkéntelenül is tisztelettel bámultak arra a fáradt, rendezetlen külsejű emberre, aki félájultan kitámaszkodott belőle.

Teljes némaság vette őket körül, mire a kis ember öklét rázta a rámeredő nézőközönségre, és így kiabált:

- Rajta! Akasszatok fel, bolondok! De elértem a Holdat, és ilyen magasra úgysem akaszthattok fel. Hozzatok ide az SzTKNyI-t! Majd kihirdetik, hogy a repülés illegális, tehát nem is létezik. Gyenge hangon felkacagott, aztán ájultan összeesett.

- Vigyük kórházba! Hiszen beteg! - kiáltott fel valaki. A teljesen öntudatlan Harmant közben betették egy rendőrautóba és elszállították, mialatt a rendőrség őrt állt az űrhajó körül.

Kormánytisztviselők jöttek, és megvizsgálták a hajót, leolvasták a sebességmérőt, megnézték a rajzokat és fotográfiákat, amelyeket a Holdról hozott, végül csendben szétoszlottak. A tömeg egyre nőtt, és egymásnak adták az újságot, hogy egy ember eljutott a Holdra.

Érdekes, hogy ez a tény csekély haragot váltott ki. Az embereket lenyűgözte és tisztelettel töltötte el. A tömeg suttogott, és vizsgálódó pillantásokat vetett a Hold halovány karéjára, amely a ragyogó napfényben alig látszott. Ráadásul kényelmetlen csend, a tétovázás csendje telepedett rájuk.

Azután Harman a kórházban magához tért, ráismertek, és az állhatatlan világ egészen megvadult. Még ő maga is megdöbben, hogy a meglepetéstől, milyen gyorsan megváltozott a világ hangulata. Szinte hihetetlennek tűnt, pedig igaz volt. A titkolózás miatti elégedetlenség, amely egy hősies férfiról szóló történettel elegyedett, aki ellenállt az elnyomásnak - az efféle történetek amióta világ a világ, mindig felkavarják az emberek lelkét -, azt eredményezte, hogy mindenkit belesodort az antiviktorianus áradatba. Eldredge pedig halott volt, és senki sem lépett a helyébe.

Röviddel ezután meglátogattam Harmant a kórházban. Feltámaszkodva ült ágyában, félig elborítva újságokkal, táviratokkal, levelekkel. Rám vigyorgott és bólogatott.

- Nos, Cliff - suttogta -, az inga ismét visszafelé lendül.

Astounding Science Fiction, 1939. július

Kiss Marianne fordítása

A Láng Szerzetese

(Black Friar of the Flame)

Russell Tymball komor elégedettséggel szemlélte a feketéllő romhalmazt, amely néhány órával ezelőtt a Lhasin Flotta cirkálója volt. A darabokra tört és minden irányba szétszóródott törzs bőséges tanúbizonyságot szolgáltatott a becsapódás borzalmas erejéről.

A kövérkés földlakó visszatért saját strato-rakétájába, és várt. Percekig csavargatta hosszú cigarettáját, mielőtt rágyújtott. Amikor végre beszívta a füstöt, szeme kitért, és gondolataiba mélyedt.

Figyelmeztető kiáltást hallott, és talpra ugrott. Két ember jött be, miután még egy utolsó pillantást vetettek maguk mögé. Az ajtó halkán becsukódott, és egyikük azonnal az irányítópulthoz lépett. Az elhagyott sivatagi táj szinte azon nyomban messze alattuk maradt, és a strato-rakéta ezüstsínű orra New York régi metropolisza felé fordult.

Percek múlva Tymball megszólalt.

- Tiszta a levegő?

Az irányítópult mellett álló férfi bólintott.

- Nincs tirannushajó a láthatáron. Egészen biztos, hogy a "Grahul" nem tudott rádióon segítséget hívni.

- Nálad van a futárposta? - kérdezte a másik mohón.

- Könnyen megtaláltuk. Sértetlen.

- Mi is rátaláltunk valamire - mondta a második férfi keserűen. - Sidi Peller utolsó jelentésére.

Tymball pufók arca egy pillanatra ellágyult, és arc kifejezése szinte fájdalmas lett. Aztán vonásait ismét elrendezte. - Meghalt! De a Földért halt meg, így tehát ez nem halál, hanem mártíromság. Hallgatott.

- Hadd lássam a jelentést, Petri - szólalt meg szomorúan.

Átvette a papírlapot, és maga elé tartotta. Lassan, hangosan felolvasta:

Szeptember 4. Sikeres bevonulás a tirannusflotta «Grahul» cirkálójába. Bujkálás a Plútótól a Földig tartó átkelés alatt. Szeptember 5. A kérdéses adatok lokalizálása és megszerzése. Csak rövidhatótávolságú rakétarepülőik vannak. Jelentésemet ebben a csomagban küldöm. Sokáig éljen a Föld!"

Tymball hangja furcsán remegett, amikor az utolsó szavakat olvasta.

- A lhasin tirannusok még soha nem tettek nagyobb embert mártírrá, mint Sidi Pellert. De megfizetünk érte, méghozzá busásan. Az Emberi Faj még nem hanyatlott le teljesen.

Petri kibámult az ablakon.

- Hogy csinálhatta ezt Peller? Egyetlen ember... potyautasként beférközni a flotta egyik cirkálójába, és az egész legénység szeme láttára ellopni a táskát, és megsemmisíteni a flottát! Hogy csinálhatta? Mindezt azonban már sohasem fogjuk megtudni; csak annyit, amennyit a jelentésében leírt.

- Parancsot kapott rá - mondta Willums, miközben lezárta az irányítópultot és elfordult. - Én magam vittem át a Plútóra. Szerezd meg a napiparancsot! Pusztítsd el a "Grahul"-t a Góbi-sivatagban! És megtette! Ez minden. - Szomorúan vállat vont.

A légkör egyre lehangoltabbá vált, míg végre Tymball morgása megtörte a csendet.

- Felejsük el. Kezelésbe vették a roncsot?

A másik kettő egyszerre bólintott. Petri hangja hűvösen, szakszerűen csengett.

- Peller minden nyomát eltávolítottuk és atomtalanítottuk. Sohasem fognak rájönni, hogy a pusztulásukat egy ember okozta. Magát a dokumentumot kicseréltük az előre elkészített másolatra, amelyet óvatosan felismerhetetlenné égettük. Még ezüstsóval is impregnáltuk, hogy a tirannus császár hivatalos pecsétjének pontos anyagát is tartalmazza. A nyakamat rá, hogy a lhasinok közül senki sem gyaníthatja, hogy a pusztulást nem baleset okozta, vagy hogy az irat nem a baleset alkalmával semmisült meg.

- Remek! Még legalább huszonnégy óráig nem lokalizálják a baleset színhelyét. Nagy munka lesz. Hadd nézzem meg azt a táskát.

Szinte tisztelettel vette át a fémestartályt. Feketére égett, eldeformálódott, és kissé még meleg is volt. Tymball egy határozott csavarintással feltépte a tetejét.

Kiemelte belőle a dokumentumot, amely zizegve kitekeredett. A bal alsó sarkában ott volt a lhasin császár hatalmas ezüst pecsétje - a tirannusé, aki a Vegától a Galaxis egyharmadát uralja. A dokumentumot a Sol alkirályának címezték.

A három földlakó ünnepélyesen szemlélte az apró írásjeleket. A szögletes lhasin botuk vörösen csillantak meg a lemenő Nap sugaraiban.

- Igazam volt? - suttogta Tymball.

- Mint mindig - bólintott Petri.

* * *

Az éj valójában nem szállt le teljesen. Az égbolt fekete bíbora csak épp annyira mélyült, hogy a csillagok alig

észrevehetően ragyogtak, de ettől eltekintve a sztratoszférában nem lehetett különbséget érzékelni a naplemente és a napfelkelte között.

- Döntöttél már, mi lesz a következő lépés? - kérdezte Willums habozva.

- Már régen. Holnap elmegyek és meglátogatom ezzel Paul Kane-t - mutatott rá Tymball a tokra.

- A Loara Paul Kane-t! - kiáltotta Petri.

- Azt... azt a loaristát - tette hozzá Willums.

- A loaristát - bólintott Tymball. - Ő a mi emberünk.

- Inkább úgy mondd, hogy a lhasinok lakája morogta Willums. - Kane a loaristák főnöke, következésképpen az Ember árulóinak vezére, aki azt prédikálja, hogy be kell hódolni a lhasinoknak.

- Ez igaz - mondta Petri. Sápadt volt, de nyugodt. - A lhasinok az ellenségeink, akikkel nyílt harcba bocsátkozunk, de a loaristák férgesek. Nagy Úr! Szívesebben odavetném magam a tirannus alkirály kénye-kedvének, semmint hogy bármi közöm legyen ezekhez a szenteskedőkhöz, akik a történelmet bújják, akik a Föld régi dicsőségéről és jelenlegi hanyatlásáról papolnak.

- Túl szigorúan ítélsz - mondta Tymball, és apró mosoly játszadozott az ajkán. - Én már korábban is kapcsolatban álltam ezzel a loarista vezetővel. Ő - háritotta el a bejelentésével keltett döbbenetet -, ezzel kapcsolatban teljes a diszkréció. Csak ti ketten tudtok róla, és mint látjátok, Kane nem árult el engem. A vele való kapcsolatom ugyan nem volt sikeres, de azért tanultam belőle egyet s mást. Figyeljete csak ide!

Petri és Willums közelebb húzódtak, Tymball pedig folytatta száraz, tényszerű beszámolóját.

- A lhasinok Galaktikában tett első utazása két évszázaddal azután ért véget, hogy elfoglalták a Földet. Az agresszió azóta nem folytatódott, és a Galaxis Független Emberi Bolygója megelégedett a status quo fenntartásával. Az emberiség túlságosan megosztott ahhoz, hogy semmint örömmel üdvözlőné a küzdelem kiújulását. A loarizmust pedig kizárólag az érdekli, hogy az újabb gondolkodásmódok felbukkanása ellenére is életben maradjon, és számukra nincs nagy jelentősége annak, hogy vajon a Földet lhasinok avagy emberek kormányozzák, amíg maga a loarizmus működik. Szó ami szó, mi, lázadók talán nagyobb veszélyt jelentünk számukra, mint a lhasinok.

- Bizony, veszedelmesek is vagyunk - vigyorgott zordonul Willums.

- Mindezt megengedve, természetes, hogy a loarizmus elfogadja a békülést. És ha az érdekeik úgy kívánnák, csatlakoznának hozzánk. Ez pedig - seperte félre egy kézmozdalattal az előtte heverő dokumentumot -, meggyőzi őket az érdekeltségükről.

A másik kettő hallgatott.

- Időnk nagyon kevés - folytatta Tymball. Alig három évünk van, de lehet, hogy csak kettő. És most már azt is tudjátok, milyen kilátásai vannak manapság a lázadásnak.

- Pedig fellázadhatnánk - pattant fel Petri, majd fojtott hangon hozzátette. - Ha az egyetlen Lhasinival megegyezhetnénk.

- Pontosan. Csakhogy ők hívhatnak a Vegáról segítséget, bennünket azonban sehonnan sem támogatnak. Az Ember Bolygói közül egyetlenegy sem kelne védelmünkre úgy, ahogyan ötszáz évvel ezelőtt. Ezért kell a loarizmust a mi oldalunkra állítani.

- És mit csinált a loarizmus ötszáz évvel ezelőtt a Véres Lázadásnál? - kérdezte Willums, és a hangjában keserű gyűlölet csendült. - Megtagadták tőlünk a segítséget, hogy a saját drága bűvőhelyeiket megmentsek.

- Nem vagyunk abban a helyzetben, hogy ezt felhánytorgassuk - mondta Tymball. - Most segítünk nekik, aztán ha mindennek vége, leszámolunk velük.

Willums visszament az irányítópulthoz.

- Tizenöt perc múlva New Yorkban leszünk. De ez akkor sem tetszik nekem. Mít művelnek ezek a mocskos loaristák? Semmirekellő, kiüresedett múmiák, de bezzeg árulót kiáltani, azt tudnak!

- A loaristák az emberiség utolsó egységes ereje - válaszolta Tymball. - Most elég gyengék és elég tehetetlenek, de ők a Föld egyedüli esélye.

Most már lefelé ereszkedtek a sűrűbb, alacsonyabb atmoszférába, és a levegő süvítése egyre élesebbé vált. Willums beállította a fékezőrakétát, amint egy alacsonyabb, szürke felhőrétegbe ütköztek. A horizonton már feltűntek New York fényei.

- Ügyelj, hogy leszállásunk teljesen megfeleljen a lhasin előírásoknak, és rejtse el a dokumentumot. Egyébként valószínűleg nem kutatnak át bennünket.

* * *

Loara Paul Kane hátradőlt díszes karszékében. Karcsú ujjai az íróasztalán lévő elefántcsont papírnehezékekkel játszadoztak. Szeme kerülte az előtte lévő alacsony, kövérkés férfi pillantását, hangja ünnepélyesen zengett.

- Nem kockáztathatom meg többé, Tymball, hogy rejtegessem. Mindaddig megtettem, ameddig ember-voltunk valódi kötődést jelentett köztünk, de... - hangja elhalt.

- De? - erősködött Tymball.

Kane egyre csak forgatta, forgatta ujjai között a papírvágó kést.

- A lhasinok mind keményebbek lettek az utóbbi évek folyamán. Mára már szinte elpimaszkodtak. - Hirtelen felnézett. - Mint tudja, nem vagyok szabad ügynök, és nincs akkora befolyásom és hatalmam, mint ahogyan maga képzelem.

Újból lesütötte a szemét, és aggódó hangon folytatta.

- A lhasinok gyanakszanak. Kezdenek rájönni, hogy valami földalatti konspiráció folyik, és nem engedhetjük meg magunknak, hogy ezt kapcsolatba hozzák velünk.

- Tudom. Ha kell, akkor maga éppúgy hoz áldozatot éretünk, ahogyan az ősei öt évszázaddal ezelőtt feláldozták a hazafiakat. A loarizmus újból nemes szerepet vállal.

- Ugyan, mi jó származhat ebből a maguk lázadásából? - jött a fáradt felelet. - Vajon a lhasinok annyival borzalmasabbak az emberi oligarchaknál, akik a Santannit kormányozták, vagy azoknál a diktátoroknál, akik a Trantoron uralkodtak? Ha a lhasinok nem is emberek, legalább intelligensek. A loarizmusnak békében kell élnie a vezetéssel.

Tymball elmosolyodott. Humor nélküli mosoly volt, inkább valami gúny játszott az ajkán, amikor a kabátujjából előhúzott egy kis papírkártyát.

- Csakugyan így gondolta? Itt van, olvassa. Ez a kicsinyített fotómásolat - nem, ne nyúljon hozzá! Csak olvassa, majd én tartom, és...

Tovább nem mondhatta, mert a másik hirtelen hangos kiáltásban tört ki. Kane arca egészen eltorzult a rémülettől, ahogy rápillantott az elébe tartott másolatra.

- Honnan szedte? - Alig lehetett ráismerni a hangjára.

- Miért érdekes ez? Vettem, ahonnan vettem. Egy bátor ember életébe, és Őméltósága Csúszómászó flottájának egyik hajójába került. Remélem, látja, hogy eredetiségéhez kétség sem fér.

- Nem... nem! - emelte Kane reszkető kezét a homlokához. - Ez a Császár aláírása és pecsétje. Ezt lehetetlen hamisítani.

- Láthatja excellenciád - a titulusban maró gúny volt -, hogy legfeljebb még két vagy három év, és a galaktikus támadások kiújulnak. A hadművelet első lépését egy éven belül megteszik, és ami az első lépést illeti - mondta mézédösen -, ezt a parancsot az alkirálynak címezték.

- Hadd gondolkozzam egy percig, csak egy percig - roskadt Kane még jobban a székébe.

- Létezik tehát valamiféle kényszerűség? - kiáltotta Tymball könyörtelenül. - Hiszen ebben nincs más egyéb, mint az, amit már hat hónappal ezelőtt megjósoltam, és amit maga nem volt hajlandó meghallgatni. A Földet mint emberi világot lerombolják; népeit csoportokban szanaszét szórják a Galaxis lhasin lakta részeire; az Ember minden nyomát eltörlik.

- De a Föld! A Föld az emberi faj lakóhelye! Már civilizációnk kezdetétől az!

- Pontosan. A loarizmus meghal, és a Földet megölik. És ha a loarizmusnak vége, akkor az utolsó egyesített erőknél is vége, és az ember bolygóját, amely legyőzhetetlen lenne, ha egyesülnének a Második Galaktikus Háború fokról fokra lerombolja. Hacsak...

- Tudom, mit akar ezzel mondani. - A másik hangja fakón megtört.

- Csak azt, amit már előbb is mondtam. Az Emberiségnek egyesülnie kell, és ezt csak a loarizmussal teheti meg. Kell egy Úgy, amiért küzdünk, és ennek az Úgynek fel kell szabadítania a Földet. Én tüzet csiholok ebből a szikrából a Földön, maga pedig feltűzeli a Galaxis emberi részét.

- Maga totális háborút akar, Galaktikus Keresztshadjáratot - suttogetta Kane -, holott senki sem tudja nálam jobban, hogy ebben az évezredben semmi sem olyan lehetetlen, mint egy totális háború. - Hirtelen keserűen felnevetett. - Van fogalma róla, milyen gyenge manapság a loarizmus?

- Semmi sem annyira gyenge, hogy ne lehetne megerősíteni. Noha a loarizmus az Első Galaktikus Háború nagy napjai óta meggyengült, maga még mindig megszervezheti és újjászervezheti. A maguk vezetői összességükben igen kiváló emberek. Egy maroknyi egységes, tetterős, elszánt ember sok mindent tehet. És tenniük is kell, más esély nincs.

- Hagyjon - mondta Kane megtörtén. - Most semmit sem tehetek, gondolkodnom kell. - A hangja egészen elhalt, és ujjával az a tóra mutatott.

- Nekünk nem gondolatok kellene, hanem cselekvés! - kiáltotta Tymball dühösen, és kiment.

* * *

Kane-nek borzalmas estéje volt. Arca sápadt és nyüzött lett, szeme beesett és lázasan csillogott. Ám hangosan és elszántan beszélt.

- Szövetségesek vagyunk, Tymball.

Tymball zordan elmosolyodott, egy pillanatra megszorította Kane kinyújtott kezét, majd elengedte. - Csak a szükség visz rá, excellenciás uram. Nem vagyok a barátja.

- Én sem a magáé. Mégis együtt kell működnünk. Első parancsaim már átkerültek a Központi Tanácshoz, amely majd ratifikálja. Ebből az irányból, legalábbis azt hiszem, nem kell semmitől sem tartani.

- És milyen gyorsan lehet eredményre számítani?

- Ki tudja? A loarizmus még mindig tehetséges a propaganda terén. Még megvannak azok, akikre pusztán a propaganda miatt hallgatnak, és akiktől félnek. De ki tudná megmondani? Az emberiség alszik és a loarizmus úgyszintén. A lhasinoktól való rettegés nagyon csekély, és nehéz lesz őket felverni álmukból.

- Gyűlöletet mindig könnyű kelteni - mondta Tymball, és holdvilágképe csaknem durvának tűnt. - Érzelmek! Propaganda! Őszinte és gáncstalan opportunizmus! Ha a loarizmus meggyengült is, ebben még mindig erős. A

tömeg szavakkal korrumpálható, de ami a legfontosabb, egy kis sárga fém is szükségeltetik hozzá.

Kane gyengén intett.

- Ezzel semmi újat sem mond. A becstelenség a történelem ködös mélye óta mindig is hozzá tartozott a politikához. Már akkor is, amikor még csak ez a szegény Föld volt az emberé. - Majd keserűen hozzátette: - Ha meggondolom, hogy most újból vissza kell térnünk a barbár korok taktikájához!

A konspirátor cinikusan vállat vont.

- Tud jobbat?

- És mindezzel az örültséggel még mindig megbukhatunk.

- Ha a tervünk jó, akkor ez nem következhet be.

Loara Paul Kane felállt, és megrázta az öklét Tymball előtt.

- Örült! Maga meg a tervei! A maga kifinomult, titkos, csúszómászó, kétes tervei! Azt hiszi, hogy az összeesküvés már forradalom, vagy a forradalom győzelem? Mit tud csinálni? Információkat szimatol ki, és leás a dolgok gyökeréig, de forradalmat nem tud irányítani. Én tudok szervezni és tudok előkészíteni, de forradalmat én sem tudok vezetni. Tymball kacscintott.

- Az előkészítés, a tökéletes előkészítés...

- ...még semmi, ezt én mondom! Hiába van meg magának minden szükséges vegyi alkotórésze és hozzávalója, attól még nem jön létre reakció. A pszichológiában - kivált a tömegpszichológiában - éppúgy, mint a kémiában, kell egy katalizátor.

- Hogy az ürnyavalyában érti ezt?

- Tud maga lázadást vezetni? - kiabálta Kane. - A keresztes hadjárat érzelmi háborúskodás. Kordában tudja tartani az érzelmeket? Ide figyeljen, maga összeesküvő, egy pillanatig sem lenne képes egy nyílt hadviselésre! Vajon én tudom vezetni a lázadást? Én, az öregember, a béke híve? Akkor hát ki lesz a vezető, a pszichológiai katalizátor, ki lesz az, aki magára vállalja az unalmas, hitvány "előkészítést", és ráteszi az életét?

Russell Tymball állta megremegett.

- Lázadás! Ilyen hamar?

- Nem! Ez realizmus - vágta rá a választ Kane. Feszültséggel teli csend telepedett közéjük, majd Tymball sarkon fordult, és távozott.

* * *

Fedélzeti idő szerint éjfél volt, és az ünnepségen a hangulat a tetőfokára hágott. A Repülő Nova nagy szalonja zsúfolásig telt kavargó, nevető, elegáns alakokkal, akik egyre inkább átadták magukat a vidámságnak.

- Az a sokszor elátkozott história jut erről eszembe, amit a feleségem rendezett nekem utólag a Lactón - mormota Sammel Maronni a társának. - Azt hittem, megúszom, legalábbis a hiperúrben, de nem sikerült. - Halkan motyogott valamit, és rosszallóan a gyülekezetre bámult.

Maronni a lehető legdivatosabb öltözékben feszített, bíbor fejszalagjától égszínkéék szandáljáig, és rendkívül kényelmetlenül feszengett. Zömök alakját villogóan vörös és borzasztóan szűk tunikába préselte, ahogyan időről időre rántott egyet széles övén, elárulta, hogy nagyon is tudatában van, mennyire nem illik rá az öltözéke.

Társa, aki magasabb és karcsúbb volt, könnyedén hordta makulátlanul hófehér egyenruháját, és impozáns alakja erős ellentétben állt az enyhén nevetséges Sammel Maronni külsejével.

A lactoniai exportőr tudatában volt e ténynek. - A fenébe is, Drake, de jól megy a sorod. Úgy vagy öltözve mint egy nemesember, és egyebet sem csinálsz, csak bájologsz és szalutálsz. Tulajdonképpen mennyit keresel?

- Nem valami sokat - emelte fel szürke szemöldökét Drake kapitány, és furcsán nézett a lactoniaira. - Kívánom, hogy legalább egy hétig csináld azt, amit én. Nem sok kedved lenne utána dalra fakadni. Ha azt hiszed, hogy hájas főrendi lánykákra vigyázni és göndör fürtű sznobokkal társalogni merő élvezet, akkor tévedsz. - Harapósan motyogott magában, aztán udvariasan meghajolt egy felékszerezett banya előtt, aki visszavigyorgott rá elvonultában. - Ebbe öszültem bele, ettől lett ráncos a homlokom.

Maronni előhúzott a tárcájából egy extra hosszú Karen-t, és elegánsan rágyújtott. Almazöld füstöt fújt a kapitány arcába, és huncutul elmosolyodott.

- Életemben sem hallottam olyan emberről, aki nem képes ellátni a munkáját, kiváltképpen, ha az olyan gyerekjáték, mint a tiéd, vén szélhámos. Á, ha nem csalódom, épp a káprázatos Ylen Surat közeleg felénk.

- A Szíriusz rózsaszín ördögeire! Félek, hogy meglát. Felénk tart az öreg szatyor?

- Minden bizonnyal. Hát nem vagy szerencsés? A Santanni leggazdagabb asszonya, ráadásul özvegy. Az egyenruha nagy hatással lehet rá. Milyen kár, hogy nős vagyok.

Drake kapitány rémséges grimaszt vágott.

- Remélem, rápottyan egy csillár.

Azután megfordult, és arckifejezése menten nyájas lett. - Ó, madame Surat, már azt hittem, nem is lesz szerencsém ma este találkozni önnel.

Ylen Surat, aki már jóval túl volt a hatvanon, kislányosan felkacagott.

- Csak hallgasson, vén csapodár, különben elfelejtem, hogy azért jöttem, hogy összeszidjam.

- Remélem, semmi baj sincs? - Drake úgy érezte, hogy a szíve görcsbe szorul. Volt már némi tapasztalata Madam Surat panaszaival kapcsolatban. A dolgok rendszerint rosszul mentek.

- Méghozzá nagy baj van. Épp most mondták, hogy hatvan óra múlva kikötünk a Földön... ha jól ejtem ki ezt a szót.

- Tökéletesen jól - mondta Drake kapitány kissé megkönnyebbülve.

- De amikor beszálltunk, ez nem volt kiírva megállóhelynek!

- Nem, nem volt. De mint látja, ez csak rutinügy. Landolás után tíz órával indulunk is.

- Nahát, ez kibíratatlan! Egy teljes napomat elveszi. Számomra nagyon fontos, hogy egy hét alatt a Santannira érjek, és minden nap drága. A Földről még soha nem hallottam. Az útikönyvem még csak meg sem említi ezt a helyet - húzta elő bőrkötésű könyvecskéjét a retiküljéből, és mérgesen belelapozott. - Azt hiszem, mások sem kíváncsiak rá. Ha kitart amellett, hogy ezzel a kiszállással vesztegesse az utasok idejét, panaszt teszek az utazási iroda elnökénél. Figyelmeztetem, van odahaza némi befolyásom.

Drake kapitány némán felsóhajtott. Nem első alkalommal figyelmeztették Ylen Surat "némi befolyására".

- Drága madame, önnek igaza van, teljesen és tökéletesen igaza, de semmit sem tehetek. Minden hajónak, a Szíriuszról, az Alfa Centauriról és a 61 Cygniról meg kell állnia a Földön. Ez csillagközi egyezmény, és az elnök maga, bármennyire elszomorodna is az ön bejelentésétől, mit sem tehetne.

Emellett - vágott közbe Maronni, aki úgy gondolta, itt az ideje, hogy a szorult helyzetben lévő kapitányt kihúzza a csávából - azt hiszem, két olyan utasunk van, akik épp a Földre igyekeznek.

- Hát persze! El is felejtettem - derült fel a kapitány. - Hát ez az! Konkrét okunk van arra, hogy megálljunk.

- Két utas feltart ötszáznál is többet! Szép kis ok, mondhatom!

- Ön igazságtalan - mondta halkán Maronni. - Elvégre az emberi faj a Földről származik. De gondolom, ezt tudja.

Ylen Surat óvatosan megemelte hamis szemöldökét.

- Tényleg onnan származunk?

Orcájának üres kifejezése megvetővé változott.

- Ó, igen, de hát ez már ezer meg ezer évvel ezelőtt volt. Ma már egy cseppet sem számít.

De a loaristáknak számít, és az a kettő, aki le akar szállni, loarista.

- Azt akarja mondani - pattogott az özvegy -, hogy felvilágosult korunkban még mindig léteznek emberek, akik elmennek a "mi régi kultúránkat" tanulmányozni? Ugye erről beszéltek annyit össze-vissza?

- Filip Sanat tényleg folyton erről beszél nevetett Maronni. - Épp néhány nappal ezelőtt tartott nekem erről előadást. Érdekes volt. Sok mindent elmondott.

Könnyedén biccentett és folytatta.

- Jó fejű ember ez a Filip Sanat. Jó tudós vagy üzletember lehet.

- Meteorokról beszél, és arról, hogy hallja, ahogy suhannak - mondta a kapitány, aztán hirtelen jobb felé bólintott.

- Tessék, épp itt jön - suttogta Maronni. De... de mi az űrt csinál itt?

Filip Sanat felettébb zavart képet mutatott, ahogy ott ácsorgott az ajtónyílásban. Hosszú, bíbor tunikája - a loaristák viselete - komor foltnak tűnt a vidám jelenethez képest. Komoly szeme Maronni felé fordult, és ahogy ráismert, kezével intett neki.

A táncolók meglepődve rápillantottak, ahogy elhaladt mellettük, és hosszan, kíváncsian rámeredtek. Szinte hallani lehetett a suttogást, ami kísérte. Filip Sanat azonban szemmel láthatóan nem vett tudomást erről. Kitartóan Maronnira nézett, így ért oda mellé, ahol az Drake kapitánnyal és Ylen Surattal álldogált.

* * *

Filip Sanat melegen üdvözölte a két férfit, majd a bemutatás után komoly képpel meghajolt az özvegy előtt, aki meglepve és megvetően figyelte.

- Bocsánat, hogy zavarom, Drake kapitány mondta a fiatalember halkán. - Csak azt szeretném tudni, mikor hagyjuk el a hiperűrt.

A kapitány előhalászott a zsebéből egy órát.

- Egy óra múlva, nem több.

- És azután ott leszünk a...

- Kikerülünk a IX. Bolygó pályájáról.

- Az a Plútó lesz. Ha belépünk a normál űrbe, akkor a Sol látótávolságba kerül?

- Ha a helyes irányba néz, a hajóorr felé.

- Köszönöm - mondta Filip Sanat, és már mozdult, hogy odébbmenjen, de Maronni visszatartotta.

- Várj még, Filip, csak nem akarsz itt hagyni bennünket? Biztosra veszem, hogy Madam Surat néhány kérdést szeretne feltenni neked. Nagy érdeklődést tanúsít a loarizmus iránt. - A lactoniai szemében valami gyanús kacsinás volt észlelhető.

Filip Sanat udvariasan az özvegy felé fordult, aki egy pillanatra visszahőkölt és elnémult, azután összeszedte magát.

- Mondja, fiatalember - tört ki az asszony -, csakugyan élnek még ott olyan emberek, mint maga - például loaristák?

Filip Sanat szinte gorombán meredt a kérdezőre, de azért nem veszítette el lélekjelenlétét. Nyugodtan válaszolt.

- Még mindig élnek emberek, akik megpróbálják fenntartani a Föld kultúráját és életmódját. Drake kapitány nem bír visszatartani egy kis gúnyt.

- A lhasin mesterek kultúrája ellenében?

Ylen Surat kis sikolyt hallatott.

- Úgy érte, hogy a Föld egy lhasin világ? Az? Tényleg az? - Hangjában rémület csengett.

- Hát persze - válaszolta a kapitány zavartan. - Miért, maga nem tudta?

- Kapitány - mondta az özvegy, és most egészen hisztérikus volt - Nem szabad leszállnia! Ha mégis megteszi, nagy bajt zúdítok a nyakába... nagyon nagy bajt. Nem akarom kitenni magam azoknak a borzalmas lhasin hordáknak, azoknak a vegai csúszómászóknak.

- Szükségtelen rettegnie, asszonyom - mondta Filip Sanat hűvösen. - A Föld népessége nagyrészt emberekből áll. Csak egy százaléká áll lhasin uralom alatt.

- Ó! - Az özvegy hallgatott egy kicsit, majd sértődött hangon hozzátette. - Nos, nem hinném, hogy a Föld olyan fontos hely, ha nem emberek igazgatják. Még hogy loarizmus! Ostoba időpazarlás.

Sanat arca hirtelen kipirult, és egy pillanatra úgy tűnt, hogy alig bír megszólalni. Végül izgatottan így szólt:

- Ön nagyon felszínesen nézi a dolgokat. A lhasinok által ellenőrzött Föld semmit sem kezdhet a loarizmus alapvető problémájával, amely...

Sarkon fordult és távozott.

Sammel Maronni hosszan fellelegzett, ahogy a távolodó alak után nézett.

- Fájó pontot érintett, Madam Surat. Még sohasem láttam így feszengeni vita alkalmával, de úgy sem, hogy olyan magyarázatot próbáljon adni, mint az imént.

- Nem rosszképű fickó - mondta Drake kapitány.

Maronni vihogott.

- Totálképpen nem az. Ugyanarról a bolygóról valók vagyunk, ez a fiatalember és én. Éppolyan tősgyökeres lactoniai, mint én.

Az özvegy ingerülten megköszöri a torkát.

- Jaj, elég volt már ebből a témából! Ez az alak árnyékot vetett az egész helyiségre. Miért viselik ezek azt a rémes bíbor ruhát? Olyan divatjamúlt!

* * *

Loara Broos Porin felpillantott, amikor ifjú tanítványa belépett.

- Nos?

- Már csak negyvenöt perc, Loara Broos. Azzal Sanat egy székbe vetette magát, és vörös arccal, összehúzott szemmel ökölbe szorított kezére támaszkodott.

Porin szeretetteljes mosollyal nézett rá.

- Már megint Samuel Maronnival vitakoztál, Filip?

- Nem, nem egészen - riadt fel Sanat. - De mit számít ez, Loara Broos? Amott a felső emeleten százával nyüzsögnek az emberek, gondtalan, elegánsan öltözött, vidám, mulatozó társaság; és a Földdel egyáltalán nem törődnek. A hajó utasai közül egyedül mi ketten szállunk ki a Földön, hogy megnézzük őseink világát.

Szeme került az idősebb ember tekintetét, hangja keserűvé vált.

- És a Galaxis minden irányából naponta mindössze ezernyi ember landol a Földön. A loarizmus nagy napjainak befellegzett.

Loara Broos nevetett. Senki sem hitte volna, hogy ebből a vézna alakból ilyen szívből jövő nevetés törhet ki.

- Ezt már legalább századszor hallom tőled. Bolondság! Eljön majd a nap, amikor a Föld ismét nevezetessé válik. A népek újból összesereglenek. Tízezrek és milliók jönnek majd el.

- Nem! Ennek vége!

- Ugyan! Hányszor jóslták már meg ezt a történetem folyamán a végítélet károgó prófétái! De még sohasem bizonyosodott be az igazuk.

- Most igazuk lesz - lángolt fel Sanat pillantása. - Tudod, miért? Azért, mert a Földet profanizálták a csúszómászó hódítók. Épp az imént mondta egy asszony - egy ostoba, vén nőszemély hogy "nem hinném, hogy a Föld olyan fontos hely lehet, ha nem emberek kormányozzák". Ez a nő kimondta azt, amit százmilliók mondhatnak öntudatlanul, és én nem tudtam megcáfolni. Olyan érv volt, amire nem bírtam megválaszolni.

- Mondd, Filip, te hogy oldanád meg a dolgot? Rajta, mondd ki, hiszen biztosan gondolkoztál már erről!

- Elkergetném őket a Földről! Újból az Ember bolygójává tenném! Harcolnék ellenük, ahogyan az Első Galaktikus Háborúban tették kétezer évvel ezelőtt, és elpusztítanám őket, amikor fel akarnak szívódni a Galaxisban. Második Háborút indítanék ellenük, és visszakergetném őket a Vegára.

Porin felsóhajtott és megcsóválta a fejét.

- Fiatal vagy és forrófejű. Az ifjú loaristák mindig is tűzbe jöttek, ha erről esett szó. Majd kinövöd. Ide figyelj, fiam! - Loara Broos felkelt, és vállon ragadta a fiatalembert. - Az emberek és a lhasinok intelligensek, egyedül es kizárólag ez a két faj intelligens a Galaxisban. Gondolkodásban és lélekben testvérfaj. Élj békében velük, és ne gyűlölkdj. A gyűlölet a leghaszontalanabb érzés. Inkább próbáld megérteni őket.

Filip Sanat merev arccal maga elé bámult, és úgy tett, mint aki mindezt nem is hallja. Mentora gyengéden

megdorgálta.

- Nos, ha idősebb leszel, megérted. Most pedig felejtsd el az egészséget, Filip. Jusson eszedbe, hogy minden igaz loaristának az a feladata, hogy teljesítse a parancsot. Két nap múlva a Földön leszünk, lábad alatt érezheted a talaját. Hát nem elég ez neked a boldogsághoz? Gondolkozz! Amikor visszatérsz, elnyered a "Loara"-titulust. Válladra rátűzik az arany napot.

Porin keze odatévedt tunikája vállára, amelyen ott ékeskedett a Nap ragyogó jelvénye, három korábbi Földön tett utazása tanújele.

- Loara Filip Sanat - mondta lassan Sanat, és szeme felragyogott. - Loara Filip Sanat. Csodásan hangzik, ugye? Már csak egy kis idő van hátra.

- Nos, úgy látom, jobban is vagy. Menjünk, néhány pillanat múlva elhagyjuk a hiperűrt, és megláthatjuk a Solt.

Már beszélgetésük közben valami különös változás ment végbe, amint a Repülő Nova bekerült a normál űrbe. A feketeség kissé kivilágosodott, koncentrikus körök és különféle árnyak gomolyogtak szürkén a kajütblakok előtt, miközben a sebesség egyre fokozódott. Természetfeletti és szépséges optikai csalódás volt ez, olyan, amelyet a tudósoknak sohasem sikerült megmagyarázniuk.

Porin lekapcsolta a helyiség világítását, és csendben ültek a sötétségben, a foszforeszkáló fényeket figyelték. Azután az egész hiperűranyag struktúra ijesztő hirtelenséggel valami őrületes, kavargó, briliánsragyogású színekavalkádban tört ki, majd megint lenyugodott. A csillagok felragyogtak, amint átmentek a normál űrbe.

A hajó bal oldalának sarkában a két férfi sápadt, maszkszerű arcát bevilágította egy sohasem látott, sárgán hunyorgó láng: a Sol!

Az Ember szülőcsillaga oly távoli volt, hogy alig észlelhető korongnak tűnt, noha ragyogása semmihez sem volt hasonlítható. Gyenge sárga fényében mindketten gondolataikba merültek, és Filip Sanat lecsillapodott.

A Repülő Nova két nap múlva leszállt a Földre.

* * *

Filip Sanat rögtön megfélemedezett arról a csodálatos boldogságról, ami abban a pillanatban fogta el, mihelyt szandálja először tapodott a Föld zöld gyepén, amikor először szembesült a lhasin hivatallal.

Voltaképpen embernek tünnek - legalábbis emberinek.

Első pillantásra az emberi jelleg meggyőzőnek hatott. Testük felépítése semmiben sem különbözött. Négy végtag, két lábon járó test, középen jól elválasztott karok és lábak, jól kivehető nyak, mindez meglepő hasonlatosságot mutatott. A két faj közötti különbséget csak néhány pernyi alapos megfigyelés után lehetett észlelni.

Legfőbb eltérés a fejet borító rácsozat és az a vastag vonal volt, amely a hátgerincen húzódott végig a csipő közepéig. Maga az arc, amelyen lapos, széles és vastagon pikkelyezett orr és szemhéj nélküli szem ült, inkább visszataszító, mint bestiálisnak volt mondható. Kevés, egyszerű szabású ruhát viseltek, beszédük kellemesen hangzott a fül számára. Ami pedig a leglényegesebb, sötét, fénylő szemükből intelligencia sugárzott.

Porin azonnal észrevette Sanat meglepetését, amikor először megpillantotta a Vega csúszómászóit.

- Na látod - jegyezte meg. - Külső megjelenésükben cseppet sem szörnyetegek. Akkor hát miért legyen gyűlölködés az Ember és a Lhasin között?

Sanat nem tudott erre felelni. Öreg barátjának természetesen igaza van. A "lhasin" szó már oly régóta az "idegennel" és a "szörnyeteggel" párosult gondolataiban, hogy minden ismerete ellenére is valami hátborzongató lényt várt.

Am ha túl is tette magát ezen a furcsa érzésen, gyűlölete és haragja megint felgerjedt, amikor egy basáskodó, angolul beszélő lhasin hivatalnoknál kellett jelentkezniük.

Másnap reggel New Yorkba, a bolygó legnagyobb városába utaztak. A történelem e hihetetlenül ősi metropoliszában Sanat egy napra megfélemedezett a Galaxis minden bajáról. Feledhetetlen pillanatot jelentett számára, amikor megállt a fölé tornyosuló építmény előtt, és így szólt magában:

- Íme, az Emlékmű.

Az Emlékmű a Föld leghatalmasabb építménye volt, amelyet az Ember szülőhelye emlékének szenteltek. Épp szerda volt, a hétnak az a napja, amikor két ember "őrízte a lángot". Két magányos embernek a feladata volt minden szerdán, hogy együtt őrizze a lobogó, sárgás fénycsövét, amely az Ember bátorságát és kezdeményezőkézségét szimbolizálta - és Porin már intézkedett, hogy aznap épp rá és Sanatra kerüljön sor, mint újonnan érkezett loaristákra.

Így hát ott üldögéltek a fakuló szürkületben az Emlékmű tágas Lángtermében. A félhomályban, amit csak a táncoló faklyafény fel-felvillanása tört meg, béke és nyugalom költözött beléjük.

Ebben a különös aurában volt valami, ami gondolataikból minden zavaró elemet kisöpört. A terem két oldalát szegélyező hosszú oszlopsor között átcikázó árnyak hipnotikus hatást keltettek.

Sanat fokozatosan félálomba merült, és félig zárt szemmel ügyelt a Lángra. Egyszerre csak az az érzése támadt, hogy egy homályos, néma alak áll meg mellette.

Egy apró zaj is elég volt ahhoz, hogy felriadjon, hiszen annyira ellentétes volt az előbbi néma csönddel. Sanat hirtelen megmerevedett, és karon ragadta Porint.

- Figyelj - sziszegte.

Porin hirtelen felriadt békés álmából, és épp csak fél füllel figyelt oda ifjú barátjára, amikor egyszeriben valami

hangot hallott. A csönd most sűrűbb volt mint valaha - szinte tapintható. A márvány falakról a legkisebb nesz is visszhangzott. Valami nagyon óvatos, halk suttogást lehetett észlelni, éppen csak a hallhatóság határán, azután újból teljes csend lett.

- Mi ez? - kérdezte megrettenve Sanattól, aki már fel is állt.

- Lhasinok! - súgta gyűlölködő arccal.

- Az lehetetlen! - Porin megpróbált szilárd hangot megütni, de ennek ellenére remegett. Ilyesmi sohasem történt még. Biztosan képzelődtek. Ez a csend egy kicsit felőrölte az idegeinket. Az is lehet, hogy az Emlékmű valamelyik tisztviselője.

- Szerdán, napnyugta után? - csikorogta Sanat. - A lhasin gyíkok számára tilos a belépés. Mint a Láng Őrzőjének, kötelességem, hogy utánajárjak, mi volt ez.

És már el is indult az árnyékba borult ajtó felé, amikor Porin rettegve visszatartotta.

- Ne, Filip! Hagyjuk ezt akkorra, amikor már hajnalodik. Nem tudhatjuk, mi történne. Mit csinálnál, még ha megbizonyosodnál is arról, hogy lhasinok léptek be az Emlékműbe? Ha esetleg...

De Sanat nem hallgatott rá. Szinte durván kitépte magát a szorításból.

- Maradj itt! A Lángot őrizni kell. Hamarosan visszajövök.

Félig már átjutott a széles, márványpadlós előcsarnokon. Óvatosan kitapogatta a sötétben az üvegtáblás ajtót, és a csigalépcsőhöz ért, amely a torony elhagyatott részébe vezetett.

Sanat kibújt szandáljából, és felkapaszkodott a lépcsőn, még egy utolsó pillantást vetve a lágyan pislákoló Lángra és a mellette álló ideges, megrettent alakra.

* * *

A két lhasin egymásra nézett az atomlámpás gyöngyszerű fényében.

- Sivár vén hely - mondta Threg Ban Sola. Csuklókamerája háromszor felvillant. - Néhány felvételt készítek ezekről a könyvekről a falakon. Jó bizonyítékul szolgálnak majd.

- Gondolod, hogy kell? - kérdezte Cor Wen Hasta. - Ezek az embermajmok rájöhetnek.

- Hagyd csak - jött a hűvös válasz. - Mit tehetnek? Gyere, ülj ide. - Rápillantott kronométerére. - Ötvenet kapunk minden egyes itt töltött percért, így hát maradunk, amíg csak lehet.

- Pirat For tiszta hülye. Vajon miért hitte, hogy nem teszünk eleget a fogadásnak?

- Talán azért - mondta Ban Sola -, mert hallott valamit arról a katonáról, akit tavaly fosztogatásért darabokra szaggattak egy európai múzeumban. Az emberek nem szeretik az ilyesmit, habár a loarista mozgalom dugig van pénzzel. Az embereket természetesen megbüntették, de a katona meghalt. Pirat For azonban nem tudja, hogy az Emlékmű szerdánként elhagyatott. Sokba fog ez még kerülni neki.

- Percenként ötvenbe... és már hét perc eltelt.

- Háromszázötven lesz belőle. Ülj le. Kártyázhatunk egy kicsit, és közben gyarapszik a pénzünk.

Threg Ban Sola előhúzott egy pakli szutykos kártyát a tasakjából, amely noha tipikusan lhasin volt, magán viselte az emberi kéz nyomát.

- Tedd oda az asztra az atomlámpást, én meg majd a lámpás és az ablak közé telepszem folytatta ellentmondást nem tűrő hangon, miközben a kártyát keverte. - Hah! Biztosítalak, hogy még egyetlen lhasin sem kártyázott hasonló körülmények között. No ez megháromszorozza a játék zamatát.

Cor Wen Hasta melléült, aztán újból felállt.

- Nem hallasz valamit? - Belebámult a sötétségbe, a félig nyitott ajtó mögé.

- Nem - vont vállat Ban Sola, és tovább kevert. - Csak nem vagy ideges?

- Dehogy. Persze ha elkapnának ebben a nyavalyás toronyban, az nem lenne valami kellemes. - Erre semmi esély. Az árnyékban könnyen megugorhatunk - mondta, és kiosztotta a lapokat. - Tudod - folytatta Wen Hasta óvatosan gusztálva lapjait -, az sem lenne túl jó, ha az alkirály neszt venné a dolognak. Képzelem, nemigen egyezne ki egyikőnkön a loarista bűnözőkkel merő politikából. A Szíriuszon, ahol azelőtt szolgáltam, mielőtt idehelyeztek, a szemét...

- Szemét, az bizony - brummogta Ban Sola. - Úgy szaporodnak, akár a legyek, és úgy harcolnak egymással, mint a megvadult bikák. Nézd csak ezt a kreatúrát! - Lefelé fordította a kártyáit, és egyre jobban nekihevílt. - Úgy értem, nézd meg tudományosan és elfogulatlanul. Mik ezek? Emlősállatok! Ez minden.

- Tudom. Meglátogattad valaha valamelyik emberi világot?

Ban Sola elvigyorodott.

- Elég gyakran.

- Amikor szabadságon voltál? - érdeklődött Wen Hasta udvariasan.

- Szabadságon a fenét! A hajómmal! És felfegyverkezve!

- Ezt hogy érted? - villant fel hirtelen Wen Hasta szeme.

Ban Sola rejtélyesen somolygott.

- Ezt nem kell okvetlenül tudni, még nekünk tiszteteknek sem, de te tisztában vagy vele, hogy a dolgok hogyan szivárognak ki.

- Tudom - bólintott Wen Hasta. Mindketten önkéntelenül lehalkították hangjukat.

- Nos, a Második Háború bármikor kitörhet.

- Nem!

- Ez biztos. Éppen innen fogjuk megindítani. A Vegára mondom, az alkirályi palota egyébtől sem zeng. Néhány tiszt már az első támadás napjának a dátumát játssza meg a lottón. Én magam is feltettem húszat száz ellenében. De azt hiszem, csak néhány hét múlva fog kitörni. Te is feltehetnél százötvenet egy ellenében, ha van hozzá merszed.

- De miért itt, ezen a Galaxis háta mögötti helyen?

- Ez a Belügyminisztérium stratégiája - hajolt előre Ban Sola. - Az a pozíció, amelyet most elfoglalunk, szembeállít bennünket egy rakás reménytelenül megosztott ellenséggel. Ha most elkapjuk őket, egyenként tudunk végezni velük. Az Ember Világa inkább elnyisszantaná a saját torkát, semmint hogy bárkivel is szövetkezzen.

Wen Hasta egyetértően vigyorgott.

- Tipikus emlősállat magatartás. Az evolúció kész röhej, ha arra gondolunk, hogy az emberszabású majmok agyat kaptak.

- De a Föld különös jelentőséggel bír. Ez a loarizmus centruma, mert az Ember innen származik. A mi Vega rendszerünk megfélelője.

- Gondolod? Nem hiszem! Ezek az apró, kettesével repkedő férgek?

- Ők legalábbis ezt állítják. Én nem voltam itt akkoriban, tehát nem tudom. Egy biztos: ha leromboljuk a Földet, a loarizmust is leromboljuk, amelynek itt van a központja. A történészek szerint a loaristák egyesültek a Földdel ellenünk az Első Háborúban. De ha nincs loarizmus, akkor az ellenség egyesülésének veszélye már egyáltalán nem fenyeget, és könnyű lesz a győzelem.

- Hú, mennyi ész! De hogyan fogjuk kivitelezni?

- Nos, az a szóbeszéd járja, hogy az utolsó embert is összecsomagoljuk a Földön, és szanaszét szórjuk a többi világba. Akkor aztán mindent eltávolítunk innen, aminek emlősállat szaga van, és teljesen lhasin világgá alakítjuk.

- De mikor?

- Ezt még nem tudjuk; majd a lottó megmutatja. De senki sem fogad nagyobb tétben, mint legfeljebb két évnyi távolságban.

- Hurrá, Vega! Kettő egy ellenében, hogy ha eljön az idő, én előbb zavarok el egy emberi cirkálót, mint te.

- Rajta! - kiáltotta Ban Sola. - Én is fogadom, hogy én leszek az első!

Felálltak, hogy jelképesen összeüssék az öklüket, és Wen Hasta vigyorogva rápillantott a kronométerére.

- Még egy perc, és már ezret nyertünk. Szegény Pirat For! Morogni fog. Most menjünk; ha maradunk, az már zsarolás,

A két lhasin hangos hahota közepette távozott, hosszú köpönyegük lágyan suhogott mögöttük. Nem vették észre azt a sötét árnyat, amely a lépcsőfeljárónál a falhoz lapulva állt, noha elmentükben majdnem hozzáérték. És azt az égő szempárt sem látták, amely rájuk szegeződött.

* * *

Loara Broos Porin megkönnyebbült sóhajjal feltápáskodott, amikor észrevette Filip Sanat alakját felé suhanni. Izgatottan elébe szaladt, és mindkét kezét megragadta.

- Mi volt az, Filip? Miért maradtál el ennyi ideig? El sem tudod képzelni, milyen vad gondolataim támadtak az elmúlt órában. Ha még öt percig nem jössz vissza, beleőrülök a kétségbe és bizonytalanságba. Mi a baj?

Beletelt néhány percebe, amíg Loara Broos annyira lehiggadt, hogy észrevette társa reszketését, kócos haját és lázasan csillogó szemét; de amint észrevette, minden félelme visszatért.

Loara Broos társát figyelve alig bírt kipréselni magából egyetlen kérdést is, annyira rettegett a választól. De Sanatot nem kellett ösztökélni. Rövid tömondatokban beszámolt az imént hallottakról. Utolsó szavait kétségbeesett hallgatás követte.

Loara Broos szinte ijesztően sápadt lett. Kétszer is megpróbált mondani valamit, de csak néhány rekedt hörgést hallatott. Aztán végül kitört.

- De hiszen ez a loarizmus halála! Mit lehet csinálni?

Filip Sanat nevetett, az olyan ember nevetésével, aki tudja, hogy a ezenkívül már semmi egyebe nem maradt.

- Mit lehet csinálni? Talán informáljuk a Központi Tanácsot? Nagyon jól tudod, hogy ennek semmi haszna. A különböző emberi kormányokat? Képzelheted, milyen hatásosan egyesülnének ezek az örültek!

- De ez nem lehet igaz! Egyszerűen nem lehet igaz!

Sanat néhány másodpercig hallgatott, majd arca eltorzult, és szenvedélyesen kitört.

- Én nem hagyom! Hallod? Nem hagyhatom! Megállítom őket!

Szemmel láthatóan, hogy egészen elveszítette az önuralmát, és túlradó érzelmei vezetik. Porinnak nehéz verejtékcseppek hullottak homlokáról, és megragadta Sanatot.

- Ül le, Filip, ül le. Megőrltél?

- Nem!- Sanat hirtelen ellökte magától Porint. Az Emlékmű Lángja reszketve fellobbant. - Épp most fogok meggyógyulni. Az idealizmus, a kompromisszum és az alárendeltség idejének vége. Most az erőszak ideje jött el. Harcolni fogunk, és az Ürre mondom, győzünk!

Széleseben kirohant a tereméből. Porin utánasántikált.

- Filip! Filip! - A küszöbön kétségbeesett rettegéssel megtorpant. Nem mehet tovább. Ha az Ég leszakad, akkor is őrizni kell a Lángot.

De... de hová rohan Filip Sanat? Porin megkínzott agyán egy bizonyos éjszaka víziója cikázott át, egy ötszáz évvel korábbi éjszakáé, amikor egy vigyázatlan szó, egy lövés, egy robbanás lángba borította a Földet, amely végül magába itta az Ember vért.

* * *

Loara Paul Kane aznap este egyedül volt. Belső irodája üresen állt; egyszerű, dísztelen íróasztalának sápadt, kék fénye volt az egyedüli világítás a szobában. Sovány arca a kísérteties fényben furdott, és állát álmodozva kezébe temette.

Ekkor váratlanul valami lárma hallatszott odakint, az ajtó felpattant, és a dúlt külsejű Russell Tymball rontott be, lerázva magáról vagy fél tucat kezecskét, amelyek vissza akarták tartani, és egyenesen Kane íróasztalához ment. Kane döbbenetben a betolakodó felé fordult, egyik kezével a torkához kapott, miközben szeme kitágult. Arcára kiült a ki nem mondott kérdés.

Tymball csendesítő mozdulatot tett.

- Jól van. Csak hagyja, hogy levegőhöz jussak. - Egy kicsit kilihegte magát, majd leült. - A maga katalizátora működésbe lépett, Loara Paul... és találja ki, hol! Itt, a Földön! Itt, New Yorkban! Nem egészen egy mérföldnyire innen, ahol ülünk!

Loara Paul Kane összeszűkülte szemmel Tymballra nézett.

- Maga megőrült?

- Nem annyira, mint amilyennek látszom. Mindent elmondok, ha megengedi, hogy meggyűjtsak valami jobb világítást. Úgy néz ki ebben a kék fényben, akár egy kísértet. - A szobát betöltötte ragyogóan az atomlámpás, és Tymball folytatta. Ferni és én épp visszafelé tartottunk az összejövetelről. Az Emlékmű mellett mentünk el, és köszönje a jó sorsának, hogy épp abban a pillanatban kellett ott elmennünk.

- Ahogy ballagtunk az Emlékmű mellett, egy alak száguldott ki, lerohant a márvány lépcsőről, és így ordított: "Földi emberek!" Mindenki odanézett. Tudja, hogy tizenegy tájban mekkora zsúfoltság van abban a szektorban - és két másodpercen belül egész tömeg vette körül.

- Ki volt az, aki kiabált, és mit keresett az Emlékműben? Szerda este volt, maga is tudja!

- Csakugyan - mondta Tymball -, most, hogy mondja, bizonyára az Emlékmű egyik öre tehetett. Loarista volt - a tunikája eltéveszthetetlen. Nem földi ember volt.

- Viselte a sárga jelvényt?

- Nem.

- Akkor már tudom, ki volt az. Porin ifjú barátja. Folytassa.

- Ott állt! - Tymball egészen belemelegedett az elbeszélésbe. - Vagy húsz lányra emelkedett az utca felszíne fölé. El sem tudja képzelni, milyen impozáns látvány volt, ahogy ott állt, és az arca csak úgy tündökölt. Csinos fiú, nem atlétikus termet, de erős izomzatú. Olyan aszkéta típus, ha tudja, mit értek ezalatt. Sápadt, keskeny arc, égő szempár, hosszú, barna haj. És amikor beszélt! Azt nem is lehet leírni. Ahhoz, hogy el tudja képzelni, hallania kellett volna. Azzal kezdte, hogy elmondta a tömegnek a lhasin tervet; kikiabálta azt, amiről én csak suttogni mertem. Az biztos, hogy jó forrással rendelkezett, mert részleteket is említett... és ahogyan csinálta! Egészen elrémítette az embereket. Még én is megrémültem tőle. Majd belekékültem abba, amit mondott. Ami pedig a tömeget illeti, azt néhány másodpercen belül hipnotizálta. Hiszen külön-külön mindegyikük ismerte a "lhasin veszélyt", de most első ízben történt meg az, hogy meghallgatták, hogy odafigyeltek rá. Azután átkozni kezdte a lhasinokat. Figyelmeztette a tömeget kegyetlenségükre, álnokságukra, gonosztetteikre mintha szótárból olvasta volna fel a vénuszi óceán legmocskosabb sarát. S valahányszor elhangzott egy jelző, a tömeg lábujjhegyre állt, és üvöltésben tört ki. Szinte kezdett úgy hangzani, mint egy katekizmus. "Megengedjük nekik, hogy keresztülvigyék?", - kiabálta. "Soha!", üvöltötte a tömeg. "Megadjuk magunkat?" "Soha!" "Kitartunk?" "A végsőkig!" "Le a lhasinokkal!", ordította. "Öljük meg őket!", kiáltották. Én még hangosabban ordítottam, mint ők - teljesen megfeledkeztem magamról. Nem tudom, mennyi ideig tartott, míg a lhasin őrség elkezdte körülzárni a tömeget. Ellenük fordult, a loarista pedig sürgette őket. Hallotta már, amint egy csürhe vért kiált? Nem? Ez a legszönyűbb hang, amit csak elképzelhet. Az őrség is így gondolhatta, mert annak ellenére, hogy állig fel voltak fegyverkezve, megfordultak és elrohantak. A tömeg akkorra már több ezerre szaporodott. De két perc múlva felhangzott a riadó szirénája - száz év óta először. Akkor végre észre tértem, és odarohantam a loaristához, aki egy pillanatra sem hagyta abba tirádáját. Világos, hogy nem kerülhettünk a lhasinok kezébe. Még hátra volt egy szép kis felfordulás. Motorizált rendőregységek vettek körül, de Ferni és én valahogy karon ragadtuk a loaristát, kijutottunk a tömegeből, és idehoztuk. Odakint van a külső szobában, felpofozott szájjal és megkötözve, hogy nyugton maradjon.

Kane az egész elbeszélés alatt idegesen fel és alá sétált a helyiségben, és gondolataiba mélyedt. Alsó ajkán apró vércseppek serkentek ki.

- Nem gondolja - kérdezte -, hogy a lázadás kicsúszik majd az irányításuk alól? Egy korai robbanás...

Tymball élénken megrázta a fejét.

- Máris felszámolták őket. Amint ez a fiatalember egyszer eltűnt, a tömeg mindenképpen elveszítette a lelkierejét.

- De sok halott vagy sebesült is lehet, habár... Nos, hozza be hát azt az ifjú lázítót.

Filip Sanat szomorúan festett, ahogy felettesei előtt térddepelt. Tunikája rongyokban lógott, arca felhorzsolódott

és vérzett, de szemében még mindig ott lobogott az elszánt tűz. Russell Tymball lélegzetviasszafojtva figyelte, mintha az előző óra varázslata még mindig lenyűgözve tartaná.

Kane lágyan kinyújtotta a kezét.

- Hallottam a vad csínyéről, fiacskám. Mi vezette erre az örült cselekedetre? Könnyen az életébe kerülhetett volna, nem is beszélve a többiekéről.

Sanat aznap este már másodszor adta elő azt a társalgást, amelyet kihallgatott - drámaian, és a legkisebb részletekig.

- Ejnye, ejnye - mondta Kane zord mosollyal. - Azt hiszi, hogy mi minderről mit sem tudtunk? Már hosszú ideje felkészültünk a veszedelemre, maga meg idetoppan, és fenekestől felforgatja gondosan előkészített tervünket. Éretlen fellépése jóvátehetetlen károkat okozhat nekünk.

Filip Sanat elvörösödött.

- Bocsásson meg tapasztalatlan lelkesedésemért...

- Pontosan! Épp ez az, ami kell nekünk - kiáltott fel Kane. - A maga szónoki képessége és ifjú lelkesedése csodákat lehet, ha jól irányítják. Hajlandó magát az ügynek szentelni?

- Ezt még kérdeznie kell? - lobbant fel Sanat szeme.

Loara Paul Kane nevetett, és diadalmas pillantást vetett Russell Tymballra.

- Maga lesz az, aki megcsinálja. Két nap múlva elmegy egy külső csillagra. Néhány emberem elkíséri. De most fáradt. Majd elvezetik, megmosakodhat, és ellátják a sebeit. Aztán aludja ki magát, mert holnap szüksége lesz az erejére.

- De... de Loara Broos Porin - az a társam, aki ottmaradt a Lángnál?

- Menten értékdődök valakit az Emlékműhöz, aki majd elmondja Loara Broosnak, hogy maga biztonságban van, és az éjszaka hátralévő részére elvállalja a második őr szerepét. Most menjen!

De amikor Sanat kimerülten és delíriumos boldogságban feltápáskodott, hogy kimenjen, Russell Tymball felpattant székéből, és erőlesen megragadta az idősebb loarista csuklóját.

- Nagy Úr! Hallgassa csak!

A metsző sikoly, amely betört Kane irodájának belső szentélyébe, magáért beszélt. Kane arca kínosan eltorzult.

- Statárium!

Tymball ajkából kifutott a vér.

- Akkor elvesztünk. A ma esti felfordulást kihasználják, és szörnyű vérengzést visznek végbe. Sanat után szimatolnak, és el is kapják. Még egy egér sem surranhat ki azon a kordonon, amit most a város köré húztak.

- Nem kaphatják el! - villogott Kane szeme. - A titkos átjárón keresztül bevisszük az Emlékműbe. Ahhoz nem mernek nyúlni.

- Egyszer már megtették - szakadt ki Sanatból a kiáltás. - Nem bujkálok gyíkok elől! Hadd harcoljunk!

- Nyugalom - mondta Kane. - Csendben kövessen.

A fal egyik része elmozdult, és Kane még jobban elhúzta.

Amint a fal zajtalanul bezárult mögöttük, egy atom zseblámpa arany fényében álltak. Tymball halkán motyogott.

- Ha ezek készen állnak, legalább az Emlékmű nem marad védtelenül.

* * *

New York forrongott. A lhasin helyőrség felvonultatta teljes erejét, és harcészültségbe helyezte. Senki nem léphetett be a városba, senki sem hagyhatta el. A kulcsfontosságú utakon a hadsereg hatalmas kocsijai dübörögtek, mialatt a strato-járművek ellenőrzés alatt tartották a légeret.

Az emberi lakosság szakadatlanul kavargott. Fel és alá rohangásztak az utcákon, kis csoportokba gyűltek, amelyek szétbontak, ha a lhasinok megjelentek. Sanat beszéde tovább élt, és a férfiak imitt-amott dühösen suttogtak egymás közt.

Az atmoszféra sistergett a feszültségtől.

New York alkirálya mindezt észrevette, amint palotájában ült, amelynek tornya Washington legmagasabb dombja fölé emelkedett. Az alkirály kibámult ablakán a Hudson-folyóra, amely lassan hömpölygött alant, és az előtte álló egyenruhás lhasinokhoz beszélt.

- Pozitív cselekmények szükségesek, kapitány. Ebben igaza van. De ha lehetséges, kerüljék el az azonnali összecsapást. Sajnálatosan kevés az emberünk és az egész bolygón mindössze öt darab harmadosztályú hadihajónk van.

- Nem a mi erőnk, hanem saját rettegésük tartja vissza őket, excellenciás Uram. Az utóbbi évszázadban százszázalékosan megtört a lelkiegység. A csöcselék egyetlen szakasznyi őrség előtt meghátrál. Pontosan ez az, amiért most kell keményen lecsapnunk. A nép felkelt, de azonnal éreznie kell a korbácsot. A Második Háborúnak még ma éjjel meg kell kezdődnie.

- Igen - az alkirály arca kényszeredetten eltorzult. - Beleugorhatunk, de az... izé... a demagóg népvezérel példát lehetne statuálni. Természetesen, ha elkapják.

- Nem - mosolygott a kapitány zordonan. Nem. Az emberi ebnek hatalmas barátai vannak. Mint tudja, ő is loarista. Kane...

- Kane ellenünk van? - Az alkirály szemében vörös tűz lobbant fel. - Az örült elbizakodott! Hiába ellenkezik, a rebelist letartóztatják, sőt őt magát is, ha rászolgált.

- Excellenciás uram! - A kapitány hangja fémesen csengett. - Jó okunk van hinni, hogy a lázadó az Emlékműben lapul.

Az alkirály félig felemelkedett ültéből. Határozatlanul összehúzta a szemét, majd újból leült.

- Az Emlékműben! Ez megnehezíti a dolgot.

- Nem feltétlenül.

- Vannak bizonyos dolgok, amelyet az emberek ki nem állhatnak. - Az alkirály hangjában bizonytalanság remegett.

A kapitány annál határozottabb volt.

- Ha a csalánt hirtelen tépik ki, nem csíp. Gyors cselekvés - a bünözőt magából a Láng Terméből telt kivonszolni -, és csírájában pusztítjuk el a loarizmust. Utána már semmi ellenállás sem következhet.

- A Vegára! Robbanjak fel, ha nincsen igaza! Rendben van, rohanják le az Emlékművet!

A kapitány mereven meghajolt, sarkon fordult és elhagyta a Palotát.

* * *

Filip Sanat ismét belépett a Lángok Termébe, keskeny arcán harag ült.

- Az egész szektor a gyíkok ellenőrzése alatt áll. Az Emlékműhöz vezető összes utat lezárták. Russell Tymball magdörzsölte az állat.

- Ó, nem olyan bolondok ezek. Kelepcébe csalogatnak bennünket, és még az Emlékmű sem állja útjukat. Ami azt illeti, úgy határoztak, hogy ezt A Nagy Napon fogják megcsinálni.

Filip még nagyobb dühbe gurult, hangja égészen elmélyült.

- És mi itt várunk rájuk? Jobb harcolva meghalni, mint bujkálva elpusztulni.

- Legjobb egyáltalán nem meghalni, Filip - válaszolta nyugodtan Tymball.

Csend lett, Loara Paul Kane csak ült, és a kezére meredt. Végül megszólalt.

- Ha most megadja a jelet, Tymball, mennyi ideig tudja feltartani őket?

- Ameddig a lhasin utánpótlás megérkezik, és annyian jönnek, hogy megsemmisítenek bennünket. A földi garnizon, beleértve a teljes Szoláris őrzőjratot, nem elég ahhoz, hogy megállítsuk őket. Külső segítség nélkül legfeljebb hat hónapig harcolhatunk hatásosan. De ez sajnos, nem is kérdés - mondta rezzenéstelen arccal.

- Miért nem kérdés?

Arca hirtelen elvörösödött haragjában, amint dühödten talpra ugrott.

- Azért, mert maga nem akarja megnyomni a gombot. A lhasinok gyengék. Az én embereim tudják, de a Föld nem tudja. A gyíkoknak egy fegyverük van, a félelem. Csak akkor győzhetjük le őket, ha a nép velünk tart, ha másként nem, legalább passzívan. - Ajka eltorzult. - Maga nem ismeri a gyakorlati nehézségeket. Én már tíz éve ezzel foglalkozom, ezt tervezem, próbálgatom. Nekem hadseregem van; és igen tekintélyes flottám. Mozgásban tartom a kerekeket egyszerre mind az öt kontinensen. De mi az eredménye? Minden hasztalan. Ha New York az enyém lenne - ha képes lennék arra, hogy a Föld nagy részének bebizonyítsam, hogy a lhasinok nem legyőzhetetlenek!

- És ha számúzném a feleimet az emberek szívéből? - kérdezte halkán Kane.

- Akkor hajnalhasadtára enyém lenne New York. De ehhez csoda kellene.

- Talán! Mit gondol, át tudna menni a kordonon, és eljutni az embereihez?

- Megtenném, ha muszáj. Mit akar csinálni?

- Idejében megtudja - mosolygott Kane ravaszul. - Ha itt az idő, csapjon oda!

Tymball kezében hirtelen egy Tonite-puska jelent meg. Kövér arca most egyáltalán nem volt lágy.

- Megpróbálok, Kane. Minden jót!

A kapitány gögösen lépdelt felfelé az Emlékmű márvány lépcsőjén. Mindkét oldalán egy-egy fegyveres adjutáns kísérte.

Egy pillanatig várt a fölébe tornyosuló hatalmas, kettős kapu előtt, és rámeredt a karcsú oszlopsorra, amely két oldalról kecsesen szegélyezte az Emlékművet.

- Impozáns, ugye? - mintha valami halvány gúny lett volna a mosolyában.

- Igenis, kapitány! - vágta rá a két adjutáns.

- Ugyanakkor milyen titokzatosan sötét, kivéve a halványsárgán pislákoló Lángjukat. Látják, hogy világít? - mutatott a festett üvegablakok mélyére.

- Igenis, kapitány!

- Sötét, titokzatos és impozáns... és ez mind romhalmazzá válik. - A kapitány nevetett, majd hirtelen megragadta a kardját, és a markolatával hangos csengés kíséretében rácsapott a kapu fémdíszére.

A fémesen koppanó hang visszhangzott a belső ürességben, és szinte bántó volt az éjszakai magányban, de felelet nem jött.

A bal oldali adjutáns füléhez emelte televízorját, és elkapott belőle néhány szót. Tiszteletgett.

- Kapitány, az emberek összesereglettek a szektorban.

A kapitány felhorkant.

- Hagyják csak! A puskák készenlétben állnak, az utcákra irányítva. Bármiféle kísérletet, amellyel az -Ember megpróbál átjutni a kordonon, kegyetlenül megtorolunk.

Pattogó parancsait a televízor átvette, és száz yardnyival odébb a Lhasin Gárda célzóállásba helyezte fegyvereit. Mély, mormogó hang futott körbe - a rettegés mormogása. Az emberek hátrébb léptek.

- Ha nem nyílik ki az ajtó, akkor betörjük mondta a kapitány vigyorogva. Újból és újból rávágott kardjával a kapura.

A kapu lassan, zajtalanul megnyílt, szélesen kitért, és a kapitány ráismert arra a szigorú, bíbor köntösbe öltözött alakra, aki előtte állt.

- Ki merészeli megzavarni a Láng Őrzésének éjszakáján az Emlékművet? - kérdezte Loara Paul Kane ünnepélyesen.

- Roppant drámai, Kane. Álljon félre!

- Vissza! - Kane hangosan, tisztán beszélt. - Lhasik nem közelíthetik meg az Emlékművet!

- Adja ki a foglyunkat, és elmegyünk. Ha megtagadja, erőszakot alkalmazunk.

- Az Emlékmű nem rejteget foglyokat. Az Emlékmű erőszakmentes. Nem léphet be.

- Utat!

- Vissza!

A lhasin felmordult, ugyanakkor valami nesz hatolt el a fülébe. A körülötte lévő utcák üresen tátongtak, de egy sarral odébb minden irányban a lhasin csapatok arcvonala állt, puskájuk készenlétben, mögöttük az emberek tömege. Nesztelenül, sűrű csoportokban álltak, sápadt arcuk a krómvilágításban fehéren fénylett.

- Mi ez? - Csikorgatta a fogát magában a kapitány. - A csürhe még mindig morog? - Szívós bőre összeráncolódott állkapcsán, és a fején lévő fokbeosztás élesen kiugrott. Odafordult a televíziós adjutánshoz. - Adjon parancsot, hogy löjjenek egy sorozatot a fejük fölé.

Az éjszaka csendjét két vöröslő energiabombák szakította meg, és a lhasin hangosan kacagott az ezt követő csend beálltakor.

Odafordult Kane-hez, aki még mindig ott állt a küszöbön.

- Nos láthatja, hogy csalódnia kell, ha segítséget vár a népétől. A következő sorozat fejmagasságban lesz. És ha azt hiszi, hogy blöffölök, próbálja ki! - A kapitány élesen megcsikorgatta fogát. - Utat! - Kezében felhúzott ravaszú Tonite-ot szorongatott.

Loara Paul Kane szemét a fegyveren tartva, lassan hátrált. Eközben a belső ajtó kinyílt, és feltárult a Láng Terme. A hirtelen huzattól a Láng megreszketett, és erre a látványra a távol álló nézőkből hatalmas kiáltás szakadt ki.

Kane arccal a Láng felé fordult. Kézmozdulatát alig lehetett észrevenni.

A Láng hirtelen megváltozott. Reszketégsége elmúlt, és szilárdan felcsapott, egészen a boltozatos mennyezetig, vagy ötven láb magasságba. Loara Paul Kane újból megmozdult, egyre. a Láng kárminvörössé változott. Ez a szín egyre mélyült, és a bíborvörös fényben úszó oszlopsor úgy tűnt, mintha rádől volna a városra, és kimeredt, véres szemmel bámulat volna ki az Emlékmű ablakain.

Hosszú másodpercek teltek el így, és a kapitány lába gyökeret vert a döbbenettől; a távoli embertömeg eközben ünnepélyes csendben állt.

Majd hirtelen zavart kiáltások hallatszottak, amelyek egyre erősödtek és egyetlen jelszóvá sűrűsödtek:

- Le a lhasinokkal!

Valahonnan a távolból egy Tonite vörös villáma cikázott elő, és a kapitány egy pillanat múlva halott volt. Lassan, derékszögben meghajolva a földre zuhant, hideg csúszómászó képe még az utolsó pillanatban is megvetést tükrözött.

* * *

Russell Tymball leeresztette a puskáját, és gúnyosan elmosolyodott.

- Tökéletes volt a Láng elleni támadás! Kane jól csinálta. A Láng elváltoztatása pontosan azt az érzelemkitörést váltotta ki, amire szükség volt. Menjünk!

Kane szállásának tetejéről Tymball pontosan az alatta lévő lhasinokra célzott. Amikor elsütötte a fegyverét, mintha elszabadult volna a pokol. Az emberek kezükben fegyverrel szinte belelapultak a talajba. A Tonite-ok minden oldalról felhangzottak, még mielőtt a meglepett lhasinok el tudták volna sütni fegyvereiket.

Mindeközben a tömeg izzó haraggal áttörte a kordont. Valaki felüvöltött:

- Öljük meg a gyíkokat! - és a kiáltás bömbölő üvöltéssé erősödve az egekig csapott.

Az Ember sereglete sokfejú szörnyetegként, fegyvertelenül rohant előre. Százak haltak meg a fel-felugató puskák lövedékeitől, de tízezrek nyomultak elő a holtak között, kitéve magukat a torkolatűznek.

A lhasinok nem inogtak meg. Soraik rendületlen nyugalommal állták Tymball seregeinek halálos csapásait. Voltak, akiket ledöntött az emberfolyam, és darabokra szaggatott.

Az Emlékmű szektora a Láng iszonyú, bíbor fényében tündökölt, és a haldoklók kiáltásaitól és a diadalordításoktól visszhangzott.

Ez volt a Nagy Forradalom első csatája, noha még nem valódi csata volt, inkább valamiféle örület. Az anarchia irányította.

A városban Long Island csücskétől Közép-Jersey lapályáig forradalmárok támadtak, és lhasinok haltak meg. És amilyen sebesen terjedt Tymball parancsa, úgy lett egyre több és több orvlövész, és úgy terjedt szájról szájra a Láng változásának története. Egész New York háborgott, és az emberek életüket beleöntötték a "csőcselék" egyetlen óriás olvasztótégelyébe.

Mindez ellenőrizhetetlen, érthetetlen, ellenállhatatlan folyamat volt. Tymball emberei mentek, amerre vezették őket, éppúgy, ahogyan a kezdeti reménytelen pillanatban.

Hatalmas folyamként zúdultak át a metropoliszon, és útjuk mentén egyetlen lhasin sem maradt életben.

Mire a Nap ezen a sorsdöntő reggelen felkelt, a Föld gazdái birtokba vették Felső-Manhattant. A született lhasin katonák hideg bátorsággal, kart karba öltve álltak, és farkasszemet néztek az üvöltöző milliókkal. Lassacskán azonban visszaszorították őket; minden egyes épület csatározás színhelyévé vált, és minden háztömbért kétségbeesett harcot vívtak. Elszigetelt csoportokra oszlottak; először csak visszaszorultak az épületekbe, majd feladták az emeleteket, végül a tetőkre kényszerültek.

Mire a déli Nap teljes erővel ontotta sugarait, már csak maga a Palota maradt meg. Kétségbeesetten ellenállt az Ember rohamának. Feketéllő holttestek heverték szanaszét a földön. A védelmet maga az alkirály irányította trónterméből, kezét fél-hordozható fegyverén tartva.

Amikor a tömeg végül kissé megpihent, Tymball megragadta az alkalmat, és átvette a vezetést. Nehézfegyverek ropogtak. Atom- és deltasugarak tüze lövellt ki az előző este elfoglalt raktárakból, s a halált hozó csövek egyenesen a Palotára irányultak.

Puska puskának válaszolt, és az első szervezett fegyveres csata kétségbeesett örvénybe fűlt. Tymball egyszerre mindenütt jelen volt, ordított, vezényelt, egyik puskaállástól a másikig rohant, miközben Tonite-jával saját kezűleg lövöldözött a Palotára.

A legnehezebb tüzelés közepette az ember csapatai újra előretörték, és megrohanták azokat a falakat, amelyeket a védők visszavettek. A középső tornyot hirtelen összezúzta egy atomfegyver, olyan volt, mintha a pokol minden tüze lőtte volna.

Ez volt a new yorki lhasinok temetési díszlövése. A Palota feketéllő romjai összeroskadtak, egyetlen füstölgő romhalmazzá vált minden, és a legvégén borzalmasan összeszabdalt arccal ott állt az alkirály az ostromló erők célpontjául. Amikor a fegyveréből az utolsó töltényt is kilőtte, egy utolsó kihívó mozdulattal kihajította az ablakon, ő maga pedig fejest ugrott az alatta fortyogó Pokolba.

Mire eljött a naplemente, a Palota még mindig lángoló romjai fölé kitűzték a független Föld zöld lobogóját.

New York ismét az Emberé lett.

* * *

Russell Tymball szomorú látványt nyújtott, amikor aznap este újból az Emlékműbe lépett. Ruhája cafatokban lógott, tetőtől talpig vér borította, de elégedetten nézett végig a vérontás nyomain.

Önkéntes csapatok szedték össze a halottakat és a sebesülteket, ám ez még csak a kezdet volt. Az Emlékművet berendezték ideiglenes kórháznak. Sebesült aránylag kevés volt, hiszen az energiafegyverek többnyire halált osztoztattak; ezzel a kevéssel szinte nem is törődtek. Leírhatatlan zűrzavar volt, és a haldoklók nyögése borzalmas egyvelegben keveredett a győzelemittas túlélők távoli üvöltésével.

Loara Paul Kane áttörte magát a tömegen, és Tymballhoz lépett.

- Mondd, vége? - kérdezte elgyötört arccal Kane.

- A kezdetnek igen. A Föld zászlaja ott leng a Palota romjai felett.

- Iszonyú volt! Ez a nap... ez... ez... - Kane összerázkódott, és eltakarta a szemét. - Ha ezt előre tudom, akkor inkább láttam volna elembertelenedni a Földet és pusztulni a loarizmust.

- Igen, elég rossz volt. De az eredményt még drágábban kell majd megfizetnünk. Hol van Sanat?

- Az udvarban... a sebesülteknek segít... mindnyájan ezt csináljuk... ez... ez... - Kane hangja újból elcsuklott.

Tymball türelmetlenül vállalt vont.

- Én sem vagyok szörnyeteg, de ezt meg kellett tenni, és ez még csak a kezdet. A mai nap eseményei nem sokat jelentenek. A felkelés az egész Földön végbe fog menni, de nem a New York-iak fanatikus lelkesedésével. A lhasinokat még egyáltalán nem győztük le, s ebben nem hibázhatunk. Mostantól fogva a Szoláris Gárda száguld a Föld felé, és a külső bolygók haderejét is visszahívták. Alig telik el egy kis idő, és az egész Lhasin Birodalom a Földre összpontosítja erejét, a visszavágás pedig véres és borzalmas lesz. Segítséget kell hívnunk!

Megragadta Kane vállát, és alaposan megrázta.

- Érti? Segítséget kell hívnunk! Még itt, New Yorkban is feledésbe merülhet holnapra a győzelmünk. Segítségre van szükségünk!

- Tudom - mondta tompán Kane. - Elküldtem Sanatot, holnap indul. - Felsőhajtott. - Ha a mai akció volt a katalizátor erőpróbája, akkor még nagyobb események elé nézünk.

* * *

Sanat fél órával később bemászott a kis kétszemélyes cirkálóba, és leült Petri mellé az irányítópulthoz.

Utoljára még kezét fogott Kane-el.

- Mire visszatérek, egy hajóhad lesz mögöttem.
Kane szorosan megragadta a fiatalember kezét. - Magától függünk, Filip. - Elhallgatott, majd lassan hozzátette. - Jó szerencsét, Loara Filip Sanat!
Sanatnak tetszett a titulus, örömeiben elpirult. Petri búcsút intett, Tymball pedig odakiáltotta:
- Figyeljetek a Szoláris Gárdára!
A légszilip bezárult, és a törpe cirkáló rekedt zörgéssel nekilendült az égnek.
Tymball addig követte szemével, amíg csak egy kis folt látszott belőle, majd odafordult Kane-hez. - Most minden a Sors kezében van. Mondja Kane, hogy is volt azzal a Lánggal? Nehogy azt mondja, hogy magától változott meg!
Kane lassan megcsóválta a fejét.
- Nem. Az a kármin kilövellés egy rejtett stronciumsó miatt történt, amelyet eredetileg azért helyeztünk készenlétebe, hogy szükség esetén lenyűgözze a lhasinokat. A többi már vegytan kérdése.
Tymball kajánul elvigyorodott.
- Úgy érti, hogy a többi már tömegpszichológia kérdése! Azt hiszem, a lhasinokat csakugyan lenyűgözte - de még mennyire!

* * *

Az úr nem adott semmi figyelmeztető jelet, de a tömegdetektor egyvégtében zümmögött.
- Elkerüljük a meteor-zónát - szólalt meg Petri.
Filip Sanat lélegzetviasszafojtva nézte, ahogy a másik elfordította a rotor fogantyúját. A képernyőn lassan megjelent a csillagmező.
Apró, narancsszín labda ragyogott fel a Napban, és Petri felmordult.
- Ha észrevettek bennünket, akkor befellegzett.
- Mi ez? Lhasin hajó?
- Hajó? Ez nem hajó! Ez egy ötszáz tonnás romboló! Sejtelmem sincs, mi a galaxist keres erre. Tymball azt mondta, hogy az őrzárát a Föld felé igyekszik.
- Ez nem tartozhat hozzájuk - mondta hűvösen Sanat. - Kikerülhetjük?
- Két eset van. Vagy sikerül, vagy nem. Egyre közelednek.
Mintha ez a szó jeladás lett volna. Az audiomérő egyet ugrott, és durva lhasin hang kezdett sutogni és csikorogni, ahogy a rádióirányítás élesedett.
- Tűz a motor hátuljára, és előkészíteni az átszállást!
Petri elengedte az irányítópultot és Sanatra pillantott.
- Én vagyok a sofőr. Mit akarsz csinálni? Annyi esélyünk sincs, mint meteornak a Nap ellen, de ha te hazardírozni akarsz...
- Nos - mondta egyszerűen Sanat -, nem akarjuk megadni magunkat, ugye?
A másik vigyorgott, amint a lassított rakéta felrobbant.
- Egy lhasintól nem is volt olyan rossz. Tudsz Tonite-al löni?
- Még sohasem próbáltam.
- Na akkor most majd megtanulod. Fogd meg azt a kis kereket ott az oldalán, és kukkants be azon az apró nézőkén. Látsz valamit? - A sebesség egyre csökkent, és az ellenséges romboló közeledett.
- Csak csillagokat látok!
- Rendben, forgasd el a kereket-tovább, még tovább! Próbáld a másik irányba. Most már látod a hajót?
- Igen! Ott van.
- Jó! Akkor most hozd be a középpontba. Vidd el a hajszálkeresztig, és a Sol szerelméért, tartsd ott. Én most a gyíkcürhe felé fordulok - miközben beszélt, újabb belövés hallatszott -, te pedig tartsd középben.
A lhasin hajó kitaróan lövöldözött, és Petri hangja óvatos suttogássá halkult.
- Most lelassulok, és egyenesen feljűk tartok. Ez hazardírozás. Ha kellőképpen meglepődnek, akkor ők is lelassulnak és lőnek. De ha kapkodva lőnek, elvétik.
Sanat némán bólintott.
- Nos, abban a másodpercben, amikor meglátod a vörös villanást a Tonite-on, húzd vissza a kereket. Erősen és gyorsan húzd vissza. Ha csak kicsit is késlekedsz, akkor nekünk annyi. Ez a szerencsejáték.
Ezzel Petri keményen rávágott műszerére, és elkiáltotta magát.
- Tartsd középben!
A gyorsulás úgy visszalökte Sanatot, hogy a lélegzete is elakadt, és alig tudta megtartani izzadó kezében a kereket. A narancsvörös labda a nézőke közepébe került. Érezte, hogy reszket a keze, s ez nem sokat segített. Szeme hunyorgott a feszültségtől.
A lhasin romboló borzalmas sebességgel közeledett, és orrából bíborvörös láng csapott ki. Sanat behunyta a szemét, és hátrafeszült.
Csukva tartotta a szemét és várt. Semmi hang. Szemét kinyitva feltápáskodott; Petri összekulcsolt karral állt mellette és nevetett.
- Hiába, kezdőké a szerencse - mondta. Életedben sem fogtál puskát a kezedbe, mégis úgy löttél ki egy nehéz

rombolót, mintha egész életében ezt csináltad volna.

- Eltaláltam? - hitetlenkedett Sanat.

- Nem az alját, de azért harcképtelenné tetted. Ez épp elég. És most, amint kellő távolságra kerülünk a Naptól, irány a hiperűr!

* * *

A magas, bíborpalástos alak a középső hajóablakban állt, és hosszan nézegette a csendes bolygót. A Föld volt az, hatalmas, kék gömbje, ragyogott.

Gondolatai talán kissé keserűek voltak, amikor az elmúlt hat hónapot mérlegelte. Úgy kezdődött, mint egy nova-kitörés. A lelkesedés izzásig hevült, és egyre terjedt, bolygóról bolygóra ugrott oly gyorsan, akár a hiperatom sugár. Perlekedő kormányok félretették perpatvaraikat haragosan követelőző népeik előtt, és felszerelték flottáikat. Olyan népek, amelyek évszázadok óta ellenségeskedtek, hirtelen kibékültek egymással, és a Föld zöld zászlaja alá gyülekeztek.

Talán túl sok volt elvárni, hogy ez a szeretetünnepe folytatódjék. Ameddig így van, az Ember ellenállhatatlan. Az egyik flotta meg két fényévnire sem volt magától a Vegától; egy másik elfoglalta a Lunát, és a Földtől egy fényévnire lebegett, ahol Tymball nekivadult forradalmárai még mindig kezükben tartották a hatalmat.

Filip Sanat felsóhajtott, és a léptek zajára megfordult. A hófehér hajú Ion Smitt lépett be, a lactoniai csoportbot.

- Az arcodra van írva a mondanivalód - mondta Sanat.

- Reménytelennek tűnik - rázta a fejét Smitt.

Sanat újból elfordult.

- Tudod már, hogy ma üzenetet kaptunk Tymballtól? Azokkal a fegyverekkel harcolnak, amit a lhasinoktól zsákmányoltak. A gyíkok elfoglalták Buenos Airest, és úgy tűnik, egész Dél-Amerikát a csizmájuk alá tiporták. A tymballisták elcsüggedtek és megcsömörlöttek, és azt hiszem, én magam is. - Hirtelen hátraperdült. - Azt állítod, hogy az új mágneses hajóink biztosan győznek. Akkor hát miért nem támadunk?

- Nos, ennek egyetlen oka van - mondta nyugósen a katona, és egyik csizmás lábát feltette a mellette álló székre. - Még nem jött meg az utánpótlás a Santanniról.

- Én azt hittem, már úton van - hökkent meg Sanat. - Mi történt?

- A Santanni kormányzata úgy határozott, hogy flottájukat hazájuk megvédésére tartogatják - mondta Smitt, és szavait keserű mosoly kísérte.

- Hogyhogy hazájuk védelmére? Hiszen a lhasinok öt fényévnire vannak tőlük!

Smitt vállat vont.

- A kifogás az kifogás, nem kell, hogy értelme legyen. Nem mondhatnám, hogy ez volt az igazi ok.

Sanat félrepergette haját a homlokából, ujjai a vállán csillogó arany nappal játszottak.

- De mégis! Akkor is harcolhatunk, hiszen több mint száz hajónk van. Az ellenség kétszer annyi, mint ahányan mi vagyunk, de a mágneses hajóinkkal és a Lunáris Bázissal megtámogatva, továbbá a háttérben nyugsgó forradalmárokkal - Sanat töprengve elhallgatott.

- Ezekkel nem harcolhatsz, Filip. A trantoriai repülőszázad az éj leple alatt visszavonult. - Hirtelen vadul kitört.

- Az egész flottából senkiben sem bízom, csak a saját repülőszázadom húsz hajójában, a lactoniaiakban. Ó Filip, neked sejtemed sincs ezekről a piszkos ügyekről, soha nem is lesz. Te megnyerted az Ügynek a népet, de a kormányt sohasem fogod megnyerni. A népszerűség hajhászása belekényszerítette őket, de most, hogy ez megtörtént, csak azt nézik, hogyan mászhatnak ki belőle.

- Ezt nem akarom elhinni, Smitt. A győzelem csak karnyújtásnyira van...

- Győzelem? Kit győztek le? Pontosán ez az a konc, amin az egész bolygó civakodik. A nemzetek egyik titkos megbeszélésén a Santanni azt követelte, hogy ellenőrzése alá vonhassa a Szíriusz szektor teljes lhasin világát - amit egyébként eddig még el sem ismert -, és visszautasították. Á, mit tudsz te erről! Mindenesetre az lett belőle, hogy kijelentette, hazáját kell megvédenie, és visszavonta a hajóraját.

Filip Sanat gyötrődve elfordult, de Ion Smitt hangja könyörtelen kalapácsként lecsapott

- Azután a Trantor észbe kapott, hogy jobban gyűlöli és féli a Santannit, mint amennyire a lhasinokat, és most bármely nap ő is visszarendelheti a flottáját, s mialatt "ellensége" hajói nyugodtan és biztonságban a támaszpontjukon vannak, ő folyton azt hangoztatja, hogy tönkreteszik. Az emberi nemzetek is darabokra esnek - csapott le öklével az asztalra -, akár valami szétruhadt rongy. Valami örült álom hitette el velünk, hogy ezek az önző hülyék valamiféle cél érdekében valaha is egyesülnek.

- Várj egy percig - villant fel Sanat szeme hirtelen ötlettel. - A dolgok csak úgy működnek rendesen, ha mi egyedül ragadjuk magunkhoz a Föld ellenőrzését. Az egész helyzet kulcsa a Föld. - Sanat dobolni kezdeti az asztal sarkán. - A Föld említése jelenti az éltető szikrát. Ez, ha késve is, felkeltene az emberek lelkesedését, és a kormányok - nos, azoknak is meg kellene lovagolniuk ezt a hullámot, különben megbuknak.

- Tudom. Ha ma harcolnánk - és ezt egy katona mondja -, a Föld holnapra a miénk lenne. Ők is tudják, de nem akarnak harcolni.

Sanat hirtelen felnézett, arca kipirult.

- Tudod, már évek óta nem bújtam ki a loarista tunikából. Gondolod, hogy illenének rám a ruháid?

Ion Smitt lepillantott tekintélyes pocakjára, és elvigyorodott.

- Hát ha nem is illik teljesen rád, de hogy jól eltakar, az biztos. Mit akarsz csinálni?
- Elmondom. Rettenően nagy a tét, de... azonnal továbbítsd a következő parancsot a Lunáris Bázis főhadiszállásának...

* * *

Az Ember flottájának zászlóshajója a Lunától száz mérföldnyire cirkált. A kapitány ott ült asztalánál, és Ion Smitt hangos vádbeszédét hallgatta.

- ... azt mondom, hogy a maguk akciója kész hazaárulás. A vegai csata mindinkább kifejlődik, és ha a lhasinok győznek, szoláris hajóhaduk épp akkor erősödik meg, amikor nekünk vissza kell vonulnunk. Ha pedig az Ember győz, itteni árulóink leleplezik akciónkat, és jelentéktelenné teszik győzelmünket. Megmondtam, hogy győznünk kell. Ezekkel az új mágneses hajókkal...

Az álmos szemű trantorai vezető megszólalt.

- A mágneses hajókat még sohasem próbálták ki. Nem kockáztathatjuk meg, hogy egy döntő csatából kísérlet legyen, épp amikor a legtöbben támadnak ránk.

- Az eredeti nézete nem ez volt, Porcut. Maga és maguk többiek is mind gyáva hitszegők. Gyávák! Hitványak!

Egy szék megreccsent, ahogy valaki dühösen felugrott, és mások is követték. Loara Filip Sanat a központi hajóablaknál lévő előnyös helyzetéből, ahonnan feszülten figyelte az alatt elterülő Luna sivár táját, megfordult a zajra. Jem Porcut azonban parancsra emelte bütykös kezét.

- Hagyják abba a kardcsörtetést - mondta. A Trantort képviselem, és csak tőle fogadok el parancsokat. Tizenegy hajónk van itt, és az Úr tudja, mennyi még a Vega rendszerben. Mennyit adott a Santanni? Egyet sem! Miért tartja otthon a hajóit? Talán azért, hogy kihasználhassa előnyét, s ez jelenti a Trantor fő gondját. Van itt valaki, aki még sohasem hallott volna az ellenünk forralt tervéről? Nem azért jöttünk, hogy jótéteményünk következtében tönkrevérjük a hajóinkat. A Trantor nem fog harcolni! Csapataim holnap elmennek! Ilyen körülmények között a lhasinok örülnek, ha békével elmegyünk.

Újabb felszólaló is akadt.

- A Poritta is elmegy! A Draconisok árulása húsz éve úgy lóg a fejünk felett, akár a neutrónium. Az imperialista bolygók elutasítják a revíziót, és mi nem harcolunk egy olyan háborúban, amely csakis az ő érdekeiket képviseli.

Egyik a másik után szólalt föl, és folyton ugyanazt ismételték:

- Ez az érdekeink ellen való! Nem harcolunk!

Loara Filip Sanat ekkor hirtelen elmosolyodott. Elfordult a Lunától, és csak nevetett az acsargó vitázókon.

- Uraim - közölte -, senki sem megy el.

Ion Smitt megkönnyebbülten felsóhajtott, és hátradőlt székében.

- Ki tarthat vissza bennünket? - kérdezte gőgösen Porcut.

- A lhasinok! Épp most szállták meg a Luna Bázist, és körülvettek minket.

A helyiségben egy pillanat alatt óriási felfordulás támadt. Kiabáltak, veszekedtek, és valaki végül ezt bömbölte:

- Mi van a helyőrséggel?

- A helyőrség lerombolta az erődítményt, és órákkal a lhasinok bevonulása előtt evakuált. Az ellenség nem talált ellenállásra.

A csend, amely ezt a bejelentést követte, rémesebb volt az előbbi kiabálásnál.

- Árulás - suttogta valaki.

- Ki áll emögött? - Egyik a másik után ment oda Sanathoz. Kezük ökölbe szorult, arcuk lángolt. - Ki tette ezt?

- Én - mondta nyugodtan Sanat.

Egy pillanatra hitetlenkedve visszahőköltek.

- Kutya! Loarista disznó! Tépjétek ki a beleit! - hangzott fel ezután mindenfelől.

Ekkor maglepetésükre egy pár Tonite-puskával találták szembe magukat, amelyet Ion Smitt szegezett rájuk. A természetes lactoniai odalépett a fiatalember elé.

- Én is benne voltam - vetette oda. - Most már harcolnotok kell. Időnként az kell, hogy a harcra harccal feléljünk, és Sanat az árulásra árulással válaszolt.

Jem Porcut figyelmesen nézegette kezének bütykeit, és hirtelen kuncogni kezdett.

- Hát most már tényleg nem tudunk kibújni alóla. Okosabban tesszük, ha harcolunk.

A kínos szünetet megszügyenült kiáltások követték, amelyek a többiek hajlandóságát bizonyították. Két óra múlva visszautasították a lhasinok megadásra való felszólítását, és az Ember hajórajának száz egysége szétszóródott a térben, és védekező alakzatot vett fel: a Földért vívott ütközet megkezdődött.

* * *

Az az ürcsata, amely két, nagyjából egyenlő haderő között zajlik, szinte minden részletében gigantikus méretű víváshoz hasonlítható, amelyben a halálos sugárzás a vívótőr, és az éter tehetetlenségi nyomatéka a pajzs.

A két haderő összecsapott, és először az előnyös helyzetért manőverezett. A Tonite-sugár sápadt bíbor lángja nekivágódott egy ellenséges hajó ellenzójének, s ezzel a sajátját felerősítette. Erre az egyetlen pillanatra ugyan, de sebezhetővé vált, az ellenséges sugár tökéletes célpontjává, amely ezt a pillanatot használta fel a támadásra. A flotta

minden egysége - a gyorsuló mechanizmust gyors emberi reakcióval kombinálva - azon volt, hogy minél hamarabb átjusson ezen az életveszélyes pillanaton, ugyanakkor saját biztonságát megőrizze.

Loara Filip Sanat mindezt tudta, és még többet is. Az ellenséges hadihajók a Föld felé tartanak. Gondosan tanulmányozta az űrhadviselést, és most, hogy a hadiflotta vonalba fejlődött, szinte minden porcikájában érezte, hogy készen áll a cselekvésre.

- Lemegyek a nagy ágyúhoz - szólta oda Smittnek.

Smitt szeme a nagy képernyőre szegeződött, keze pedig az éterhullám továbbítóját tartotta.

- Menj, ha akarsz, de ne maradj el soká. Sanat mosolygott. A kapitány magánliftje leszállította az ágyúszintre, ahonnan ötszáz lábnyira volt a Tonite-puskások és technikusok hada. A helynek nagy hiánya van a hadihajókon. Sanat érezhette a helyiség zsúfoltságát, amelyben az emberek jól összehangolt munkája simán irányította a gigantikus masinát, ezt az óriási hadihajót.

Lement a hat meredek lépcsőfokon a Tonite Egyhez, és odalépett a tüzérhez. A tüzér habozott; pillantása a bíbor tunikára tévedt, szalutált, és vonakodva hátralépett.

Sanat az ágyú képernyőjénél lévő koordinátorhoz fordult.

- Hajlandó velem dolgozni? A reakciósebességemet kipróbálták, és 1-A minősítést kaptam. Itt van a besorolási kártyám, ha meg akarná nézni.

A koordinátor elvörösödött és hebegni kezdett.

- Nem, uram! Kítüntetés számomra, ha önnel dolgozhatok.

A hangszóró ezt morogta:

- Álláshoz! - és aztán mély csend ereszkedett le, amelyben csak a gépezet egyhangú mormogását lehetett hallani.

Sanat suttogva a koordinátorhoz fordult.

- Ez az ágyú az űr teljes negyedét átfogja, ugye?

- Igen, uram.

- Jó. Ha tudja, lokalizáljon egy olyan hajót, amelyen a kettős Nap részleges ekliptikájának jelét látja.

Hosszan tartó csend következett. A koordinátor érzékeny keze a keréken nyugodott, finom nyomással elfordította, erre a képernyő mezeje kitágult. Szakértő szem felfedezhette rajta az ellenséges hajók elrendezkedését.

- Megvan - jelentette a koordinátor. - De hiszen ez a zászlóshajó!

- Pontosan! Erre összpontosítson.

Amint a kerék elfordult, az űr mezeje is forogni kezdett, és az ellenséges zászlóshajó a szálkereszt találkozási pontjáiig sodródott. A koordinátor szakértő ujjai erősebben nyomták a műszert.

- Központban! - jelentette. A szálkereszt találkozásánál ott volt az aprócska, ovális alakzat. - Tartsa ezen a szinten! - parancsolta Sanat vigyorogva. - Egy pillanatig se engedje el, amíg itt van a négyszögünkben. Ezen a hajón van az ellenség admirálisa, és maga meg én épp arra készülünk, hogy elkapjuk.

A hajók egyre közelebb rohantak egymáshoz, és Sanat izmai megfeszültek. Tudta, hogy mind közelebb és közelebb mennek az ellenséghez. Az Ember hajói ugyan fürgébbek, de a lhasinok kétszer annyian voltak.

Hirtelen sugár lobbant fel, majd még egyszer, tízszer.

A bíbor színű fénytől egy pillanatra elvakultak. - Első csapás - lélegzett fel Sanat. Feszültsége kissé engedett. Az ellenség egyik hajója tehetetlenül sodródni kezdett, tatja égő, lángoló fémtömeggé változott.

A másik hajó nem jött ennyire elérhető közelségbe. A lövések vakító sebességgel követték egymást. A bíbor sugár második alkalommal különlegesen hosszan mutatkozott a képernyőn, és Sanat a gerincén végigfutó borzongással rájött, hogy a mellette tévő Tonite tüzelt a saját hajójukból.

A vívómérfőzés csúcspontjára ért. Szinte azonos időben két sugárzás villámlott fel, és Sanat felnyögött. A kettő közül az egyik emberi hajó lehetett. Háromszor egymás után hangzott fel az atommotorok eltéveszthetetlen brummogása a negyedik sebesség legalacsonyabb szintjén, ami azt jelenti, hogy egy ellenséges hajó közvetlenül rájuk irányított sugarát leállították.

A koordinátor még mindig a zászlóshajóra összpontosított. Eltelt egy óra. Egy óra, amely alatt hat lhasin és négy emberi hajó pusztult el. Ezalatt a kereket szinte a roppanásig eltekerték, és újból elfordították; vagy féltucatszor állították be a szálkeresztet.

A koordinátor hajából izzadságcseppek hullotta a szemébe; ujjai szinte már elveszítették érzékenységüket, de a zászlóshajó sohasem került ki a nevezetes szálkereszt-pontból.

Sanat figyelt; ujjával a ravaszon figyelt és várt. A zászlóshajó két alkalommal ragyogtatta fel bíbor foszforeszkálását, ágyúi tüzeltek, védőernyője kibomlott, és Sanat ujjai a ravaszhoz tapadva vártak. Egyszer sem volt elég gyors.

Azután a maximális sebességre gyorsította fel a hajót, és lábát megfeszítve kinyújtotta. A koordinátor felordított, és elfordította a kereket.

A lhasin admirális zászlóshajójából gigantikus, bíborban játszó tűzcsova lövellt ki, s a büszke romboló megsemmisült.

Sanat nevetett. Leejtette a kezét, amit a koordinátor azonnal megragadott, és diadalittasan megszorongott.

De alig ejtette ki a koordinátor az első örömteli szavakat, amikor a képernyőn egyszerre öt emberi hajó lángba boruló, vörösben úszó képe jelent meg.

Az erősítők mennydörögtek.

- Fel az ernyőkkel! Tüzelj! Tüalakatban sorakozz!

Sanat halálos szorongást érzett a torkában. Tudta, mi történhetett. A lhasinok végül összeszedték magukat, és felállították a Luna Bázison hatalmas ágyúikat, amelyek háromszor nagyobbak voltak a legnagyobb hajóágyúknál, akkorák, amelyekkel a megtorlástól való félelem nélkül löhették az Ember hajóit.

Így a küzdelem véget ért, és megkezdődött a valódi csata. De efféle csatában még soha azelőtt nem harcoltak, és Sanat tudta, hogy most minden ember erre gondol. Láthatta ezt zord arc kifejezésükből és megérezte hallgatásukból.

Csodát kell véghezvinni, s lehet, hogy nem sikerül.

* * *

A Föld hajórajja ismét koncentrikus gömb alakzatot vett fel, és lassan kifelé sodródott, támadó tüzéségre elnémult. A lhasinok felkészültek a mérszárlásra. Épp úgy el voltak vágva az energiaellátástól, mint a földi emberek, akik képtelenek voltak megtorolni az úrközelből vezényelt Luna-tüzéség óriási ágyúinak tüzet, a dolog tehát úgy állt, hogy a megadás vagy a megsemmisülés csupán idő kérdése.

Az ellenség Tonite-sugarai folyamatos energiával lödöztek, és az ember hajóinak meggyötört képernyői szikrák hánytak és fluoreszkáltak a sugárzás durva korbácsütései alatt.

Sanat jól hallotta az atommotorok tiltakozó, erősödő moráját. Tekintete akarata ellenére az energiamérő mutatójára villant, amely amíg figyelte, remegve lesüllyedt, és nagy sebességgel mozgott lefelé a szabad szemmel jól látható számlapon.

A koordinátor megnyalta kiszáradt ajkát.

- Gondolja, hogy meg tudjuk csinálni, uram?

- Biztosan! - Sanat távolról sem volt annyira biztos benne, mint ahogyan mutatta. - Még egy óra hosszát kell kitartanunk, feltéve, hogy nem csapnak vissza.

S a lhasinok nem csaptak vissza. Ez ugyanis azt jelentette volna, hogy vonalaik gyengülnek, és hogy egy részüket fogságba esik.

Az emberek hajói most éppen csak vánszorogtak - alig tettek meg óránként száz mérföldet. Ebben az aligműködésben felerősítették az energia bíborsugarait, a képzeletbeli hurok mérete egyre nőtt, akár csak a szembenálló erők távolsága.

Am a hajó belsejében a mutatók egyre alacsonyabb értéket mutattak, és Sanat szíve is torkában dobogott. A fegyverzeti rendszert most átállította arra a szintre, amelyen a keménykötésű katonák vártak egy parancsra...

Az ellenséges hajók közötti távolság most már csak egy-két mérföld volt - szinte érintkeztek az úrhadszintér méreteihez képest.

Az ágyúszinten végigvisszhangzott a parancs és hajótól hajóig terjedt:

- Ki a mágnessel!

Kezek tömkelege kapott a fogantyúhoz, közöttük Sanaté is, és teljes erővel lehúzták. A fogantyú ívből lehajlott, egészen a padlózatig, ekkor hatalmas, reccsenő hang hallatszott, és erős zökkenés rázta meg a hajót.

A csatahajó "mágneshajóvá" vált!

A hajóornál félrecsúszott egy páncéllemez-szelvény, és gonoszul előrelendült egy fényes fémrúd. Száz láb hosszú volt, és a mágnes középpontjánál átmérője tíz láb szélességnyire elkeskenyedett. A rúd a napfényben lángoló pompával felragyogott.

Az Ember flottájának minden egyes hajója ugyanezzel a rúddal volt felfegyverkezve, s ezáltal tíz, tizenöt, húsz, ötven tonnányi száguldó törre változtak.

Az úr kardhalai!

Valahol a lhasin flottánál őrzőngő parancsokat adhattak ki. Annak ellenére, hogy milyen ősrégi ez a haditengerészeti taktika - a történelem homályába vész, amikor még a rivális háromsorevezős gályák manővereztek, és kihegyezett rudakkal csépték agyon egymást -, a modern úrflotta hajói sem tudtak ellene védekezni.

Sanat beállította a képernyőt, és odaszíjazta magát energiaelnyelő üléséhez, de így is érezte a visszafelé irányuló rándulást, amint hajója hirtelen felgyorsult.

Ezzel azonban nem sokat törődött. Látni akarta az ütközetet! Senki sincs, és nem is volt sohasem a Galaxisban, aki azt kockáztatná, amit ő. A többiek csak az életüket kockáztatták, ő azonban egy álmod, amelyet most a semmiből szinte erőfeszítés nélkül megvalósíthat.

Megragadhat egy fásult Galaxist, és fellázíthatja a gyíkok ellen. Megragadhatja a megsemmisülés szélén álló Földet, és szinte a maga erejéből kihúzza a szakadékból. Az Ember győzelme Loara Filip Sanat győzelme lesz, senki másé!

Ő, a Föld és a Galaxis most egyé olvad, és mérlegre került. A serpenyő másik oldalán az utolsó csata kimenetele súlyosodik, azé a küzdelemé, amely az árulás miatt reménytelenül elveszett, amíg a mágnesség nem győz.

Ha elveszítik a csatát, a gigantikus vereség felelőssége - az Emberiség pusztulása - szintén őt terheli.

A lhasin hajók félreugrottak, de nem elég sebesen. Mialatt lassan összeszedték erejüket ahhoz, hogy kitérjenek, az emberi hajók már a háromnegyedére csökkentették a távolságot. A képernyőn az ellenséges hajók kolosszális méretűvé nőttek. Vöröslőn kipattanó energiaostoraik minden egyes egységének gyorsulása kísérlet volt az emberek elpusztítására.

Am képük mind nagyobbra nőtt, és a fénylő pont, amelyet a képernyő mélyén lehetett látni, csillogó dárdaként célozta meg szívüket.

Sanat érezte, hogy ezt a feszültséget már nem bírja tovább. Még öt perc, és ő lesz a Galaxis le nagyobb hőse - avagy leggaládabb áruháza. Vére iszonyú, elviselhetetlen erővel dobolt halántékán.

Aztán eljött a pillanat.

Kapcsolás!

A képernyőn az össze-vissza csavarodott fém vad, kaotikus őrjöngése látszott. Az energiaelnyelő ülés rugóként pattant ki az ütközés erejétől. Azután a dolgok fokozatosan lelassultak. A képernyő vadul elfordult, ahogyan a hajó lassacskán nyugalmi helyzetbe került. A mágnes darabokra tört, a tépett csonk ferdén megtekeredett, de az ellenséges hadihajót úgy átlyukasztatta, akár egy üres konzervdobozt.

Sanat a lélegzetét is visszafojtva meredt az űrbe. Roncsok sokasága úszkált ott, és a külső övezetekben megmaradt ellenséges hajókat az emberek naszádjai kergették.

Sanat háta mögött hatalmas éljenzés tört ki, és egy kéz szorongatta a vállát.

Megfordult. Smitt volt az, öt háború veteránja szemében könnyek csillogtak.

- Filip - mondta. - Győztünk! Épp most kaptunk jelentést a Vegáról. A lhasin flotta megsemmisült, és ezt csak a mágnességnek lehet köszönni. A háborúnak vége, győztünk. Te nyerted meg a háborút, Filip! Te!

Smitt annyira szorította a vállát, hogy szinte fáj, de Loara Filip Sanat nem bánta. Egy elragadtatott pillanatig mozdulatlanul állt, arca egészen átszellemült.

A Föld szabad! Az Emberiség megmenekült!

Planet Stories. 1942.

Kiss Marianne fordítása

A Félvér

(Half-Breed)

Jefferson Scanlon megtörölte verejtékező homlokát, és mély lélegzetet vett. Reszkető kézzel a kapcsoló felé nyúlt - azután meggondolta magát. Legújabb modellje, három hónapi kemény munkája eredménye szinte az utolsó reménysége volt. Tizenötezer dollárt tudott kölcsönkérni, amelynek nagy részét ebbe fektette. Most mindössze egy kapcsoló kattánása fogja megmutatni, hogy győzött-e vagy veszített.

Scanlon szidta magát gyávaságáért, és elszántan megragadta a kapcsolót. Egyetlen gyors mozdulattal lenyomta, majd újból felrántotta. S nem történt semmi - kimeresztett szeme bármennyire kívánta is, egyetlen villanásnyit sem láthatott. Gyomra szinte megdermedt, és vadul újból megrántotta a fogantyút. Ám most sem történt semmi: a gépezet megint csődöt mondott.

Fájó fejét kezébe temetve felnyögött. - Ó, Istenem! Működnie kell - működnie! A számításaim helyesek voltak, és muszáj azt az erőteret produkálnom, amit akarok. A tudomány minden törvénye szerint ennek az erőternek szét kell repesznie az atomot. - Felkelt, kinyitotta a hasznavehetetlen kapcsolót, és mély sóhajjal a padlóra tette.

Elmélete helyes. Szerkezete pontosan egybevág az egyenleteivel. Ha a teória jó, akkor a szerkezetnek kell rossznak lennie. De a szerkezet is jó, tehát a teóriának kell... - Kimegyek, mielőtt végképp megőrülök - mondta a négy falnak.

Lekapta kalapját és kabátját az ajtó mögötti fogasról, és szélsebesen kirohant a házból, dühösen becsapva háta mögött az ajtót.

* * *

Atomenergia. Atomenergia! Atomenergia!

Ez a két szó ismétlődött az agyában újra meg újra, monoton hangon, tébolyult dallamként kántálva. Szirénhang! A romlásba csalogatja; álmaiért feladta biztos, kényelmes professzori állását a bostoni Massachusetts Műszaki Tudományok Intézetben. Harmincéves korára élemedett férfivá vált - az ifjúság első pírija elszállt -, és csődöt mondott.

Ráadásul hihetetlen gyorsasággal fogyott a pénze. Ha a pénz minden gonosz gyökere, a pénzhány minden bizonnal a kétségbeesés gyökere. Scanlon egy kicsit elmosolyodott erre a gondolatra milyen tömör.

Természetesen szép kilátások várnának rá, amennyiben áthidalhatná a szakadékot, amelyet elmélet és gyakorlat között talált. Az egész világ az övé lehetne, még a Mars is és a láthatatlan bolygók. Az övéi lehetnének. Mindössze arra kellene rájönnie, mi volt a hiba matematikai számításaiban - á dehogy, hisz azokat leellenőrizte, inkább a szerkezetben. Habár... - Scanlon újból hangosan felnyögött.

Borongós gondolatait hirtelen megtörte a közelében lévő kisfiú kiáltásának zaja. Scanlon összehúzta a szemöldökét. Ki nem állhatta a lármát, kivált akkor, amikor rosszkedvű volt.

A zsvivaj egyre hangosabb lett, és már egyes szavakat is ki lehetett venni.

- Kapd el, Johnny! Nini - nézd, hogy szalad! Vagy féltucat fiú rohant elő egy nagy, favázás épület mögül, nem lehetek messzebb, mint húsz yardnyira, és egyenesen Scanlon irányába futottak.

Scanlon önmagát meghazudtolva kíváncsian figyelte a lármás sereget. Egymást, vagy valaki mást kergettek a gyerekek önfeledt vidámságával. Scanlon a félhomályban nem látta pontosan, kit üldöznek. Ernyőt formált a kezéből és odasandított. A tömegeből hirtelen kivált egy magányos alak, és eszeveszetten elszaladt.

Scanlon majdnem elejtette meglepetésében vigaszt nyújtó pipáját, mert a menekülő egy kis vakarcs volt - egy földi-marsbeli korcs. Egy Félvér. Nem lehetett eltéveszteni drótszerű, halottféhér haját, amely úgy meredt a szélrózsa minden irányába, akár a sündisznó tüskéi. Scanlon csak bámult - ugyan mit csinál egy ilyen izé az elmeagygyintézet falain kívül?

A fiúk újból a Vakarcs után vetették magukat, és a menekülő eltűnt Scanlon szeme elől. Az ordibálás egyre hangosabbá vált, és döbbenet látta, amint egy súlyos deszkalap felemelkedik és lecsap. Scanlont elfogta az iszonyú érzés, hogy csak tétlenül ácsorog, miközben egy gyámoltalan teremést egy rakás csirkefogó üldöz, és még mielőtt észbe kapott volna, már ott is termett, és öklével megfenyegette őket.

- Hess, ti elvetemültek! Takarodjatok, mielőtt még... - botja vége veszedelmes közelségbe került a legközelebb álló csirkefogó ülepéhez, miközben karjával még kétszer megfenyegette őket.

Az új erő közbelépése jelentékenyen megváltoztatta a helyzetet. A fiúk, még ha számukat illetően fölényben vannak is, valahogyan ösztönösen félnek a felnőttektől - kivált, ha az a felnőtt kiabál és őrjöng, mint Scanlon. Még fel sem ocsúdott, máris eltűntek, és ő egyedül maradt a Vakarccsal, aki félig hason fekve hevert, és szepegeve, rettegve pillantott fel megmentőjére.

- Megsebesültél? - kérdezte Scanlon mogorván.

- Nem, uram. - A Vakarcs bizonytalanul feltápáskodott, hajának magas, ezüst bóbitája összevissza lengett. - Egy kicsit megrándult a bokám, de tudok járni. Megyek is. Nagyon köszönöm, hogy segített.

- Állj! Várj egy kicsit! - Scanlon hangja kissé lágyabb lett, amikor derengeni kezdett előtte, hogy bár a Vakarcs

már szinte felnőtt, mégis iszonyúan keszeg, hogy ruházata mocskos rongyok halmaza, és hogy sovány arcán szívszorogató kimerültség látszik.

- Lássuk csak - mondta, amikor a Vakarcz újból felé fordult. - Éhes vagy?

A Vakarcz képe eltorzult, mintha belső harcot vívna önmagával. Aztán halkán, zavartan mondta:

- Igen... egy kicsit.

- Na, látod! Gyere, elviszlek a házamba - mondta Scanlon, és hüvelykujjával magára mutatott. - Enned kell. És az sem fog ártani, ha megmosakodsz, és másik ruhát veszel magadra. - Azzal megfordult, és mutatta az utat.

Scanlon egyetlen szót sem szólt útközben, csak akkor kezdett beszélni; amikor kinyitotta a bejárati ajtót, és beléptek az előszobába.

- Azt hiszem, jobb lenne, ha először megfürödnél, fiam. Ott van a fürdőszoba. Siess, és zárd be magad mögött az ajtót, mielőtt Beulah meglát.

Ezzel a figyelmeztetéssel elkésett. Scanlon hirtelen a lélegzetét is visszafojtva megperdült, és büntudatos képet vágott. A Vakarcz egészen a fogasig hátrált.

Beulah, Scanlon házvezetőnője odatipegett, pufók orcája lángolt a felháborodástól, és alacsony, kövér testének minden pórusából bőszen harag áradt.

- Jefferson Scanlon! Jefferson! - Undorodva bámult a Vakarczra. - Hogy hozhatott ilyesmit ebbe a házba! Hát egészen elment az esze?

A boldogtalan Vakarcz megpróbált eltűnni a dühkitörés elől, de Scanlon a pánik első pillanatai után összeszedte magát.

- Ejnye, ejnye, Beulah! Ez nem vall magára. Itt van ez a szegény, szerencsétlen flótás, kiéhezve, holtfáradtan, a fiúk majdnem agyonütötték, és maga semmi sajnálatot sem érez iránta! Igazán csalódtam magában, Beulah.

- Még hogy csalódtam! - szipogta a házvezetőnő. - Emiatt a botrányos alak miatt! Intézetben lenne a helye, ahol a szörnyetegeket tartják!

- Nos erről majd később beszélünk. Menj, fiam, fürödj meg. Beulah, nézzen utána valami viseltes holminak a ruháim között.

A házvezetőnő még egy megsemmisítő pillantást vetett rá, majd kivonult a szobából.

- Ne is törődj vele, fiacskám - mondta Scanlon. - A dajkám volt valaha, és még mindig túl sok figyelmet fordít rám. Ne félj, nem fog bántani. Eredj és fürödj meg.

* * *

Mire a Vakarcz leült az ebédlóasztalhoz, teljesen másként nézett ki. Most, hogy a szenny és mocskok eltűnt, sovány arca egészen csinosnak volt mondható, és magas homloka intellektuális külsőt kölcsönzött neki. A haja még mindig egy láb magasan meredezett, hiába nedvesítette be, s a lámpafényben egészen különlegesen fénylett. Scanlon már cseppet sem látta visszataszítósnak.

- Szereted a hideg sültcsirkét? - érdeklődött Scanlon.

- Ó, igen! - jött a lelkes válasz.

- Akkor vegyél. És ha megetted, vegyél még. Vegyél mindenből, ami az asztalon van.

A Vakarcz szeme felcsillant, amint állkapcsa munkához látott; az asztal néhány perc múlva üresen állt.

- Nahát akkor - kiáltotta Scanlon, amikor az étkezés véget ért -, azt hiszem, válaszolnod kell néhány kérdésre. Hogy hívnak?

- Maxnak szoktak szólítani.

- A vezetékneved?

A Vakarcz vállat vont.

- Sohasem hívtak másként, csak Maxnak már amikor egyáltalán beszéltek velem. Azt hiszem, egy korcsnak nincs is szüksége másik névre. Hangjában semmi keserűség sem volt.

- De rohangálsz céltalanul a világba? Miért nem vagy ott, ahol laksz?

- Egy otthonban voltam. Minden jobb annál, mint egy otthonban lenni - még a külső világban is jobb, amelyet sohasem láttam. Különösen azok után, hogy Tom meghalt.

- Ki volt ez a Tom, Max? - kérdezte Scanlon halkán.

- Az egyetlen, aki ugyanolyan volt, mint én. Fiatalabb volt nálam - tizenöt éves -, de meghalt. - Felnézett az asztaltól, szemében düh lobogott. - Megölték, Mr. Scanlon. Olyan fiatal volt és olyan barátságos. Nem tudott volna egyedül megmaradni, ahogyan én. Barátra és mókázásra volt szüksége, és ezt mind én jelentettem neki. Senki más nem állt szóba vele, mert korcs volt. Amikor meghalt, nem bírtam tovább. Eljöttem.

- Kedvesebbek is lehettek volna veled, Max. Akkor nem kellett volna megszőknöd. Tudod, te nem olyan vagy, mint mások; és ők ezt nem értették meg. Igazán tehettek volna valamit érted. De úgy beszélsz, mintha tanultál volna.

- Jártam iskolába - mondta szomorkásan. De a sarokban kellett ülnöm, távol a többiektől. Hagyták, hogy azt olvassak, amit akarok, és ezért nagyon hálás vagyok nekik.

- Nos Max, most itt vagy. Nem érzed nagyon rosszul magad, ugye?

Max felemelte a fejét, és gyanakodva nézett Scanlonra.

- Maga tényleg nem akar visszaküldeni? Félig felemelkedett, mintha máris indulni készülné. Scanlon zavartan köhécselt.

- Persze ha vissza akarsz menni, nem tartóztatlak. De talán jobb lenne neked, ha maradnál.
- Nem akarok visszamenni! - kiáltotta Max hevesen.
- Nos ez rajtad áll. Most azonban azt hiszem, legjobb, ha kialszod magad. Majd reggel beszélgetünk.
Felkísérte a még mindig gyanakvó Vakarcst az emeletre, és bevitte egy apró hálószobába.
- Ez lesz az éjszakai szállásod. Később majd én is feljövök a szobámba, ami itt van a tiéd mellett, és ha szükséged van valamire, csak kiabálj át. Indulni készült, de valami eszébe jutott. - De jusson eszedbe, hogy nem kell éjnek idején elrohannod.
- Becsületszavamra nem fogok elrohanni. Scanlon elgondolkodva bement abba a szobába, amit dolgozószobának nevezett. Meggyújtott egy halvány fényű lámpát, és leült kopott karosszékébe. Tíz percig mozdulatlanul üldögélt, és hat év óta első ízben máson járt az esze, mint az atomenergiáról szőtt álmain.
Halk kopogás hallatszott, és Beulah toppant be a szobába. Szemöldökét összehúzta, ajkát összeszorította. Odaállt Scanlon mellé.
- Ó, Jefferson! Ha elgondolom, mit műveltél! Ha ezt a drága mamád tudná...
- Ül le, Beulah - intett Scanlon egy másik szék felé -, és ne aggódj a mama miatt. Ő sem gondolná másképp.
- Bizony így van... és a papád is milyen jó lélek volt. Te épp olyan vagy mint ő, Jefferson. Először ráköltöd az összes pénzedet valami buta masinára, ami egy szép napon majd az egész házat felrobbantja, most meg felszedsz az utcáról valami rémes alakot... Mondd meg nekem, Jefferson - és Beulah rettegve elhallgatott -, tényleg úgy gondolsz, hogy itt tartod magadnál?
Scanlon keserűen elmosolyodott.
- Azt hiszem, igen, Beulah. Mást nem nagyon tehetek.

* * *

Scanlon egy hét múlva a műhelyébe ment. Előző éjszaka, miután Max jelenléte kirángatta az egykedvűségből, kiötlött egy olyan megoldást, ami felfedné a rejtélyt, miért nem működött a szerkezete. Talán egy apró alkatrész hiányzik, gondolta magában. A legkisebb rész hibája is működésképtelenné teheti az egész szerkezetet.

Lelkesen nekiveselkedett a munkának. Félóra múlva a darabokra szedett masina ott hevert a munkapadon, Scanlon pedig egy magas széken ücsörgött, és bánatosan nézegette.

Nem is hallotta, hogy az ajtó halkán nyílik, majd bezárul. Csak a belépő kétszeri köhécselése ébresztette rá a gondolataiba merült feltalálót, hogy rajta kívül más is van a helyiségben.

- Ó, te vagy az, Max? - Végre ráismert. - Akarsz valamit tőlem?

- Várok, ha nem ér rá, Mr. Scanlon - Az elmúlt hét kevés volt ahhoz, hogy Max szégyellőssége elmúljon. - De olyan sok könyv van a szobámban...

- Könyv? Ő, hát kivihetem, ha zavar. Gondolom, nem fog érdekelni a legtöbbje, ahogy emlékszem, kézikönyv. Egy kicsit még nehezek számodra.

- Nem olyan nehezek - bizonygatta Max, és rámutatott a magával hozott könyvre. - Csak szerettem volna, ha megmagyarázza a kvantummechanikát. Van benne néhány olyan integrálszámítás, amiket nem egészen értek, és ez zavar. Itt... mindjárt megmutatom.

Belelapozott a könyvébe, de hirtelen megdermedt, ahogy körülnézett.

- Jaj, csak nem törte szét a szerkezetét?

A kérdés visszahozta Scanlont a valóságba. Keserűen mosolygott.

- Nem, még nem. Épp azon töprengtem, hogy vagy a szigeteléssel, vagy a kapcsolással lehet valami baj. De semmi - valahol másutt követhettem el a hibát.

- Milyen kár, Mr. Scanlon. - A Vakarcst gyászosan összehúzta szemöldökét.

- A legrosszabb az, hogy el sem tudom képzelni, mi lehet a baj. Abban biztos vagyok, hogy az elmélet tökéletes... annyiszor leellenőriztem, ahányszor csak lehetett. Újra és újra átnéztem a matematikai számításokat, és minden alkalommal ugyanaz az eredmény jött ki. A tér torzulása ennyi és ennyi intenzitással fogja ripityára zúzni az atomot. Csakhogy nem zúzta.

- Megnézhetem a számításokat?

Scanlon kétkedve bámult Maxra, de annak az arcán nem látszott egyéb, mint komoly érdeklődés. Scanlon vállalt.

- Itt vannak, ezek a sárga papírlapok az íróasztalon. Nem tudom, el tudod-e olvasni, mert ahhoz túl lusta voltam, hogy legépeljem, a kézírásom pedig förtelmes.

Max óvatosan elvette, és egyik lapot a másik után nézte át.

- Azt hiszem, ez egy kicsit meghaladja a képességeimet.

Megmentője halványan elmosolyodott.

- Sejtettem, hogy így lesz, Max.

Scanlon körülnézett a rendetlen helyiségben, és hirtelen előntötte a harag. Miért nem működik ez a vacak? Hirtelen felugrott, és felkapta a kabátját.

- Járok egyet, Max. Mondd meg Beulah-nak, hogy ne készítsen ebédet. Mire visszajövök, úgyis kihül.

* * *

Késő délután lett, mire Scanlon benyitott a kapun, és annyira éhes volt, hogy eleinte meg sem hallotta azt a meghökkentő zümmögést, ami a laboratóriumából kiszűrődött. Amikor a zümmögés egy pillanatra abbamaradt, majd újból rákezdte, rögtön elindult a laboratórium felé.

Átszaladt az előszobán, és berohant a laboratóriumba. Az elébe táruló látványtól szinte földbe gyökerezett a lába, alig mert hinni a szemének.

Lassacskán felfogta érzékei üzenetét. Drága atommotorjai újból összerakva álltak, ám ezúttal számára teljesen idegen módon, annyira, hogy a szemének először hozzá kellett szoknia, hogy felismerje a különböző alkatrészdarabokat.

Bután bámulva ácsorgott, mintha az egész valami rémálom vagy tréfa lenne, azután egy csapásra minden világossá vált, amikor a szoba másik végében egy ezüst hajcsomó tulajdonosát pillantotta meg a padon, aki óvatosan egyik oldalról a másikra hajlongott, mintha el akart volna bűjni.

- Max! - kiáltotta dühösen a megzavarodott feltaláló. A bolond fiú nyilván megengedte magának azt a merészséget, hogy a veszedelmes szerkezettel eljátszadozzon.

A hangra Max felemelte sápadt arcát, amely gyámsa láttára mélyen elvörösödött. Habozva Scanlon felé indult.

- Mit műveltél? - ordította Scanlon haragosan. - Tudod te egyáltalán, mivel játszol? Ebben a holmiban épp elég elektromosság van ahhoz, hogy kétszer is agyoncsapjon.

- Bocsánat, Mr. Scanlon. Egy buta ötlet jutott eszembe, amikor átnéztem a számításait, de nem mertem elmondani, hiszen maga annyival többet tud nálam. Amikor elment, nem bírtam ellenállni a kísértésnek, hogy kipróbáljam, habár sejtettem, hogy nem jutok túl messzire. Úgy képzeltem, hogy mire visszatér, újból szétszedem.

Hosszú ideig csend volt. Amikor Scanlon újból megszólalt, hangja furcsán lágy volt.

- Nos, mit csináltál?

- Nem haragszik?

- Ahhoz már egy kicsit túl késő van. Amúgy sem csináltál semmi rosszat.

- Szóval azt vettem észre a számításaiban vette elő egyik papírlapot a másik után -, hogy valahányszor előfordul a tértorzulás esete, az mindig az x^2 plusz y^2 plusz z^2 funkciójára utal. Mivel a teret, amennyire értem, mindig állandónak tételezte, ez adhatta ki a gömbkiegyenlítést.

- Ezt én is észrevettem - bólintott Scanlon -, de ez semmit sem változtatott a problémán.

- Nos úgy gondoltam, hogy jelezni kell az individuális tér szükséges elrendezését, ezért kikapcsoltam a torzulást, és újból rákötöttem a gömbre.

A feltaláló szája tátva maradt. Szerkezetének titokzatos hibája most egyszerre világos főtt, mint a Nap - és mi több, teljesen ésszerű.

- És működik? - kérdezte.

- Ebben nem vagyok teljesen biztos. A részek még nem illeszkednek egészen össze ebben az elrendezésben, még egy kicsit finomítani kellene. Aztán itt van még az az állandó hiba, hogy...

- De működik? A fenébe is, kapsold be! - jött tűzbe Scanlon, és előntötte az izgalom.

- Jó, álljon hátrébb. A normálisnál tízszer annyi energiát adok rá, ezért olyan eredményre is juthatunk, amit nem tudunk kezelni.

* * *

Max lassan megnyomta a kapcsolót, és ebben a pillanatban kék-fehérben villódzó tűzlabda pattant ki a központi kvarckamra belsejéből. Scanlon gépiesen ernyőt formált kezéből a szeme fölé, és a mérőeszközt keresgélte. A mutató egyre feljebb kúszott, és a legfelső határig meg sem állt. A láng folyamatosan izzott, láthatóan nem fejlesztett hőt, noha fénye mellett a legragyogóbban világító magnéziumfény is halványsárgává fakult volna.

Max még egyszer megnyomta a kapcsolót, ekkor a láng vörösre váltott, majd elhalt, és a szoba sötétvörös fénybe borult. A kimenet mutatója újra a zéróra süllyedt, és Scanlon remegő térddel beleroskadt székébe.

Ránézett az izgatott Vakarcusra, és ebben a pillantásban elismerés és tisztelet volt, és még valami ennél is több, félelem. Eddig soha nem tudatosította magában, hogy a Vakarc nem a Földről vagy a Marsról származik, hanem valami egészen más faj gyermeke. Most már észrevette a különbséget, nem a viszonylagosan csekély fizikai eltérést, hanem a mélyrehatóan kutató lélek örvényét, amit csak most kezdett megérteni.

- Atomenergia! - krákkogta rekedten. - És egy nem egészen húszéves fiú oldotta meg!

Max annyira zavarba jött, hogy az már szinte fájdalmas volt.

- Az igazi munkát maga végezte el Mr. Scanlon, sok-sok éven át. Én csak véletlenül vettem észre egy aprócska részletet, amire maga holnapra biztosan rájött volna. - Hangja elhalt a feltaláló rászzegeződő tekintete hatására.

- Atomenergia... a legnagyobb teljesítmény, amit az ember valaha véghezvitt, és mi ketten most megtaláltuk.

Gyám és gyámolított tiszteletteljes tekintettel bámulták a nagyszerű, grandiózus dolgot, amelyet ők teremtettek.

Ebben a pillanatban a Villamosság Korának befellegzett.

* * *

Jefferson Scanlon elégedetten pőfékelt pipájából. Odakint nagy pelyhekben hullott a hó, és a levegőt a tél hidege

dermesztette, de ő idebent, a kényelmes melegben csak üldögélt, pipázott és magában mosolygott. A másik sarokban Beulah ugyancsak elégedetten üldögélt, és magában dúdolva kötögetett, amit csak akkor hagyott abba, amikor időnként valami egészen komplikált minta került sorra. Az ablak melletti sarokban Max bújt a könyvét, és Scanlon meglepődve fedezte fel, hogy az utóbbi időben védenca rákapott a könnyű regényekre.

Sok minden történt az egy évvel ezelőtti nevezetes nap óta. Először is Scanlonból azóta világhírű, köztiszteletben álló tudós lett, és nem lett volna igazán ember, ha ez nem töltötte volna el büszkeséggel. Másodszor pedig, ami nem kevésbé fontos, az atomenergia átalakította a világot.

Scanlonnak minden hatalom újra meg újra megköszönte a felfedezését, mert a háborúk legalább kétszáz évre elnapolta, hiszen az atomenergia romba döntene minden civilizációt. Ezért hát a Világ Hatalmainak Koalíciója, amely ellenőrzése alá helyezte az atomenergia erejét, valódi áldásnak bizonyult, és lassú, fokozatos gazdasági fejlődést és jólétet biztosított az emberiség számára.

Már az interplanetáris utazásokat is forradalmasították. A Marsra és a Vénuszra tett kockázatos expedíciók hétvégi kirándulásokká váltak, s a korábbi idő egyharmada alatt lehetett megtenni, és a külső bolygókra tett kiruccanások is lehetővé váltak végre.

Scanlon hátradőlt székében, és újból eltöprengett azon az egy mozzanaton, ami öröm volt az örömben. Max minden dicsőséget elhárított magától. Viharosan és erélyesen tiltakozott még az ellen is, hogy nevét egyáltalán megemlítsék. Ez az igazságtalanság nagyon bosszantotta Scanlont, de csak annyit tehetett, hogy néha megemlítette "tehetséges asszisztensét"; és ez a gondolat azt az érzést keltette benne, hogy ő egy jellemtelen gazfickó.

Hirtelen éles zaj zökkentette ki álmodozásából. Max felé fordult, aki erőteljesen becsapta könyvét.

- Helló, mi baj van? - kérdezte Scanlon. Max félrelökte a kötetet, felállt, és lebiggyesztette az alsó ajkát.

- Magányos vagyok, ennyi az egész.

Scanlon arca megnyúlt, és zavartan keresgélte a szavakat.

- Azt hiszem, értem, Max - mondta végül halkán. - Nagyon sajnálom, de a helyzet az, hogy...

Max megenyhült, felragyogott, és kezét kedvesen nevelőapja vállára tette.

- Nem úgy értem, ahogy gondolod. Csak éppen... nos, nem is tudom elmagyarázni, de talán sejted, hogy az ember szeretne hasonló korúakkal beszélgetni, akik ugyanolyanok, mint saját maga.

Beulah felnézett, és lesújtó pillantást vetett az ifjú Vakarcsra, de egy mukkot sem szólt.

Scanlon mérlegelte a dolgot.

- Igazad van, fiacskám. Egy barát és társ a legjobb dolog, amit egy fiatalember kívánhat, és attól tartok, hogy Beulah és én nem egészen felelünk meg ennek. Mint mondd, a legjobb megoldás a saját fajtádbeli barát lenne, de ez nehéz dió. Megdörzsölte az orrát, és elgondolkodva a mennyezetre bámult.

Max kinyitotta a száját, mintha még valamit akarna mondani, de meggondolta magát, és elpirult. Aztán alig hallhatóan motyogott valami olyasfélét, hogy "de buta is vagyok". Hirtelen sarkon fordult, kimasírozott a szobából, és becsapta maga mögött az ajtót.

Az idősebb férfi néma meglepetéssel bámult utána.

- Nahát, micsoda furcsa dolog. Vajon, mi jöhet még ezután?

Beulah abbahagyta a kötőtű fürge csattogtatását, de csupán annyi időre, míg kinyilvánította epés megjegyzését.

- A férfiak egytől egyig bolondok, és ráadásul vaknak születtek.

- Igazán? Te talán tudod, mi bántja?

- Hát persze, hogy tudom. Olyan egyszerű, mint az, hogy miféle borzalmas nyakkendőt vettél ma fel. Szegény gyerek!

- Rejtélyes dolgokat mondasz, Beulah - rázta meg a fejét Scanlon.

A házvezető nő félretette kézimunkáját, és szánakozva nézett a feltalálóra.

- Pedig olyan egyszerű. A fiú húszéves. Társaságra van szüksége.

- De hiszen ő is ezt mondta! Ez a te csodálatos éleslátásod?

- Jóságos ég, Jefferson! Hát olyan régen volt az, amikor te voltál húszéves? Azt akarod mondani, csakugyan azt hiszed, hogy a fiú férfítársaságra célzott?

- Ó - ragyogott fel Scanlon. - Ó! - és éretlenül vihogni kezdett.

- Nos, mit akarsz ezzel kezdeni?

- Ugyan, hát semmit. Mihez tudnék én kezdeni?

- Mondhatom, szép dolog így beszélni a gyámfiadról, amikor annyi pénzed van, mint a pelyva, amikor pincétől a padlásig megvehetnél akár ötszáz árvaházat, és még mindig maradna belőle. A legkönnyebb dolog lenne a világon, hogy keress egy csinos, ifjú leányzót Vakarcsnak, hogy legyen társasága.

Scanlon elborzadva meredt a házvezető nőre.

- Komolyan beszélsz, Beulah? Csak nem azt mondd, hogy vásároljak egy nőtény vakarcsot Maxnak? Ugyan, mit tudok én a nőkről, pláne a vakarcsnőkről? Különbem sem ismerem a gusztusát. Minden bizonnyal valami csúf banyát csipnék fel neki.

- Ne beszélj butaságokat, Jefferson. A haját kivéve Max pontosan úgy fest, mint bárki más, és rád bízom, hogy csípj fel számára egy csinoska lányt. Egy agglegény soha nem lehet annyira öreg és savanyú, hogy ne tudná ezt elintézni.

- Nem! Én aztán nem! Ez az egész rémes ötlet olyan...

- Jefferson! Te vagy a gyámja! Kötelességed!

Ez a szó hatott.

- A kötelességem - ismételte. - Igazad van, sokkal inkább, semmint sejtenéd. - Felsőhajtott. - Azt hiszem, csakugyan meg kell tennem.

* * *

Scanlon feszengve álldogált egyik remegő lábáról a másikra az ecetes képű hivatalnok átható tekintete előtt, akinek nevét nagy betűkkel hirdette a tábla: Miss Martin, főfelügyelő.

- Foglaljon helyet, uram - mondta savanyúan Miss Martin. - Mit óhajt?

Scanlon megköszönte a torkát. Már meg sem tudta számlálni, hány árvaházat látogatott végig eddig, és érezte, hogy ez a feladat meghaladja képességeit. Magában megfogadta, hogy ez lesz az utolsó alkalom; vagy talál egy megfelelő nemű, korú és megjelenésű Vakarcsot, vagy az egészet feladja, akár egy elrontott kísérletet.

- Azért jöttem - fohászzkodott neki az óvatosan előkészített, de akadozó beszédnek -, van-e az önök árvaházában egy Va... egy Marson született korcs.

- Három is van - vágott közbe élesen a főfelügyelő.

- És nőneműek? - kérdezte Scanlon mohón.

- Egytől egyig nőneműek - felelte a nő, és a szeme rosszálló gyanakvással villogott.

- Jaj de jó! Megnézhetném őket? Tudja...

Miss Martin hideg pillantása meg se rebbent.

- Bocsánat, de mielőtt folytatná, szeretném tudni, hogy ön örökre kíván-e fogadni egy korcsot.

- Ha megfelel, akkor szeretnék kitölteni egy gyámságba vételi papírt. Ez annyira szokatlan?

- Az bizony - vágta rá a választ a főfelügyelő. - Meg kell értenie, hogy ilyen esetben először is alaposan meg kell vizsgálnunk a családi körülményeket úgy pénzügyi, mint társadalmi vonatkozásban. A kormány álláspontja az, hogy ezeknek a teremtéseknek sokkal jobb, ha állami felügyelet alatt állnak, és az adoptálás nehéz dolog lesz.

- Tudom, asszonyom. Tudom. Tizenöt hónappal ezelőtt gyakorlati tapasztalatokat szereztem e tárgyban. Azt hiszem, kielégítő felvilágosítást adhatok anyagi és társadalmi helyzetemről, ezzel nem lesz semmi probléma. A nevem Jefferson Scanlon...

- Jefferson Scanlon! - A nő kiáltása sikolynak is beillett. Arcára azon nyomban alázatos mosolyt erőltetett. - Hát persze! Igazán felismerhettem volna magát arról a rengeteg fényképről, amit láttam. Milyen ostoba vagyok! Kérem, ne is fárassza magát további referenciával. Biztosra veszem, hogy az ön esetében - ezt rajongó arkifejezés kísérte - nem lesz semmiféle bürokratikus akadály.

Dühödten megnyomott az íróasztalán egy csengőt.

- Azonnal hozd be Madeline-t, és a másik két kis teremtést. Amilyen gyorsan csak tudod! - csapott le a riadt cseléd lányra. - Mosdasd meg és figyelmeztess őket, hogy a lehető legrendesebben viselkedjenek!

Ezzel újból Scanlon felé fordult.

- Nem tart sokáig, Mr. Scanlon. Igazán nagy kütüntetés számunkra, hogy meglátogat bennünket, és röstelltem, hogy eleinte olyan szigorú voltam. Először nem ismertem fel önt, habár azonnal láttam, hogy fontos személyiség.

Ha Scanlont eleinte leverte a főfelügyelő durva fennhéjázása, most iszonyúan idegesítette ez az erőltetett szívélyeskedés. Újra meg újra megtörölgette izzadó homlokát, és összefüggéstelen, egytagú szavakkal válaszolgotott a lelkes kérdések özönére. Már épp arra a vad elhatározásra jutott, hogy sarkon fordul, és megfutamodik a sárkány elől, amikor a cseléd lány bejelentette a három Vakarcsot, és ezzel kihúzta a csávából.

Scanlon érdeklődve és megnyugodva vette szemügyre a három korcsot. Kettő még egészen gyermek volt, legfeljebb, ha tízéves, a harmadik azonban tizennyolc éves lehetett, és minden szempontból alkalmasnak tűnt.

* * *

Karcsú, ruganyos termetű volt, és várakozás közben is annyira kecsesen álldogált, hogy Scanlon bármilyen "kiszikkadt, százszázalékos" agglégény volt is, egy elégedett pillantást vetett rá.

Az arca éppen olyan volt, amit Beulah "csinoskának" nevezett, és kék szeme, habár most zavarában a padlóra szegezte, nagyon tetszett Scanlonnak.

Még furcsa haja is szép volt. Nem állt fel annyira magasan, mint Max sörénye, selyemfehér szálain a napsugár játszadozott, és csillogva fénylett.

A két kicsi belekapaszkodott a nagyobb társnő szoknyájába, és elkerekedett, félénk szemmel bámultak a két felnőttre, s ebből korábbi bántalmazásukra lehetett következtetni.

- Azt hiszem, Miss Martin, hogy ez az ifjú hölgy megfelel - mondta Scanlon. - Éppolyan, amilyent elképzeltem. Meg tudná mondani, mennyi idő alatt lehet elintézni a gyámsági papírokat?

- Holnapra elkészítem önnek, Mr. Scanlon. Az ilyen rendkívüli esetet, mint amilyen az öné, különleges elbánásban részesítem.

- Köszönöm. Akkor hát visszajövök - vágta el a hosszadalmas szóáradatot Scanlon. Az egyik Vakarcska már nem bírta tovább, és sírva fakadt, amihez hamarosan a másik is csatlakozott.

- Madeline! - kiáltott rá a főfelügyelő a tizennyolc éves lányra. - Csillapítsd le Rose-t és Blanche-ot! Förtelmes ez a bemutató.

Scanlon közbelépett. Úgy tűnt, hogy Madeline elsápadt, és habár mosolyogni próbált, miközben megsimogatta a kicsiket, szemmel láthatólag neki sem kellett volna hozzá sok, hogy elsírja magát.

- Talán - mondta Scanlon - az ifjú hölgy nem szeretné elhagyni az intézetet. Természetesen úgy gondolom, csakis önkéntes alapon vinném el.

Miss Martin fölényesen mosolygott.

- Nem lesz veled semmi baj. - Odafordult a fiatal lányhoz. - Ugye, hallottál már a nagy Jefferson Scanlonról?

- I-igen, Miss Martin - mondta halkán a leány.

- Hagyja ezt rám, Miss Martin - erősködött Scanlon. - Mondja, lányom, csakugyan szívesebben maradna itt?

- Ó, nem - mondta a lány komolyan. - Boldog leszek, ha elmehetek innen - és rettegve Miss Martinra nézett -, habár itt nagyon jól bántak velem. De tudja... mi lesz ezzel a két aprósággal? Csak én vagyok itt nekik, és ha én is elmegyek, akkor ők... ők...

Lehajolt, és hirtelen erősen átölelte őket.

- Nem hagyom el a kicsiket, uram! - Mindkettőt megcsókolta. - Ne sírjatok, gyerekek! Nem megyek el tőletek. Ők pedig nem vihetnek el innen.

Scanlon furcsán, nehezen nyelt, és a zsebkendője után kotorászott, hogy kifújja az orrát. Miss Martin fensőbbes visszataszítással szemlélte.

- Ne is törődjön ezekkel az ostoba teremtésekkel, Mr. Scanlon - mondta. - Azt hiszem, holnap délre minden irattal elkészülök.

- Akkor mindháromról állítsa ki a gyámsági iratokat - közölte mogorván Scanlon.

- Micsoda? Mindhármukról? Ezt komolyan mondja?

- Egész komolyan. Megtehetem, ha akarom, nem?

- Hát persze, de...

Scanlon nagy sietve távozott, és faképnél hagyta a sóbálvánnyá vált Madeline-t és Miss Martint, utóbbit a teljes elképedés közepette, előbbit pedig kitörő boldogságban. Még a tízévesek érzelmei is megváltoztak, felhagytak véget nem érő zokogásukkal.

* * *

Beulah meglepetését nem lehetett szavakkal leírni, amikor a repülőtéren egy helyett három darab Vakarccsal szembesült. Ám a meglepetés mindent összevéve inkább örömteli volt, Rose és Blanche ugyanis azon nyomban belepattak magukat az öreg házvezetőnő szívére. Hatalmas, nedves puszikat nyomtak Beulah ráncos orcájára, amitől örömeiben felragyogott, és menten visszacsókolta őket.

Madeline azonnal megbabonázta Beulah-t, aki azt sutyorogta Scanlon fülébe, hogy úgy látszik, többet ért az efféle ügyekhez, mint feltételezte róla.

- Ha a haja normálisan állna - súgta vissza Scanlon -, magam is elvinném feleségül. Így azonban nem - jelentette ki elégedetten.

A két idős ember rettentően izgatott volt, amikor aznap késő délután hazatértek. Scanlon hosszú sétára invitálta Maxot a közeli erdőbe, és miközben a mit sem sejtő, rejtélyt szimatoló Max-szal eltávoztak, Beulah nekilátott, hogy a három újonnan érkezettnek mindent előkészítsen.

Körülvitte őket a házban, és pincétől-padlásig mindent végigmutatott, azután megmutatta, a szobákat. Beulah egyvégtében fecsegett-locsogott, tréfálgozott és csipkelődött, amíg a három Vakarcs lány minden szégyellőssége elmúlt, és úgy érezték magukat, mintha mindig itt lettek volna.

Azután leszállt a téli este, és Madeline felé fordult.

- Későre jár. Nem akarsz lejönni velem a konyhába? Segíthetnél vacsorát készíteni a férfiakkal. Madeline visszahőkölt.

- A férfiakkal! Hát van itt még valaki Mr. Scanlonon kívül?

- Ó, igen. Itt van még Max is. Vele még nem találkozta.

- Max a rokonuk?

- Nem, gyermekem. Ő is egyike Mr. Scanlon gyámoltottainak.

- Ó, értem - mondta Madeline, és fehér haja tövéig elpirult.

Beulah egy pillanat alatt átlátta, miféle gondolat száguld át Madeline fejében, és halkán hozzátette.

- Ne aggódj, drágaságom. Hidd el, nem érdekl, hogy Vakarcs vagy. Boldog les, hogy találkozhat veled.

* * *

Később azonban kiderült, hogy a "boldog" szó egyáltalán nem illett Max érzelmeire, amikor először megpillantotta Madeline-t.

Scanlonnal betrappolt a házba, levette kabátját, és kibújta a hónsizmájából, mint rendesen.

- Nahát - kiáltotta oda a félig megfagyott feltalálónak, aki utána baktatott -, nem is értem, miért volt neked olyan sürgős ügyelegni valód ebben a dermesztő fagyban! - Beleszimatolt a levegőbe. - Á, úgy érzem, sült báránylapocka készül! - Azzal sietve az ebédlő felé futott.

A küszöbön hirtelen megtorpant, és levegő után kapkodott, mintha fuldokolna. Scanlon besurrant mellette és

leült.

- Gyere csak - mondta, és kedvtelve nézte Max céklavörössé vált arcát. - Ül le. Társaságunk akadt. Ez itt Madeline, ez Rose, ez meg itt Blanche. - Ő pedig - fordult az ott ülő lányok felé, és nagy elégedettséggel megállapította, hogy Madeline rózsaszín arccal zavartan a tányérjára mereszti szemét - a gyámfiám, Max.

- Hogy van? - motyogta Max akkora szemmel, mint egy csészealj. - Örvendek a találkozásnak.

Rose és Blanche kedves üdvözléseket kiabáltak, Madeline azonban épp csak felrebbentette a pilláit, azután újból lesütötte.

A vacsora pompás volt. Max, aki egész délután kibírhatatlan éhségről panaszkodott, most hagyta, hogy tányérján kihűljön a sült és a törtkrumpli, Madeline meg úgy piszkálgatta az ételt, mintha nem tudná, mit kell vele csinálni. Scanlon és Beulah csendben ettek, és titokban sokatmondó pillantásokat váltottak egymással.

Scanlon vacsora után kisompolygott az ebédlőből, mivel úgy érezte, hogy ilyen helyzetben az a legjobb taktika, ha a dolgot egy asszonyra bízta. S csakugyan, amikor néhány óra múlva Beulah bement hozzá a dolgozószobájába, egy pillantás elég volt ahhoz, hogy belássa, milyen helyesen cselekedett.

- Megtörtem a jeget - jelentette Beulah boldogan. - Már elmesélték egymásnak az egész élettörténetüket, és a dolog remekül fejlődik. Persze még egy kicsit tartanak egymástól, és a szoba ellenkező sarkában ülnek, de ez majd elmúlik méghozzá hamarosan.

- Remek pár ugye, Beulah?

- A legszebb, amit valaha láttam. A kis Rose és Blanche pedig egyszerűen angyalok. Épp most dugtam őket ágyba.

Kis szünet következett, aztán Beulah lágyan folytatta.

- Ez volt az egyetlen olyan eset, amikor neked volt igazad, és én tévedtem. Mármint akkor, amikor először hoztad ide a házba Maxot, és én tiltakoztam. De ez az egyetlen eset mindent megér. Becsületére válsz a drága mamádnak, Jefferson.

Scanlon higgadtan bólintott.

- Szeretném a Föld minden Vakarcsát boldoggá tenni. Milyen egyszerű lenne. Ha nem bünözőként, hanem emberként bánnánk velük, és speciálisan az ő számukra épült otthonokban élhetnének, és kizárólag az ő boldogulásukat tartanák szem előtt...

- Na, és miért nem csinálod meg te? - unszolta Beulah.

Scanlon komolyan ránézett az öreg házvezetőnőre.

- Pontosan ezen gondolkodom. - Hangja álmodozó mormogássá halkult. - Éppen ezen. Egy Vakarcsvárosban, amit ők vezetnek, és értük van a saját felnőtt kormányzó tisztviselőikkel, a saját iskoláikkal és a saját közintézményeikkel. Egy kis világ a nagyvilágban, ahol a Vakarcsok embernek tekinthetik magukat ahelyett, hogy szörnyszülötteknek tartanak és lenéznék őket. A pipája után nyúlt, és lassan megtömté. - A világ amúgy is adósa maradt az egyik Vakarcsnak, és ezt az adósságot még nem egyenlítette ki. Majd én megteremtem; megteremtem a Vakarcsvárost.

Ezen az éjszakán Scanlon nem bírt elaludni. A csillagok megtették nagy körútjukat, majd lassan elhalványultak. Eljött a hajnali szürkület, és egyre világosabb lett, de Scanlon csak ült, nem moccant. Álmodozott és tervezgetett.

* * *

Jefferson Scanlon könnyedén viselte nyolcvan évének terhét. Léptei már nem voltak ruganyosak, válla is meghajlott, de egészsége nem hagyta cserben, és az esze még mindig vágott sűrű hajkoronája alatt, amely most már éppolyan hófehéren lengett, akár a Vakarcsoké.

A boldog élet nem öregít, és Scanlon immár negyvenedik éve figyelte Vakarcsváros növekedését, és ebben megtalálta a boldogságát.

Ha kinézett az ablakán, láthatta, amint a város ott nyújtózott előtte, akár egy hatalmas, szépséges festmény. Olyan volt, akár egy kis ékszerdoboz, a termékeny Ohio-síkság háromszáz négyzetmérföldjén népessége alig több ezer főnél.

Csinos, erős házak, széles, tiszta utcák, parkok, színházak, iskolák, boltok - mintaváros, amely évtizedek értelmes erőfeszítéséről és együttműködéséről tanúskodik.

Az ajtó kinyílt Scanlon mögött, és ő felismerte a halk lépteket anélkül, hogy megfordult volna.

- Te vagy az, Madeline?

- Igen, papa - mondta. A Vakarcsváros minden lakója ezen a néven szólította. - Max érkezett vissza Mr. Johanssonnal.

- Nagyon jó - mondta Scanlon, és gyöngéden Madeline-re nézett. - Milyen régen nézzük már így együtt Vakarcsváros növekedését, ugye?

Madeline bólintott és felsóhajtott.

- Ne sóhajts, drágám. Megéri, hogy a városnak adtuk ezeket az éveinket. Bárcsak Beulah is itt lehetne most velünk.

Scanlon szomorúan megrázta a fejét, amikor eszébe jutott az öreg házvezetőnő, aki már huszonöt éve halott volt.

- Ne gyötörd magad ilyen szomorú gondolatokkal - biztatta Madeline. - Itt jön Mr. Johanson. Jusson eszedbe,

hogy a ma van a negyvenedik évforduló, és hogy milyen boldog ez a nap. Nincs min szomorkodni.

* * *

Charles B. Johansont afféle "agyafűrt" embernek ismerték. Intelligens, előrelátó, a tudományokban jártas férfi volt, ám ugyanakkor olyan ember, aki képességeit kizárólag olyan cél szolgálatába állítja, amelyhez valamilyen érdeke fűződik. Következésképpen nyakig belevetette magát a politikába, és ő volt az első számú jelölt az újonnan alapított Műszaki Minisztérium vezetői tisztére.

Legelső hivatalos ténykedéseként látogatást tett a világ legnagyobb tudósánál és felfedezőjénél, Jefferson Scanlonnál, aki hajlott kora ellenére évről évre a maga nemében páratlanul hasznos találmányokat nyújtott be a kormánzatnak. Johanson számára Vakarcsváros nagy meglepetést jelentett. A város létezése voltaképpen homályban maradt a külső világ számára, és az öreg tudós hobbjának, afféle ártalmatlan különckedésnek tekintették. Johanson egy logikusan megtervezett, jól felépített, de szomorú hangulatú helyre számított.

Amikor Johanson kísérőjével, Max-szal Scanlon szobájába lépett, egész magatartása őszinte szívélyességet tükrözött, de látszott rajta, hogy néhány gondolatát eltitkolja.

- Á, Johanson - üdvözölte Scanlon. - Visszajött hát. Mi a véleménye minderről? - kérdezte széles kézmozdulattal.

- Igazán meglepő - csodálatos látvány -, biztosította Johanson.

- Örülök, hogy tetszik - mosolygott Scanlon. - A népességünk jelenleg 1154 fő, és napról napra gyarapszik. Láthatja, mi mindent tettünk már eddig is, de ez mind semmi ahhoz képest, amit a jövőben szándékozunk csinálni - mármint a halálom után. Van azonban valami, amit még a halálom előtt szeretnék megoldani, és ehhez a maga segítségét kérem.

- És mi lenne az? - kérdezte Johanson óvatosan.

- Az, hogy ezek az oly régóta megvetett Vakarcsok megkaphassák a Földön és a Marson születettekkel egyenlő politikai, gazdasági és társadalmi jogokat.

- Ez nehéz lesz - mondta bizonytalanul Johanson. - Vannak bizonyos, talán érthetetlen előítéletek velük szemben, és amíg meg tudjuk győzni a Földet arról, hogy a Vakarcsok megérdemlik az egyenlő elbánást... - Kétkedve megcsóválta a fejét.

- Méghogy megérdemlik! - kiáltotta Scanlon hevesen. - Sokkal többet is megérdemelnek. Nagyon is mérsékelt a követelése. - Max, aki eddig csendben az egyik sarokban üldögélt, ajkába harapott, de egy szót sem szólt, és Scanlon folytatta. - Maga nem tudja a teljes igazságot a Vakarcsokról. Bennük a Föld és Mars legjobb tulajdonságai egyesülnek. Megvan bennük a marslakók hideg, analitikus képessége, és a földi ember érzelmektől fűtött, hatalmas energiája. Ha pedig az értelmi képességeiket nézzük, akkor bármelyikük tútesz akár magán, akár rajtam. Én semmi mást nem kérek, csak egyenlőséget.

A miniszter elnézően mosolygott.

- Mintha kissé elragadná a lelkesedés, kedves Scanlonom.

- A legkevésbé sem. Mit gondol, hogy voltam képes annyira hasznos szerkentyűt kispekulálni, mint például néhány éve azt a gravitációs mezőt? Gondolja, hogy a Vakarcsok asszisztenciája nélkül megcsinálhattam volna? Itt van például Max - aki lesütötte a szemét Johanson átható tekintete előtt -, ő csinálta meg az utolsó simításokat az atomenergia-szerkezet felfedezésénél.

Scanlon annyira izgatott lett, hogy megfélekedezett minden óvatosságról.

- Kérdezze csak meg a stanfordi Whitsun professzort, ő majd megmondja. Whitsun a világ legnagyobb pszichológusa, és tudja, mit beszél. Tanulmányozta a Vakarcsokat, és majd elmeséli magának, hogy ők a Naprendszer eljövendő faja, ők veszik majd át a tisztavéruettektől a vezetést, és ez olyan biztos, ahogy a napra éj következik. Nem gondolja hát, hogy egyenlő jogokat érdemelnének?

- Nos, magam is így gondolom - válaszolta Johanson. Valami különös fény villant fel a szemében és ajka furcsa mosolyra görbült. - A dolog rendkívül fontos, Scanlon. Azonnal intézkedem. Azonnal, mondom, mivel fél óra múlva távozom. El akarom érni a két óra tízkor induló sztrató-járatot.

* * *

Johanson még alig tette ki a lábát, amikor Max Scanlonhoz szaladt, és minden előzetes bevezetés nélkül rákezdte.

- Van valami, amit meg akarok mutatni neked, papa; olyasvalamit, amiről eddig nem tudtál.

Scanlon meghökkent.

- Hogy érted ezt?

- Kérlek, gyere velem, papa. Megmagyarázom. - Komoly arckifejezése szinte ijesztő volt. Az ajtóban Madeline is csatlakozott hozzájuk, és Max jeladására rögtön megértette a helyzetet. Egyetlen szót sem szólt, de az arca szomorú lett, és homloka redői elmélyültek.

Mindhárman néma csendben beszálltak az ott várakozó lengőautóba, és sebesen áthajtottak a városon az Erdős-domb felé. Magasan a Klára-tó felett megtettek egy kört, majd újból lementek a domb sűrű erdővel benőtt lábához.

Ahogy a kocsijuk landolt, magas, szálas termetű Vakarcs toppant elébük, és Scanlonra bámult.

- Jó napot, papa - suttogta tiszteletteljesen, és kérdő pillantást vetett Marra.

- Neked is, Emmanuel - mondta kurtán Scanlon. Hirtelen rájött, hogy egy jól álcázott nyílás előtt állnak, amely a domb belsejébe vezet.

Max intett, hogy kövesse, és előrement a nyílásban, amely úgy száz láb hosszan szűk volt, majd azután hatalmas, emberkéz által épített barlangba vezetett. Scanlon döbbsen meglepődéssel torpant meg, amikor elébe tárult a látvány. Három óriási méretű űrhajó meredezett előtte ezüstfehéren csillogva, és amennyire látta, a legmodernebb atomenergiával ellátva.

- Ne haragudj, papa, hogy mindezt a tudod és engedelmed nélkül csináltuk - mentegetőzött Max. - Ez volt az egyedüli eset erre Vakarcsváros rövidke történelmében. - Scanlonon látszott, hogy mindezt alig hallja, csak elbűvölten állt, és Max folytatta. - Az a középső a zászlóshajó, a Jefferson Scanlon. A jobb oldali a Jószívű Beulah, és a bal oldalon álló a Madeline.

Scanlon végre felocsúdott.

- De mi ez az egész, és miért az a titkolózás? - Ezek a hajók már öt éve így állnak, teljes üzemenyagkészlettel és mindennel ellátva úgy, hogy bármely percben útra kelhetnek. Ma éjjel kilőjük a hajókat a dombról, és elindulunk a Vénusz felé - még ma éjjel. Eddig nem akartuk elmondani, mert nem szerettük volna megzavarni lelki békédet azzal a szerencsétlenséggel, amelyet mi már régóta tudunk. Voltaképpen azt hittük - mondta elgondolkodva Max -, hogy mire ennek eljön az ideje, te már nem leszel közöttünk.

- De hát mondd már el! - kiáltotta Scanlon. Mondj el mindent részletesen! Miért akartok épp most elmenni, amikor egészen biztosan kijárom számotokra a teljes egyenlőséget?

- Pontosan ezért - válaszolta gyászos hangon Max. - A Johansonhoz intézett szavaid kibillentették a mérleg nyelvét. Amíg az emberek és a marslakók pusztán úgy gondoltak egymásra, mint különböző és idegen egyedekre, addig vagy lenézték, vagy eltűrték egymást. Te közölted Johansonnal, hogy mi, Félvérek felsőbbrendűek vagyunk, és egyszer majd át vesszük az uralmat az ember felett. Így hát nem maradt más alternatívájuk, csak az, hogy gyűlöljenek. Többé nem fognak eltűnni bennünket, erről biztosíthatlak. Elmegyünk, még mielőtt kitér a vihar.

Az öregember tágra nyitotta szemét ettől az igazságtól, amelyet Max most feltárt előtte.

- Értem. Érintkezésbe kell lépnem Johansonnal. Talán majd ketten együtt helyrehozhatjuk ezt a rettentő hibát. - Tenyerével homlokára csapott.

- Ó, Max - vetette közbe magát könnyek között Madeline -, miért nem hozakodsz elő a másik dologgal? Mi azt akarjuk, papa, hogy velünk jöjj. A gyéren lakott Vénuszon végre olyan helyre lephetünk, ahol háborítatlanul élhetünk az idők végezetéig. Ott szabadon és akadálytalanul megalapíthatjuk a saját nemzetünket, saját jogaink lehetnének, nem függünk a...

Hangja elhalt, mert pillantása Scanlon ráncos, megkínzott arcára esett.

- Nem - suttogta az öregember. - Nem! Az én helyem itt van a Földön, a saját fajtabeljeim között. Menjetek, gyermekeim, és alapítsátok meg a saját nemzeteteket. A végén majd az utódaitok átveszik az uralmat a Naprendszer felett. De én... én itt maradok.

- Akkor mi is maradunk - erősködött Max. Öreg, vagy már, és valakinek a gondodat kell viselnie. Én akár tucatszor is rászánom erre az életemet.

Scanlon elszántan megrázta a fejét.

- Senkire sincs szükségem. Dayton nincs messze. Oda is elmehetek, vagy bárhová máshová. Rád pedig Max, szüksége van a népednek. Te vagy a vezérük. Menjetek!

* * *

Scanlon végigbotorkált Vakarcsváros elhagyatott utcáin. Megpróbált erőt venni magán. Nehezen ment. Tegnap még a város fennállásának negyvenedik évfordulóját ünnepelték; úgy látszott, hogy fejlődésének csúcspontján áll. Mára pedig kihalt kísértetvárossá változott.

Am furcsa módon valami különös ujjongást érzett. Álmai összeomlottak, de egy még ragyogóbb álmoknak adtak helyet. Ifjúságában azt az álmot dédelgette, hogy megment és felnevel egy fajt, és emiatt majd egy szép napon úgy emlékeznek meg róla, mint egy szuperfaj megalapítójáról.

S valóban, ő teremtette meg a fajt, amely egykor majd az egész Naprendszeren uralkodik. Atomenergia, a gravitáció hatálytalanítása - mindez elhalványul és elveszti jelentőségét.

És Scanlon úgy képzelte, hogy így érezhetett Isten a világ teremtésekor.

Astonishing Stories, 1940. február

Kiss Marianne fordítása

A titokzatos érzék

(The Secret Sense)

A Strauss-keringő vidám ütemei betöltötték a szobát. Lincoln Fields érzékeny ujjai alatt hol áradt, hol halkult a muzsika, félig lehuny szemé alól pörgő-forgó alakokat látott, akik valami fényűző szalon parkettjén piruetteznek.

A zene mindig így hatott rá. Betöltötte a lelkét a tiszta szépség álmával, és a helyiséget a paradicsomi hangok otthonává változtatta. Ujjai csak úgy lebegtek a billentyűk felett, amikor az utolsó taktusok finom kombinációját csalta ki a zongorából, majd lassan a darab végéhez ért.

Felsóhajtott, és egy pillanatra elmerült a teljes csendben, megpróbálta az elhaló visszhang utolsó édességét is kiélvezni. Azután megfordult, és halványan rámosolygott a szobában lévő társára.

Garth Jan visszamosolygott, de egy szót sem szólt. Nagyon kedvelte Lincoln Fields-et, de nagyon kevésbé értette. Világaik a szó szoros értelmében távol estek egymástól, hiszen Garth a Mars óriási, föld alatti városából származott, Fields pedig a Földön elterpeszkedő New York gyermeke volt.

- Hogy tetszett, Garth, öreg cimborá? - kérdezte Lincoln bizonytalanul.

Garth megrázta a fejét. Precíz, alapos választ adott.

- Feszülten figyeltem, és csak annyit mondhatok, hogy nem volt kellemetlen. Volt benne bizonyos ritmus, valamiféle kádenciák, amelyek valóban megnyugtatóan hatnak. De hogy szép volt-e? Egyáltalán nem!

Fields sajnálkozóan nézett rá, szinte fájdalmasan sajnálkozva. A marslakó pillantása találkozott ezzel a tekintettel, és megértette, mit jelent, de szikrája sem volt benne az irigységnek. Csontos, hatalmas alakja kétrét görnyedt székében, amely túlságosan apró volt számára, és egyik hosszú lábát könnyedén előre-hátra himbálta.

Fields indulatosan felpattant a zongoraszékről, és megragadta társa vállát.

- A fenébe! Úlj át arra a padra!

Garth derűsen engedelmeskedett.

- Úgy látom, mintha egy kicsit kísérletezni szeretnél velem.

- Kitaláltad. Elolvastam néhány tudományos munkát, amelyek azt próbálják megmagyarázni, mi a különbség a földi emberek és a marslakók érzékelésének berendezése között, de sohasem értettem meg igazán.

Fields leütött egy C-hangot, majd egy F-et, és vizsgálódva nézett a marslakóra.

- Ha van is némi különbség - mondta habozva Garth -, akkor az nagyon csekély. Ha csak felületesen figyelem, nyugodtan állíthatom, hogy ugyanazokat a hangokat ütötted le.

Fields elbámult.

- Hogy lehetséges ez? - Azzal leütött egy C-t, majd egy G-t.

- Most meghallottam a különbséget.

- Nahát, az az érzésem, hogy minden igaz, amit rólatok beszélnek. Ti szegény szerencsétlenek hogy ennyire durva hallásotok legyen! Nem is tudjátok, mit veszítetek.

A marslakó közönyösen vállat vont.

- Aki sohasem birtokolt valamit, az a hiányát sem érzi.

Rövid szünet állt be. Jan Garth szólalt meg elsőként.

- Tudod-e, hogy ez az első történelmi periódus, amikor két intelligens faj kommunikálni tud egymással? Az érzék-berendezés összehasonlítása roppant érdekes - és talán szélesíti a látókörünket.

- Úgy van - helyeselt Fields. - Ebből az összehasonlításból még hasznunk is lehet. Tudod, egy földi biológus a múlt hónapban azt mondta, nagyon csodálkozik azon, hogy egy érzék-berendezéssel annyira szegényesen ellátott faj, mint a tiéd, oly magas fejlettségű kultúrát tudott létrehozni.

- Minden relatív, Lincoln. Mi megelégszünk azzal, amink van.

Fields egyre növekvő frusztrációt érzett magában.

- De ha tudnád, Garth, ha legalább tudnád, mit veszítesz!

- Ti sohasem láttátok, milyen gyönyörű a naplemente, vagy egy virágokkal telehintett rét. Ti nem csodálhatjátok meg az ég kékségét, az éró búzatábla aranyló sárgáját. Számotokra a világ a sötét és a világos árnyak váltakozását jelenti. - Erre a gondolatra vállat vont. - Sohasem szagoltál sem virágot, sem finom parfümilletot. Még olyan egyszerű dolgot sem tudsz élvezni, mint egy jó, kiadós vacsora. Nem érzek ízeket, és nem látod a színeket. Sajnálalak az örömtelen világod miatt.

- Szamárságokat beszelsz, Lincoln. Ne pazarold rám a szánalmadat, mert éppolyan boldog vagyok, mint te. Felkelt és a sétatálcája után nyúlt, amire a Föld nagyobb gravitációs tere miatt nagy szüksége volt.

- Tudod, nem kellene ilyen könnyed felsőbbbséggel megítélned bennünket. Úgy tűnt, az egészben ez volt számára a leginkább sértő. - Mi sem hencegünk fajunk bizonyos teljesítményeivel, amiről ti semmit sem tudtok.

S mintha mélyen megbánta volna szavait, savanyú mosollyal arcán elhagyta a szobát.

* * *

Fields egy percig zavartan és elgondolkodva ült, aztán felugrott, és a marslakó után szaladt, aki épp a kijárat felé botorkált. Vállon ragadta, és rábeszélte, hogy jöjjön vissza.

- Hogy értsem az utolsó megjegyzésedet?

A marslakó elfordította az arcát, mintha nem bírna a kérdező szemébe nézni.

- Ugyan, Lincoln, felejtsd el. Csak egy pillanatnyi tapintatlanság volt, amikor a szánakozásod már az idegeimre kezdett menni.

Fields éles pillantást vetett rá.

- Ez igaz? Logikus, hogy az emberek nem ismerik a marslakók érzéseit, de ennek talán az az oka, hogy a néped annyira titkolni akarja.

- Lehetséges. De most, hogy a saját butaságom miatt rájöttél erre, talán egyetértesz azzal, hogy arra kérlek, ne tovább.

- Természetesen! Hallgatók, mint a sír, noha a fene megesz, hogy valamit megtudjak róla. Mondd meg hát, miféle titokzatos érzék ez a tiétek?

- Hogy magyarázhatnám meg? - vont vállat Garth Jan. - Te például meg tudnád határozni nekem a színeket nekem, aki nem tudom megkülönböztetni őket?

- Én nem meghatározást kértem. Mondd el, mire használjátok. Kérlek... - ragadta meg a másik vállát -, te biztos el tudod mondani. Ígérem, titokban tartom.

A marslakó felsóhajtott.

- Nem mégy sokra vele. Mit mond az neked például, hogy ha mutatsz nekem két tartályt, amelyeket átlátszó folyadékkal töltöttek tele, én megmondom neked, hogy a kettő közül melyik van megmérgezve? Vagy vegyünk egy másik példát. Mutatsz nekem egy rézdrótot, és én egy pillanat alatt megmondom, vajon átfutott-e rajta a legcsekélyebb elektromos áram, akár csak egy ezredampnyi. Vagy ha öt yardnyira tőlem felemelsz bármiféle anyagot, én három fok eltéréssel meg tudom neked mondani, mennyi a hőmérséklete. Vagy például... á, hagyjuk, már épp eleget mondtam.

- Ez minden? - kiáltott fel csalódottan Fields.

- Hát mi mást szeretnél még?

- Amiket itt elmondtál, azok mind nagyon hasznos dolgok, de hol van bennük szépség? A ti különös érzéseitek nem értékelik annyira a lelki, mint a testi dolgokat?

Garth Jan türelmetlenül megmozdult.

- Tényleg szörnyű hülyeségeket beszélsz, Lincoln. Én csak arra feleltem, amit kérdeztél tőlem - hogy hogyan alkalmazzuk az érzéseinket. Meg sem kíséreltem megmagyarázni a természetüket. Vegyük például ezt a te színérzékedet. Amennyire értem, az az egyedüli haszna, hogy bizonyos finom megkülönböztetést teszel vele, amit én nem tudok. Például a színeiddel ismernél fel bizonyos kémiai megoldásokat, már ha rá tudnálak kényszeríteni vegytani analízisre. Ugyan mi szépség van ebben?

Fields már kinyitotta a száját, hogy megszólaljon, a marslakó azonban ingerülten leintette.

- Tudom! Most a naplementéről vagy efféleről akarsz valami sületlenséget összehordani. De mit tudsz te egyáltalán a szépségről? Tudod-e, milyen gyönyörű dolog, ha szemtanúja lehetsz annak, amikor egy szál rézdróton átfut a váltóáram? Érezted már valaha azt a tökéletes elragadtatást, amikor a szolenoidba áramot indukálsz, miközben mágnessé teszed? Utánajártál már annak, mi az a marsbeli hangszer? Á, nem érdemes!

Garth Jan szeme egészen elködösült felidézett gondolataitól, Fields pedig növekvő ámulattal nézte. A mérleg serpenyője most a másik oldalra billent, és Fields felsőbbrendűségi érzése egyszerre elillant.

- Minden fajnak megvannak a sajátos tulajdonságai - motyogta, amiben jó adag álszenteskedés volt -, de nem értem, mi okod van rá, hogy ezt akkora titokként kezeld. Mi itt a Földön semmit sem titkolunk el előletek.

- Ne vádolj bennünket hálátlansággal! - kiáltotta hevesen Garth Jan. A hálátlanság a marslakók erkölcsi kódexe szerint a leginkább főbenjáró bűnök közé tartozik, és Garth még az erre való célzást sem állhatta meg szó nélkül, - Mi, marslakók semmit sem teszünk ok nélkül. Nyilván nem a önzésből titkoljuk ezt a pazar képességünket.

A földlakó gúnyosan elvigyorodott. Valaminek már kezd a nyomára jutni - ezt szinte a csontjaiban érezte -, de úgy látszik, csak azzal lehet kipiszkálni belőle, ha ingerli.

- Kétségtelenül van ebben valami nemesség - mondta. - A ti fajotoknak megvan az a sajátossága, hogy a tetteiteket mindig önzetlenséggel indokoljátok.

* * *

Garth Jan dühösen az ajkába harapott.

- Igazságtalan vagy, amikor így beszélsz. Egy pillanatig arra gondolt, hogy Fields lelki nyugalma érdekében inkább hallgat, de a legutóbbi gúnyos megjegyzése az "önzetlenségről" lehetetlenné tette ezt. Egyre jobban előntötte a düh, amely döntésre kényszerítette.

Most aztán semmi kétség, hangja ridegen, barátságatlanul csengett.

- Majd egy analógiával megmagyarázom monda a marslakó, félig lehunyt szemét egyenesen Fieldsre szegezve. Azt mondatd, hogy olyan világban élek, amely mindössze világos és sötét árnyakból tevődik össze. Ugyanakkor úgy próbálok leírni a saját világodat, mint ami a szépség számtalan változatának tüneménye. Én meghallgattalak, de a dolog nem sokat érdekel. Sohasem ismertem, és soha nem fogom megismerni. Nem zokoghatunk olyasminek az

elvesztése felett, ami sohasem volt a miénk. De mi lenne, ha olyan képességet adhatnál nekem, amellyel öt percen át megláthatnám a színeket? Mi lenne, ha öt percen át soha nem álmodott csodák tárulnának fel előttem? Mi lenne, ha ezután az öt perc után mindez örökre elmúlna belőlem? Megérné ez az öt perc paradicsomi állapot azt, ami utána következik - hogy egy életen át elégedetlenkedjem a saját tökéletlenségem miatt? Nem lett volna tisztességesebb cselekedet, ha egyáltalán említést sem teszel a színekről, amiket így mindig jelenlévő kísértéssé tettél?

Fields az utolsó mondatoknál felállt, és meglepetésében tágra nyílt a szeme.

- Úgy érted, hogy a földi ember ennyire kívánatosá teheti egy marslakó előtt azt, amije van?

- Öt perc egy, egész életből - mondta álmodozva Garth. - És ennek az öt percnak az érzései...

Zavartan elhallgatott, és mérgesen meredt társára.

- Többet tudtál meg, mint amennyi hasznodra válik. Lássuk, nem felejtetted-e el, amit megígértél.

Hirtelen felugrott, és elrohant, ahogyan csak bírt, nehézkesen botjára támaszkodva. Lincoln Field egyetlen mozdulattal sem próbálta megállítani. Csak ült és tőprengett.

* * *

A barlang olyan magas volt, hogy tetejét ködös homály borította, amelyben bizonyos időközönként felragyogott a raditgömb foszforeszkáló fénye. A földalatti lávarétegtől meleg levegő lágyan rezgett. Lincoln Field előtt ott nyújtózott a Mars fővárosnak széles, ködbe vesző, kövezett főútja.

Ügyetlenül felkecmergett Garth Jan otthonának bejáratához azon a hathüvelyknyi létrán, amely szűnni nem akaró kellemetlenséget okozott minden lépésnél. Ám ez még mindig jobb volt, mint amit a szabadjárja engedett, Földhöz szokott, merev izmok okoztak ebben a gyengébb gravitációban.

A marslakó nagyon meglepődött, amikor hat hónappal ezelőtt látott barátjával újból találkozott, de összességében nem örült neki. Fields ezt hamarosan észrevette, de csak mosolygott magában. Az első formalításokon túlestek, már a szokásos megjegyzéseket is megtették, és most ott ültek egymással szemközt.

Fields elnyomta a cigarettáját, és hirtelen elkomorlyodva felegyenesedett ültében.

- Azért jöttem, hogy elkérjem tőled azt az öt percet, amelyről azt mondtad, hogy nekem adod. Megkaphatom?

- Ez szónoki kérdés? Mert számomra megválaszolhatatlannak tűnik - mondta Garth, és a hangjában nyílt pimaszság csendült.

A földlakó elgondolkodva ránézett.

- Azt akarod, hogy vázoljam fel néhány szóval a helyzetem?

- Az mit sem számítana - mosolygott közönyösen a marslakó.

- Én azért mégis megpróbálom. A helyzet így áll: luxuskörülmények között születtem és nevelkedtem, és szörnyen elkényeztettek. A leghetetlenebb kívánságaim is teljesültek, és nem tudom, mit jelent az, hogy nem, ha valamit kimondok. Érted?

Semmi válasz. Fields folytatta.

- A boldogságomat a szép látványban, a szép szavakban és a szép hangokban találom meg. A szépség kultuszát üzőm. Egyszóval esztéta vagyok.

- Nagyon érdekes - mondta a marslakó, és kőmerev vonásai meg sem rezdült -, de hogy jön mindez a jelenlegi problémához?

- Csak így: te a szépség új formájáról meséltél nekem - olyan formáról, amely jelenleg ismeretlen előttem, de amelyet megismerhetnék, ha te is úgy akarod. Az elképzelés nagyon vonzó számomra. Több mint vonzó - szinte követelődző. És ismét figyelmeztetek, hogy amikor egy elképzelés vonzani kezd, akkor annak átadom magam, és mindig megkapom.

- Ebben az esetben nem te vagy a házigazda - emlékeztette Garth Jan. - Talán faragatlanság, hogy felhívom rá a figyelmed, de tudod, hogy engem nem kényszeríthetsz. A szavaidban lévő célzás szinte kész támadás.

- Örülök, hogy kimondtad, mert ezzel módot adtál arra, hogy viszonzásul én is durva legyek anélkül, hogy tudatosan támadnék.

Garth Jan válasza mindössze egy magabiztos grimasz volt.

- A hála nevében követelem tőled - mondta lassan Fields.

- Hála? - hőkölt meg hirtelen a marslakó.

Fields szélesen elvigyorodott.

- Ezt egyetlen tiszteletre méltó marslakó sem utasíthatja vissza - mármint a saját etikája szerint. Hálát kell érezned irántam, mivel az én személyemen keresztül ért az a megtiszteltetés, hogy a Föld legnagyobb és legmegbecsültebb embere átlépte házad küszöbét.

- Tudom - vörösödött el dühében Garth Jan. - Udvariatlanság, hogy emlékeztetsz erre.

- Nincs más választásom. Így beismered, hogy voltaképpen a Földnek tartozol hálával. Követelem, hogy ennek a beismert hálának a nevében avass be abba a misztikus érzésbe, amelyet annyira titkolsz. Elutasítod?

- Tudod, hogy nem utasíthatom el - jött a komor válasz. - Csak miattad habozom. - A marslakó felkelt, és ünnepélyesen kezét nyújtott. - Fejhosszal győztél, Lincoln. Meglesz. De utána már semmivel sem tartozom. Ezzel megfizetem a hála minden adósságát. Állod a szavad?

- Állom! - Kezet ráztak, és Lincoln Fields egészen más hangnemben folytatta. - De azért még barátok vagyunk, ugye? Ez a kis civakodás nem teszi tönkre a barátságunkat, igaz?

- Remélem, nem. Gyere! Vacsorázzunk együtt, és közben megbeszéljük a te... ízé... öt percednek a helyét és idejét.

Lincoln Fields alig bírta túltenni magát idegességén, miközben Garth Jan magán "koncerttermében" várakozott. Hirtelen úgy érezte, nevetnie kell attól a gondolattól, hogy pontosan úgy érzi magát, mint egy fogorvosi váróteremben.

Már a tizedik cigarettájára gyújtott, de mindegyikből csak kettőt szippantott, és rögtön elhajtotta.

- Nagyon gondosan előkészítetd, Garth - mondta.

- Csak öt perced van - vont vállat a marslakó -, ezért mindent elkövetek, hogy a lehető legjobban tudd kihasználni. Most odamegyünk a hordozható "zenegépünkhöz", amely azt az érzést kelti bennünk, mintha egy hatalmas szimfóniát (így mondjak?) hallanánk.

- Sokáig tart még ez a várakozás? Ez a huzavona, hogy banális legyen, borzalmas.

- Novi Lonra várunk, aki a hordozható "zenegépen" játszik, és Done Volra, a magánorvosomra. Hamarosan itt lesznek.

Fields átsétált a helyiség közepén álló alacsony emelvényre, és kíváncsian nézegette a bonyolult szerkeztét. Az elülső rész csillogó alumínium tokján át csak hét terenyi fénylő, fekete billentyűzetet lehetett látni, alul pedig öt jókora, fehér pedált. A hangszer hátsó része nyitva volt, itt hajszálfinom drótok feszültek benne keresztül-kasul.

- Fura jószág - jegyezte meg a földlakó. A marslakó is odament az emelvényre.

- Drága hangszer - mondta. - Tízezer marsbeli fontomba került.

- Hogyan működik?

- Nem sokban különbözik a földi zongoráktól. Azok a felső billentyűk különböző erősségű elektromos áramot keltenek. Egy szakértő muzikus a billentyűk manipulálásával külön-külön és egyszerre megszólaltathatja az elektromos áramot.

Fields szórakozottan bölintett, és ujjait végigfuttatta a billentyűkön. Észrevette, hogy a föléjük erősített apró galvanométer erősen kileng, valahányszor lenyom egy-egy billentyűt, de emellett semmi egyéb nem érzett.

- Ezen a hangszeren csakugyan lehet játszani? - kérdezte.

- Hát persze - mosolygott a marslakó. - És hihetetlen hatásokat is képes kiváltani.

Odahúzott egy széket a hangszer mellé, és valami olyasmit mormogott, hogy "például így!", azzal gyors és pontos mozdulattal lejátszott néhány akkordot.

Éles marsbeli kiáltás hangzott fel mögöttük, és Garth Jan hirtelen zavarba jött.

- Ez Novi Lon - mondta sietve Fieldsnek. És mint rendesen, most sincs kibékülve a játékkal.

Fields felemelkedett, és önkéntelenül is meghajolt az újonnan érkező előtt, hiszen a másik szemmel láthatóan jóval idősebb volt. Szeme és szája körül már sűrű ráncok sorakoztak.

- Tehát ő az az ifjú földi ember - kiáltotta angolul, de erős akcentussal. - Helytelenítem a meggondolatlanságát, fiatalember, de azért rokonszenvezem azzal a vágyával, hogy szeretne megismerkedni a hangszerünkkel. Nagy kár, hogy csupán öt percen át élvezheti. Enélkül talán nem is érdemes élni.

Garth Jan nevetett.

- Novi túloz, Lincoln. Ő a Mars egyik legnagyobb élő muzsikusa, és azt hiszi, hogy mindenkit ki kellene átkozni, aki zene nélkül levegőt merészel venni. - Melegen átkarolta az öregembert. - Ő volt a tanárom, és sok-sok órán át gyötört azzal, hogy az áram tiszta kombinációira megtanítsan.

- Végül azonban belebuktam, te fajankó csapott le rá az öreg marslakó. - Amikor beléptem, hallottam, ahogy klimpíroztál. Még mindig nem tanultad meg a tiszta kombinációt. Megszentségtelenítetd a nagy Bar Danin lelkét. És ez volt az én növendékem! Piha! Micsoda szégyen!

Belépett a harmadik marslakó, Done Vol, és ez véget vetett Novi Lon tirádájának. Garth, aki örült, hogy megszabadult, odasietett az orvoshoz.

- Minden készen áll?

- Igen - morogta Vol zsémbesen. - Nyilván ez is teljesen unalmas kísérlet lesz. Már a könyökünkön jön ki minden eredmény. - Azzal elfordult Fieldstől, akit eddig áthatóan nézett. - Ez az, aki azt óhajtja, hogy beoltsuk?

Lincoln Fields buzgón bölintett, és hirtelen érezte, hogy szája és torka kiszárad. Bizonytalanul az orvosra nézett, és zavartan szemlélte azt az apró üvegcsét, amelyet az a magával hozott táskából kivett.

- Mit akar csinálni? - kérdezte.

- Csak egy oltást kapsz. Egy pillanat az egész - biztatta Garth Jan. - Tudod, ebben az esetben az érzékszervek számos sejtje nyílik meg az agy kéregállományában. Ezeket egy hormon aktiválja, egy szintetikus preparáció, amely a Marson született... ízé... vakok esetében stimulálja a rejtett sejteket.

- Ó! Akkor hát a földi embernek is vannak ilyen agysejtjei?

- Igen, de csak nagyon kezdetleges állapotban. A koncentrált hormon aktiválhatja őket, de csupán öt percre. Ha ez az idő eltelik, a rendkívüli aktivitás a szó szoros értelmében kialszik. Ezután pedig már semmilyen körülmények között sem lehet reaktiválni.

Done Vol befejezte az előkészületeket, és odament Fieldshez aki szó nélkül kinyújtotta a karját, és az orvos befecskenkedte az oltóanyagot.

Amikor a beavatkozásnak vége volt, Fields várt egy-két pillanatig, majd kitört belőle a nevetés.

- Semmi változást sem érzek!

- Tíz percig nem is érezhetsz - magyarázta Garth. - Ennyi idő kell hozzá. Ül csak le és lazíts. Novi Lon közben már elkezdí játszani kedvenc darabomat, a "Sivatagi csatornák"-at, és amikor a hormon működésbe lép, a kellős közepén fogod találni magad.

Most, hogy a kockát visszavonhatatlanul elvetted, Fields tökéletes nyugalmat tapasztalt magán. Novi Lon dühödten játszott, és Garth Jan Fields megítélése szerint teljesen belemerült a kompozícióba. Még Done Vol, a nyugós doktor is megfélekedett durcásságáról

Fields magában vihogott. A marslakók feszülten figyeltek, de számára a helyiségben a némaság uralkodott, és más egyebet sem tehetett érezni. Nem, ez természetesen lehetetlen, de vajon nem holmi jól megrendezett tréfa ez az egész? Idegesen megmoccan, és dühösen megpróbált másra gondolni.

Teltek-múltak a percek; Novi Lon ujjai fűgén szaladoztak; Garth Jan egyre elragadtatottabb arcot vágott.

Azután Lincoln Fields gyorsan pislogni kezdett. Úgy tűnt, mintha a zongoristát és hangszerét szinglória venné körül. Fields nem tudta megnevezni, mi az, de ott volt. Nőtt, növekedett, szétterült a szobában, és teljesen betöltötte. Újabb színárnyalatok gomolyogtak elő és még újabbak. Hullámzóttak és rezegtek; kiterjedtek és összehúzódtak; fénysebességgel változtak, és mégis mindig ugyanazok maradtak. A briliáns színárnyalatok bonyolult formákat öltöttek, majd elhalványultak, és a fiatalember szemgolyóján néma színeképek dörömböltek.

Ugyanakkor már a hangokat is hallotta. A suttogásból harsány, csengő kiáltások kaptak szárnyra, és a remegő tremoló minden skáláján zengtek. Fieldsnek úgy tűnt, hogy számtalan hangszert hall egyszerre, a fuvólától a mélyhegedűig, amelyek egyenként, jól megkülönböztethető tisztasággal csengtek.

S ehhez még valami döbbenetes szag-élmény is járult. A finom, alig érezhető illattól kezdve a legfantasztikusabban áradó virágos rét szagaig mindent egyszerre érzett. Különleges fűszernövények egyre erősebb illata is észlelhető volt.

Am ez még mind semmi. Fields ezt tudta is. Valahogyan tudta, hogy amit lát, hall és szimatol, pusztán káprázat - az agyvelő csodája, amely eszeveszetten próbálgatja, hogy a teljesen új érzékelést a régi, jól ismert módon fejezze ki.

A színek, a hangok és az illatok fokozatosan elhaltak. Fields agya kezdte felfogni, hogy mindaz, ami eddig hatása alatt tartotta, valami eddig sohasem tapasztalt dolog volt. A hormon hatása erősödött, azután hirtelen - egy lobbanással - Fields felfogta, mit is érez.

Hogy mit, azt nem látta, nem hallotta, nem ízlelte és nem is tapintotta. Tudta, mi is ez, de képtelen volt szavakba foglalni. Lassacskán rájött, hogy erre egyáltalán nincs is kifejezés. De még ennél is lassabban jött rá arra, hogy ezt semmiféle fogalom sem fedi.

És mégis tudta, hogy mi az.

Ott kopogtatott az agyában valami, ami az öröm tiszta hulláma volt - valami, ami felülemelte őt önmagán, és beletaszította egy azelőtt sohasem ismert univerzumba. Mintha valami örökkévalóságon ment volna keresztül. Hangtalan volt és láthatatlan, de - valami volt! Valami, ami beburkolta és elrejtette alóla a körülötte lévő dolgokat. Nem volt vége, számtalan variációval rendelkezett, és minden egyes robajló hullámzással egy még távolabbi horizont villant fel előtte, és ez a csodálatos érzés egyre sűrűbb, egyre lágyabb és egyre szépségesebb lett.

Azután kezdetét vette a disszonancia. Először csak egy apró recsenés, amely megrongálta a tökéletes szépséget. Azután egyre inkább terjedt, elágazott és kiszélesedett, míg végezetül mennydörgésszerű robajjal minden összeomlott.

Lincoln Fields kábultan és megzavarodva ismét a hangversenyteremben találta magát. Feltápázkodott, és vadul karon ragadta Garth Jant.

- Garth! Miért hagyta abba? Mondd meg neki, hogy folytassa! Mondd meg!

Garth Jan először meghökkent, aztán szánakozva mondta.

- De hiszen még mindig játszik, Lincoln!

A földlakó értetlenül rámeredt, és látszott, hogy fel sem fogja ezeket a szavakat. Üveges szemmel bámult barátjára. Novi Lon ujjai éppoly fűgén szaladgáltak a billentyűkön, mint az imént; arckifejezése is pontosan olyan elragadtott volt, mint eddig. Az igazság lassacskán kezdett kiderülni; a földlakó üres szeme borzadályal telt meg.

Fejét kezébe temetve leroskadt, és iszonyú kiáltás szakadt fel belőle.

Letelt az öt perc! Nincs visszaút!

Garth Jan mosolygott - valami rémes gúnnyal. - Az imént még sajnáltalak, Lincoln, de most boldog vagyok, boldog! Mindezt kikényszerítetted belőlem, mindennek te vagy az oka. Remélem, elégedett vagy, mert én igen. Életed hátralevő részében - és Garth hangja sziszegő suttogássá halkult - mindig emlékezni fogsz erre az öt percre, és tudni fogod, mit veszítettél, mi az, ami soha többé nem lesz a tiéd! Vak vagy, Lincoln, megvakultál!

A földlakó elkínzott arccal vigyorgott, de ez inkább vicsorgás volt. Minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy tartsa magát.

Egyetlen szót sem tudott kinyögni. Ingadozó léptekkel, fejét magasra emelve kitámolygott a szobából.

Belül azonban egy pici, keserű hang újra meg újra ezt ismételte: "Megint normális ember vagy! És vak maradsz... vak... VAK!"

A Callisto réme

(The Callistan Menace)

- Átkozott Jupiter - morogta Ambrose Whitefield bosszúsan, és én egyetértésem jeléül rábólintottam.

- Tizenöt éven át jártam a holdakat - mondtam -, és ezt a két szót legalább egymillió különböző szájból hallottam. Alighanem ez a legőszintébb szitok az egész Naprendszerben.

Az imént váltottak le minket az őrségből, és most ingadozó léptekkel a Ceres felderítőhajó folyosóin igyekeztünk két szinttel lejjebb, a kabinjaink felé.

- Átkozott Jupiter... és átkozott legyen megint - hajtogatta tovább komoran Whitefield. - Túl nagy ebbe a Naprendszerbe. Mindig ott van a sarkunkban, és egyre húz, húz, húz magához! A hajtóművek egy pillanatra sem állhatnak le. Óránként újra ellenőriznünk kell a röppályát. Semmi idő lazításra, pihenésre, mindig csak az a rohadt munka.

Homlokán apró verejtékcseppek csillogtak, melyeket időnként egy ideges kézmozdulattal letörölt. Fiatall ember volt, alig múlt harminc, de a szeme idegességet tükrözött, sőt, talán egy kis félelmet is.

Sűrű átkozódása ellenére azonban mégsem a Jupiter aggasztotta igazán, hanem sokkal inkább a Callisto! Ez az aprócska hold, mely sápadtkéken csillogott vizorernyőinken, ez izzasztotta meg így Whitefieldet, és ez nem hagyott engem aludni már negyedik éjszakája. A Callisto! Úti célunk!

Még a vén, deres bajszú Mac Steeden is, aki pedig ifjúkorában nem kisebb névvel repült együtt, mint a legendás Pöttöm Wilsonnal, most üveges szemmel maga elé meredve végezte napi munkáját. Négy napja indultunk, és másik tíz állt még előttünk. A pánik nyirkos ujjai lassan mindannyiunkat fojtogatni kezdtek.

Normális körülmények közt persze bátor csapatnak számítottunk. Mind a nyolcan szembeszálltunk már könyörtelen kalózokkal és lázadókkal, és vagy fél tucat világ ellenséges környezetével. Az ismeretlennel szembesülve azonban kevés az ilyen mindennapos bátorság. Most a Callistóval álltunk szemben, a Naprendszer legtitokzatosabb égitestével.

Egy dolgot tudtunk csak róla biztosan, egyetlen komor, pusztán tény. Az elmúlt huszonöt év során hét, mind jobban felszerelt űrhajó landolt a felszínén - de egyikről sem hallottunk soha többé. A holnapok vasárnapi melléklete szuper-dinoszauruszoktól a negyedik dimenzió láthatatlan szellemlényeiig mindenféle képtelen szerzettel benépesítette már ezt a holdat, a rejtély megoldásához azonban semmivel sem jutottunk közelebb.

Mi voltunk a nyolcadikok. Hajónkat jobban ellátták mindenféle ultramodern felszereléssel, mint az előttünk járók bármelyikét. Elsőként jutottunk berillium-wolfram páncélzathoz, mely kétszer olyan erős volt, mint a régi acélburkolatok. Szupernehéz fegyverekkel, és a legújabb atomhajtóművel is felszerelték minket.

Mégis - csupán a nyolcadikok voltunk, és jól tudtuk mindnyájan, visszatérésünk esélye ugyanúgy ötven százalék, mint az előző expedícióknál: vagy sikerül, vagy nem.

Whitefield szó nélkül lépett be a kabinunkba, és lerogyott az ágyára. Kezét ökölbe szorítva az álla alá támasztotta, izületeinél egészen kifehéredett a bőr. Úgy láttam, nem sok választja el a teljes összeomlástól. A helyzet óvatos, diplomatisztikus lépést igényelt.

- Tudod, mire volna szükségünk? - kérdeztem, de rögtön meg is válaszoltam: - Egy jó erős italra.

- Inkább talán több jó erős italra - vágta rá érdes hangon. - Hát akkor mire várunk? Gyanakvón pillantott rám. - Tudod jól, egy csöpp alkohol sincs a hajó fedélzetén. A Flotta rendelete tiltja!

- Dehogy nincs! Gyöngyöző, zöld dzsabravíz - tagoltam lassan, hogy minden szó biztosan megfogadjon az agyában. - A Mars homokja alatt érlelődött, olvadt smaragd. Több palack! Sőt, több rekesz!

- Hol?

- Én tudom, hol. Na, mit mondasz? Elég lesz pár korty, hogy jobban érezzük magunkat.

Szeme egy pillanatra fölcsillant, aztán ismét kiürült.

- Mi lesz, ha a kapitány rájön? Tudod, mennyire megszállottja a fegyelemnek. Ezen az úton egy ilyen kihágás könnyen lefokozást vonhat maga után.

Rákacsintottam és elvigyorodtam.

- A kapitány saját dugikészletéről van szó. Nem szállhat ránk anélkül, hogy maga alatt is ne vágná a fát... a vén képmutató. Nem volt még nála jobb kapitány, de a napi betevő smaragdvizéről mégsem tud leszokni.

Whitefield hosszan, elgondolkodva méregetett.

- Jól van - mondta végül. - Vezess oda.

Leosontunk a szokás szerint elhagyatott raktárhelyiséghez. A kapitányt és Steedent a hajó irányítása foglalta le, Brock és Charney a hajtóművekre felügyelt, Harrigan és Tuley pedig fülkájában mit sem sejtve az igazak álmát aludta éppen.

Megszakásból, amilyen csöndesen csak tudtam, félreraktam az útból néhány élelmiszer-tablettákkal teli ládát, és a padló közelében fölnyitottam egy rejtett panelt a falban. Benyúltam, és előhúztam egy poros palackot, mely a tampa megvilágításban mély tengerzöldben csillogott.

- Ül le - mondtam -, helyezd magad kényelembe. Kerítettem két kisebb poharat is, és teletöltöttem őket. Whitefield lassan kortyolta az italt, szemmel látható élvezettel. A második adagot már egy nyelettel tüntette el.

- Mellesleg hogyhogy önként jelentkeztl erre az útra, Whitey? - kérdeztem. - Kicsit zöldfülü vagy még egy ilyen veszélyes vállalkozáshoz.

Legyintett.

- Tudod, hogy van ez. Az ember néha beleun a mindennapok egyformaságába. A középiskola elvégzése után zoológiát tanultam - divatos szak lett a bolygóközi utazások beindulása óta -, és egy kényelmes álláshoz jutottam a Ganymedesen. Csakhogy egy idő után ráuntam. Hirtelen elhatározástól vezérelve beléptem a Flottához, majd egy újabb hirtelen elhatározás nyomán jelentkeztem erre az útra. - Szomorúan sóhajtott. - Most már azért egy kicsit bánom.

- Nem így kell hozzáállni, kölyök. Tapasztalt vén róka vagyok, nekem elhiheted. Ha pánikba esel, véged. Gondolj arra, hogy két hónap múlva már ismét a Ganymedesen leszel.

- Nem félek, ha arra gondolsz - tiltakozott mérgesen. - Csak... csak - itt hosszú szünetet tartott, és meredten belebámult harmadik pohár italába. - Hát, egyszerűen kiborít már, hogy egyre azon jár az eszem, vajon mi vár ott ránk. Tülfütve zakatol a képzeletem, és az idegeim is egész kikészültek.

- Nyugi, nyugi - csitítottam. - Nem foglak kigúnyolni, ezzel itt mindnyájan ugyanígy vagyunk. De légy óvatos. Emlékszem, egyszer, egy Mars-Titán úton...

Kedvenc anekdotámat azonban Whitefield durván félbeszakította, ugyanis könyökével akkorát bökött a bordáim közé, hogy még a lélegzet is bennem szakadt.

Bizalmatlanul lerakta dzsabrával teli poharát.

- Mondd, Jenkins - dadogta -, ugye még nem ittam annyit, hogy hallucinálni kezdek?

- Ez attól függ, mit hallucináltál.

- Meg mernek esküdni, hogy valami megmozdult a szemközti sarokban, az üres ládák között.

- Ez rossz jel - jegyeztem meg, és fölhajtottam az italomat. - Neked tényleg az idegeidre mehetett már az izgalom. Biztos valami szellemet láttál, vagy talán a Callisto réme látogatott meg minket, előre fölmérni a terepet.

- Mondom, hogy láttam valamit. Valami élő. Közelebb húzódtam hozzám, és a raktár félhomályában egy pillanatra engem is elfogott a félelem.

- Bolond vagy - mondtam jó hangosan, és a visszhangzó szavak valamelyest megnyugtattak. Letettem az üres poharamat, és kissé bizonytalanul fölálltam. - Menjünk oda, és nézzünk be a ládák közé.

Whitefield utánam indult, és kisvártatva már dobáltuk is szét a könnyű, alumínium-rekeszeket. Egyikünk sem volt teljesen józan, így aztán tevékenységünk jókora zajjal járt. A szemem sarkából láttam, ahogy Whitefield megpróbálja elmozdítani a falhoz legközelebbi ládát.

- Ebben van valami - nyögte, mikor érezte, hogy az nehezen akar elválni a padlótól. Magában morogva lecsapta a láda fedelét, és belenézett. Egy fél pillanatig dermedten állt, aztán lassan elhátrált. Hirtelen megbotlott valamiben, és fenékre ült, de még eközben is egyre a ládát bámulta.

Csodálkozva vontam föl szemöldökömet a reakciója láttán, aztán magam is a kérdéses fémdoboz felé pillantottam. A gúnyos kifejezés azonban hamar az arcomra fagyott, és torkomból rekedt kiáltás szakadt fel, mely mennydörgésszerűen verődött vissza a falakról.

A ládából egy fiú dugta ki a fejét - egy vörös hajú, piszkos arcú, tizenhárom év körüli fiú.

- Helló - szolt, és előmászott. Egyikünk sem érzett magában elég erőt a válaszadáshoz, így hát ő folytatta: - Örülök, hogy rám találtak. Már egészen begörccsölt a vállam a nagy kuporgásban.

Whitefield hangosat nyelt.

- Uramisten! Egy potyautas kölyök! Rádásul pont a Callisto felé!

- És még csak vissza se fordulhatunk - emlékeztettem nyúzottan -, mert azt nem úsznánk meg ép bőrrel. A Jupiter-holdak közt a manőverezés nem tréfádolog.

- Ide figyelj - fordult Whitefield a fiúhoz hirtelen támadt gyűlölettel. - Ki vagy te, te kis idióta, és mit keresel itt?

A fiú összerezett.

- Stanley Fields vagyok - válaszolta, hangjában réműlettel. - A Ganymedesen lakom, Új-Chicagóban. Én... én megszöktem otthonról, és föllopóztam a hajóra, ahogy a könyvekben szokták a srácok.

Elhallgatott, aztán fölélénkülve megkérdezte: Uram, gondolja, hogy ezen az úton is kalózkba futunk?

Semmi kétség, a fiú fejét a filléres úrkalandregények tömték tele ilyen esztelen gondolatokkal. Fiatalkoromban én is lelkesen olvastam őket.

- Na és a szüleid? - kérdezte Whitefield komoran.

- Ó, a bácsikámmal élek. Őt pedig az ilyesmi nemigen izgatja fel. - Az első ijedségen túlesett már, és most vigyorogva bámult ránk.

- Nos, mit csináljunk? - kérdezte Whitefield, és teljesen tanácstalanul pillantott rám.

Vállat vontam.

- Vigyük a kapitány elé. Hadd törje ő a fejét.

- Hogy fogadja majd?

- Az engem nem érdekel. Nem a mi hibánkról van szó. Különben is, ebben a helyzetben semmit sem tehetünk.

Megragadtuk a fiú karját, és magunk után vonszoltuk.

Bartlett kapitány remek tiszt volt, és amolyan fapofa, aki csak a legkritikább esetekben mutatja ki érzelmeit.

Következésképpen ezekben a ritka esetekben leginkább egy dühöngő merkúri vulkánra hasonlított, ami nem mindennapos látvány, elhihetik.

Ezúttal mi bizonyultunk az utolsó cseppnek a pohárban. A holdak közötti manőverezés mindig fárasztó: A képernyőkön egyre növekvő Callisto pedig mindenki másnál jobban megviselte őt, a legénység felelős parancsnokát. És most mindennek tetejébe még egy potyautas is előkerül.

Ezt már nem bírta tovább! A kapitány szájából vagy fél órán át törtek elő percnyi szünet nélkül a legválogatottabb szitkok. Először a Nap került terítékre, aztán egymás után a bolygók, holdak, aszteroidák, üstökösök, sőt, végül az egyszerű meteorok is. Éppen a közelebbi állócsillagokat kezdte volna szidni, amikor az idegkimerültségtől a földre rogyott. Zavarodottságában még az sem jutott eszébe, hogy megkérdezze, mit kerestünk a raktárhelyiségben, és ezért mi Whitefielddel határtalanul hálásak is voltunk.

Bartlett kapitányt azonban nem véletlenül tartották józan gondolkodású férfiúnak. Miután szervezete kiadta magából a fölös feszültséget, megértette, amin nem lehet változtatni, azzal meg kell tanulni együtt élni.

- Valaki vigye, és mosdassa meg - mordult föl megviseltem. - És egy időre tüntesse el a szemem elől! - Aztán engem odahúzott magához, és halkabb hangra váltott. - Ne ijesszettek rá túlságosan, ne mondjátok meg, hova megyünk. Szerencsétlen kölyök így is elég rossz bőrben van.

Mikor kiléptünk, a melegszívű vén gazember már azon igyekezett, hogy elfuttasson egy üzenetet a Ganymedesre, a srác nagybátyjának.

Akkor ez természetesen nem tűnt fel nekünk, de a fiú valóságos istenáldásának bizonyult. Elterelte gondolatainkat a Callistóról. Hirtelen megszorodtak a teendőink. A feszültséget, amely a negyedik nap végére már szinte elviselhetetlen teherként nehezedett ránk, most hirtelen mintha elfűjták volna.

Frissítőleg hatott ránk a srác természetéből fakadó vidámsága, naivitása. Bebolyongta az egész hajót, és közben a legbutább kérdéseket tette föl nekünk. Ragaszkodott ahhoz a hitéhez, hogy bármelyik pillanatban lecsaphatnak ránk a kalózok. No és nem utolsó sorban valamennyiünket úgy kezelte, mint a filléres úrkalandregények hőseit.

Ez utóbbi természetesen hízelgett nekünk, és fölébresztette a rég szunnyadó hiúságunkat. Egymást túllicitálva vertük a mellünket, és meséltünk vadabbnál vadabb történeteket. A vén Mac Steeden pedig megdöntött minden korábbi világrekordot a hazudozás terén.

Különösen megmaradt emlékezetemben a hetedik napon tartott nagy mesedélutánunk. Éppen túljutottunk utunk felén, és megkezdtük a lassítás bonyolult műveletét. Valamennyien a vezérlőteremben üldögéltünk - kivéve Harrigant és Tuleyt, akik a hajtóművekre felügyltek. Whitefield, fél szemmel a műszereket figyelve, szokás szerint a zoológiáról beszélt.

- Ez egy kis, csigaszerű lény - mondta -, és csak az Európán él. A hivatalos neve Carolus Europis, de mi csak úgy emlegettük, a Mágneses Giliszta. Körülbelül 15 centi hosszú, palaszürke színű... szinte a leggusztustalanabb féreg, amit valaha láttam. Hat hónapot töltöttünk a tanulmányozásával, és meg kell mondjam, a vén Mornyikot sose láttam még olyan izgatottnak. A giliszta ugyanis valamiféle mágneses erőter segítségével ölt. Mondjuk letettük a szoba egyik végében, a másikban pedig szabadon engedtünk egy hernyót. Körülbelül öt perc múlva a hernyó összegömbölyödött, és kimúlt. És most figyeljete. Egy békát nem bántott - talán túl nagy falatnak találta -, de mihelyt az állat testére valami vasdarabot aggattunk, a giliszta egy pillanat alatt végzett vele. Ebből is gondoltuk, hogy a mágnesség lehet a dologban. A vas jelenléte több mint megnégyeszezi az erőhatást.

Történetét tátott szájjal hallgattuk. Egyszer csak Joe Brock mély basszusa dördült fel.

- Hát, ezek után örülök, hogy ezek a micsodák csak pár centisek.

Mac Steeden nyújtózott egyet, aztán tettetett közömbösséggel meghúzgálta a bajuszát.

- Ezt a férget te különlegesnek nevezed? Hisz a közelébe sem jön azoknak a hihetetlen lényeknek, amikkel életemben találkoztam... - Lassan, emlékeibe merülve megcsóválta a fejét, és mi tudtuk, most egy hosszú és rémséges mese következik. Valaki fölhorkant, Stanley arca azonban egyből földerült.

Steeden észrevette a fiú csillogó szemű áhítatát, és mondókáját egyenesen neki címezte.

- Pöttöm Wilsonnal repültem akkoriban, amikor ez történt... ugye hallottál már Pöttöm Wilsonról?

- Ó, igent - Stanley arcáról csak úgy sugárzott a csodálat. Könyvekben olvastam róla. Ő volt az úr legnagyobb hőse.

- Az már biztos, kölyök, lefogadnám a Titán teljes rádiumkészletébe. Pedig nem volt magasabb nálad, és a mérlegen se nyomott többet ötven kilónál, de ha harcra került a sor, nem találtuk párját. Mi ketten nagyon jóban voltunk. Sehova nem ment nélkülem. A legnehezebb helyzetekben mindig hozzám fordult.

Gyászosan fűsöhajtott.

- Én mindvégig veled maradtam. Csak a törött lábam akadályozott meg abban, hogy az utolsó útjára is elkísérjem...

Hirtelen elhallgatott, és a csönd dermesztően telepedett ránk. Whitefield arca elszürkült, a kapitány szája széle furán rángatózni kezdett, és én úgy éreztem, mintha a szívem egyenesen a torkomban dobogna.

Senki sem szólt egy szót sem, de mindannyiunk fejében csupán egyetlen gondolat visszhangzott: Pöttöm Wilson utolsó útja a Callistóra vezetett. Ő volt a második, aki nem tért vissza. Mi nyolcadikok vagyunk a sorban.

Stanley lenyűgözve pillantott körbe, de mi kerültük a tekintetét.

Bartlett kapitány tért magához elsőként.

- Mondd csak, Steeden, ugye te örököd Pöttöm Wilson régi szakfanderét? - Hangja nyugodtan, magabiztosan

csengett, de én láttam rajta, mekkora erőfeszítésébe kerül ez neki.

Steeden vidáman pillantott föl. Eddig a bajusza végét rágcsálta (mint mindig, ha ideges volt), és a szőrszálak most ázottan, összetapadva csüngtek le szája két oldalán.

- Hát persze, kapitány. Saját kezüleg adta nekem, bizony. Még '23-ban történt, amikor kezdtek elterjedni az új, acélszövet anyagok. Pöttömnek többé nem volt szüksége a régi, vitri-gumi szerelésére, hát nekem adta, és én azóta is gondosan őrzöm. Szerencsét hoz nekem.

- Hát, tudod, arra gondoltam, helyrefozhatnánk azt a gúnyát a srácnak. Más szkafander úgysem illik rá, márpedig biztosan szüksége lesz egyre.

Az öreg emlékezetbe révülő tekintete egy pillanat alatt visszatért a való világba, és határozottan megrázta a fejét.

- Azt már nem, kapitány úr. Ahhoz a szkafanderhez egy ujjal se nyúlhat hozzá senki. Pöttöm maga adta nekem. Saját kezüleg! Az... az egy ereklye, nem szabad használni!

Mind azonnal a kapitány pártjára álltunk, de Steeden hajthatatlan maradt. Egyre csak azt hajtogatta gépies hangon:

- Az a szkafander ott marad, ahol van. - És, mintegy szavait hangsúlyozandó, közben göcsörtös öklét rázta felénk.

Már föladni készültünk a harcot, amikor az eddig szerényen hallgató Stanley megszólalt.

- Kérem, Mr. Steeden. - Mintha megremegett volna a hangja. - Kérem, adja nekem. Nagyon fogok vigyázni rá. Lefogadom, ha Pöttöm Wilson most itt lenne, azt mondaná, használjam nyugodtan. - Kék szeme elfelhősödött, és alsó ajka reszketni kezdett. A srác remek színész volt.

Steeden elbizonytalanodhatott, mert ismét rágcsálni kezdte a bajuszát.

- Hát... ő, az ördögbe, az ördögbe mindannyiótokkal! A kölyök megkaphatja a szkafandert, de azt már ne várjátok el, hogy én is hozzam rendbe! Az a ti lelkiismereteken száradjon, én mosom kezeimet!

Bartlett kapitány tehát két legyet ütött egy csapásra. Ismét elterelte gondolatainkat a Callistóról - hiszen a legénység munkamorálját meg kellett őrizni -, és ellátott minket feladatokkal az út hátralevő részére, ugyanis egy ilyen ősrégi űrruha rendbehozatala korántsem két perces munka.

Minden erőnket megfeszítve dolgoztunk. A nagy igyekezetben meg is feledkeztünk a Callisto egyre növekvő korongjáról. Minden apró lyukat és repedést befoltoztunk azon a legendás űrruhán. Kibéleltük alumínium drótokkal, hogy jobban tartson. Rendbe hoztuk az apró fűtőegységet, és egy új, wolframból készült oxigéntartályt is felszereltünk rá.

Még a kapitány sem tartotta méltóságán alulinak, hogy néha segédkezzen a munkában, sőt, az első nap után, bárhogy járt a szája korábban, Steeden is belevetette magát a javításokba.

A landolás tervezett időpontja előtt egy nappal végeztünk, és Stanley valósággal sugárzott a büszkeségtől, amikor fölpróbálta a szkafandert. Az öreg Steeden ott állt mellette, vigyorogva, és közben egyre a bajusza végét tekergette.

Ahogy teltek a napok, a Callisto halványkék korongja egyre nőtt, míg végül már a képernyő nagy részét betöltötte. Az utolsó órák nyugtalanul teltek. Szórakozottan végeztük tennivalóinkat, és igyekeztük tekintetünkkel elkerülni a fejünk fölött függő csupasz, érzéketlen világot.

Lassan szűkülő spirálvonalban kezdtünk ereszkedni. A kapitány remélte, hogy a leszállásig sikerül minél több információt összegyűjtenünk a hold élővilágáról, de a műszeres letapogatások semmit nem oldottak meg a problémáinkból. A ritkás, hideg légkör nagy széndioxid tartalma kedvezett a növényi életnek, és abban nem is volt hiány. Hanem az alig három százalékos oxigéntartalom kizárta mindenféle állat megjelenését, eltekintve a legegyszerűbb, legigénytelenebb szervezetektől. Városoknak vagy más mesterséges építményeknek sem lőttük nyomát.

Ötödször kerültük meg a Callistót, amikor észrevettünk egy hatalmas tavat, melynek alakja leginkább egy lófejre emlékeztetett. E felé fordultunk, mert a második expedíció - Pöttöm Wilsoné utolsó jelentése szerint szintén egy ilyen tó partján landolt.

Egy kilométeres magasságból pillantottuk meg a Phobos csillogó fémtövisét. Igyekeztünk minél közelebb kerülni a szerencsétlenül járt hajóhoz, és végül alig ötszáz méternyire ereszkedtünk le puhán az aljnövényzetre.

- Különös - morogta a kapitány, mikor már mind összegyűltünk a vezérlőteremben, a parancsaira várva. - Erőszakos behatolásnak semmi nyoma sem látszik rajta.

Így igaz! A Phobos látszólag sértetlenül hevert előttünk. Régimódi acélburkolata vakítóan csillogott az ég jó részét betöltő Jupiter sárga fényében, hiszen a légkör kevéske oxigénje nem tehetett még kárt a rozsdával szemben amúgy is igen ellenálló fémlémezekben.

A kapitány magához térve gondolataiból, és a rádiónál ülő Charney felé fordult.

- Válaszolt a Ganymedes?

- Igen, uram. Sok szerencsét kívánnak. - Magától értetődően mondta ki ezt, nekem mégis végigfutott a hátamon a hideg.

A kapitány arcán azonban egyetlen izom se rándult.

- Megpróbáltál kapcsolatba lépni a Phobossal is?

- Nem felel, uram.

- Három ember átmege, és körülnéz. Ott csak rábukkanunk valamiféle válaszra.
- Húzzunk sorsot! - mordult föl Brock egykedvűen.

A kapitány komoran bölintott.

Fogott nyolc vékony fémplácát, hármat félbe tört, és egy szó nélkül felénk nyújtotta a kezét. Charney húzott elsőnek. Törött pálca jutott neki, így némán az úrruhákat rejtő szekrény elé somfordált. Tuley következett, aztán Harrigan és Whitefield. Én húztam ki a második törött szálat. Elvigyorodtam, és Charney mellé álltam. Alig telt bele fél perc, és az öreg Steeden csatlakozott hozzánk harmadiknak.

- A hajóról megpróbálunk fedezni benneteket, fiúk - mondta a kapitány halkán, miközben sorra kezét rázott velünk. - Ha bármi veszélyesnek látszó helyzetbe kerülnék, azonnal meneküljétek. Csak semmi hősködés, nem engedhetjük meg magunknak akár csak egyetlen ember elvesztését sem.

Leellenőriztük felszerelésünk épségét, és elindultunk. Nem tudtuk pontosan, mire számítsunk, és abban sem voltunk biztosak, vajon első lépéseink a Callisto talaján nem az utolsók lesznek-e egyben. Mégsem tétozáztunk egy percet sem. A filléres úrkalandregényekben a bátorság teljesen hétköznapi dolog, a valós életben azonban annál inkább luxuscikknek számít. Meglehetősen büszkeséggel emlékszem hát vissza határozott lépeteinkre, melyekkel elhagytuk a Ceres védelmet nyújtó közelségét.

Csupán egyszer néztem vissza, és akkor megpillantottam az egyik kabinablakban Stanley vastag üveghez nyomódó arcát. Még ilyen távrolól is szinte kézzel foghatóan éreztem izgatottságát. Szegény kölyök! Az utóbbi két napban már szentül hitte, valami kalóz főhadiszállást jövünk kifüstölni, - így aztán alig várta, hogy kezdetét vegye a harc. Természetesen egyikünk sem akarta őt megfosztani illúzióitól.

A Phobos fémteste már előttünk magasodott. Az óriási hajó a sötétzöld fűben feküdt, halotti csendben. Egyike a hétnek, amely megpróbálkozott a feladattal, és kudarcot vallott. És most mi vagyunk a nyolcadikok.

Az ideges csöndet Charney törte meg:

- Mik ezek a fehér foltok a burkolaton? Fölemelte fémkesztyűs kezét, és végigsimított az acéllemezen. Aztán visszahúzta, és értetlenül bámult a ráragadott finom, fehér pépre. Önkéntelenül összerázkódott az undortól, és beletörölte kezét a durva szálú fűbe.

- Szerintetek mi lehet ez?

Amennyit a hajótestből láttunk - kivéve a talajhoz legközelebb eső részeit - azt mindenütt ez a vékony nyálkaréteg borította. Úgy nézett ki, mint a kiszáradt szappanhab, vagy...

Én mondtam ki:

- Olyan, mintha valami óriás csiga mászott volna ki a tóból, és az kapaszkodott volna föl a hajóra.

Nem gondoltam én ezt egészen komolyan, de két társam sietős pillantást vetett a tó tükörsima felszínére, melyen a Jupiter gigászi tányérjának mása úszott, a hullámoktól háborítatlanul. Charney előhúzta kézi komputerét.

- Hé! - tört elő váratlanul Steeden hangja a rádióból -, elég a szövegelésből! Keressünk inkább egy helyet, ahol bejuthatunk a hajóba. Te indulj el jobbra, Charney, te pedig, Jenkins, balra. Én meglátom, hátha sikerül valahogy föltornásznom magam a tetejére.

Gondosan szemügyre vette a sima fémtestet, aztán elhátrált, lendületet vett és ugrott. A Callistón természetesen csak alig tíz kilót nyomhatott szkafanderestől, így nem volt nehéz tíz-tizenöt méternyire elemelkednie a talajtól. Puhán csapódott neki a burkolatnak, és amikor csúszni kezdett lefelé, megkapaszkodott egy kiszögellésben, és fölmászott a hajó tetejére.

Búcsúzóul odaintettem Charneynak, és én is elindultam. - Minden rendben? - hangzott fel fülemben tompán a kapitány hangja.

- A legnagyobb rendben - feleltem mogorván. - Egyelőre. - Épp ekkor takarta el előlem a Phobos teste teljesen a Cerest, így magányosan baktattam tovább e rejtélyes hold fű borította talaján.

Utam hátralevő részét néma csendben tettem meg. Az úrhajó "héján" semmiféle folytonossági hiányt nem találtam, eltekintve a sötéten ásitó kabinablakoktól, melyek közül azonban a legalsó is jóval a fejem fölött nyílt. Egyszer-kétszer mintha megpillantottam volna Steedent odafönt majommódra négykézláb botorkálni, de persze lehet, hogy csak a képzeletem játszott velem.

Végre elértem a Jupiter fényében fürdő hajóorrot. Itt a kabinablakok alsó során át már bepillantottam, és ahogy egyiktől a másikhoz léptem, úgy éreztem, mintha egy szellemjárta házba kukucskálnék be, mert a kísérteties megvilágításban a tárgyaknak csupán imbolygó árnyait láttam.

Az utolsó ablak váratlan, félelmetes meglepetéssel szolgált. A beáradó Jupiter fényének sárga négyszögében egy ember maradványait pillantottam meg. Ruhái lazán csüngtek róla, ingébe pedig mintha belenyomódtak volna a bordái. Az ingnyak és a sapka közül szem nélküli, vigyorgó koponya villant elő. A fejrevaló kissé félrecsúszott már a lecsupaszkodott fejszontokon, és ez csak tovább növelte a látvány rémisztő hatását.

Kiáltás hatolt a fülembé, és a szívem majd kiugrott a helyéből az ijedségtől. Steeden kezdett cifra káromkodásba valahol a fejem fölött. Kisvártatva megpillantottam esetlen, szkafanderes figuráját, amint lefelé csúszik a hajó oldalán.

Hosszú, lebegő ugrásokkal iramodtunk meg felé. Ő csak intett, és szintén futni kezdett, a hajó körül, a tó irányába. A parton aztán megállt, és valami félig eltemetett tárgy fölé hajolt. Még két szökelléssel mellette termettünk, és megláttuk, hogy az a valami nem más, mint egy úrruhás ember, aki arccal lefelé hever az iszapban. Egész testét ugyanaz a nyálkás anyag borította, mint ami a Phobos burkolatát.

- A hajó tetejéről vettem észre - magyarázta elfúló hangon Steeden, miközben megfordította a szkafanderes alakot.

Amit láttunk, attól mindhármunkból egyszerre tört ki a rettenet kiáltása. A sisak átlátszó üvegén át mintha egy leprás arcába néztünk volna. Vonásait szétzilálta az oszlás, de egy idő után - talán a levegő fogytával - leállt a folyamat. Itt-ott a szürke csontok is elővillantak. Soha életemben nem volt még részem ennél undorítóbb látványban, bármilyen sok mindent éltem is meg.

- Uramisten! - Charney hangja már-már zokogásba fulladt. Egyszerűen meghalt és elrothadt. - Elmeséltem Steedennek, mit láttam az ablakon át.

- Átkozott rejtvény ez az egész - morogta az öreg -, és a nyitja csakis a Phobos belsejében lehet. - Egy pillanatra elnémult. - Megmondom, mit csinálunk - folytatta aztán. - Az egyikünk visszamegy a Ceresre, és leszerelteti a kapitánnyal a dezintegrátort. Itt a Callistón el kell bírjuk kézben is, és alacsony fokozaton elég szép lyukat vághatunk vele a burkolatba, anélkül, hogy az egész hajót a levegőbe röptenénk. Menj te, Jenkins, én Charneyval addig körülnézek, hátha hever még egy-két szerencsétlen a környéken.

Nem kellett sokat unszolni, hatalmas ugrásokkal elindultam a Ceres felé. Az út háromnegyedét megtettem már, amikor a hangszóróból előtörő, fültépő ordítás megállásra készítetett. Döbbenet fordultam meg, és a szemem elé táruul látványtól kővé dermedtem.

A tó vize buzogva formi kezdett, és több helyütt nagyra nőtt hernyókra emlékeztető lények emelkedtek ki belőle. Kitekergettek a partra, piszkosszürke testükről nyálka és víz csöpögött. Legalább másfél méter hosszúak voltak, harminc-egynéhány centi vastagok, mozgásuk pedig az elképzelhető leglassúbb, oxigéntakarékos vánszorgás. Testük simaságát semmi sem törte meg, eltekintve az elülső végükön kiálló nyúlványtól, melynek hegye halványpirosan izzott.

Miközben néztem őket, egyre többen lettek, míg végül a vonagló, gusztustalan, szürke testek sokasága már az egész tópartot elfedte.

Charney és Steeden a Ceres felé futottak, de csupán félútig juthattak, amikor mozgásuk lassulni kezdett. Végül szinte teljesen egyszerre térdre rogytak.

Tompán hallottam fülemben Charney hangját:

- Segíts! Széthasad a fejem! Nem tudok mozdulni! Se... - Aztán csönd lett. Két társam mozdulatlanul hevert a fűben.

Automatikusan megindultam feléjük, de hirtelen éles fájdalom hasított a halántékomba, és zavartan megtorpantam.

Akkor meghallottam Whitefield kétségbeesett ordítását a sisakrádióból:

- Gyere vissza a hajóba, Jenkins! Gyere! Futás!

Megpróbáltam engedelmeskedni, mert addigra a fájdalom már szinte elviselhetetlenné vált. Botladozva tántorogtam a sötéten ásitó légszilip menedéke felé, és az utolsó lépéseket már alighanem önkívületben tettem meg. Az ezt követő percek eseményeiről csupán zavaros emlékeim maradtak.

Amikor magamhoz tértem, a Ceres vezérlőtermében voltam. Valaki lerángathatta rólam a szkafandert. Kétségbeesetten pillantottam körül, de még percekig nem fogtam föl, mi folyik körülöttem. Mikor a kapitány fölém hajolt, kettőt láttam belőle.

- Tudod, mik azok a nyavalyások? - Mutatott ki az óriás hernyókra.

Némán ráztam a fejem.

- Az öregapjai azoknak a mágneses gilisztáknak, amikről Whitefield mesélt a múltkor. Emlékszel?

Bólintottam.

- Azok, amik mágneses teret gerjesztve ölnek a távolból. És azt is mondta, a vasszerkezetek fölerősítik a hatást.

- Az ördögbe is, igen! - kiáltotta közbe izgatottan Whifefield. - Csak ez lehet a magyarázat! Ha nincs az a szerencsénk, hogy a hajónk burkolata berillium-wolfram ötvözetből készült, nem pedig acélból, mint a Phobos meg a többi, már rég alulról szagolnánk az ibolyát.

- Ez hát a Callisto réme. - Hangomba hirtelen rémület vegyült. De mi lesz Charneyval és Steedenel?

- Nekik végük - mormolta a kapitány komoran. - Elvesztették az eszméletüket... ha máris nem halottak. Azok a mocskos férgek pontosan feléjük másznak. Semmit sem tehetünk értük. - Ujjain kezdte számolgatni tehetetlenségünk okait. - Nem mehetünk ki értük szkafanderben, mert azzal aláírnánk a saját halálos ítéletünket is. Úrruha nélkül viszont egy percig se bírnánk ki odakint. Nincs olyan finoman becélózható fegyverünk, amivel ilyen távolságról eltalálhatnánk a férgeket, Charneyben és Steedenben semmi kárt nem téve. Eszembe jutott az is, hogy közelebb repülhetnénk a Cereszsel, aztán kirohanhatnánk értük, de egy bolygóközi űrhajóval a felszín közelében közlekedni korántsem veszélytelen vállalkozás. Egyszóval...

- Egyszóval - vágtam közbe - semmit sem tehetünk, végig kell néznünk a haláltusájukat. - A kapitány bólintott, én pedig keserűséggel eltelve a sarokba vonultam.

Hirtelen egy rántást éreztem a ruhaujjamon, és mikor megfordultam, Stanleyt pillantottam meg, amint tágra nyílt kék szemével az arcomba bámul. A nagy izgalmak közepette el is feledkeztem róla, most azonban nem a legjobb percet választotta, hogy ezt közölje velem.

- Mi van? - dörrentem rá.

- Mr. Jenkins... - A szemét vörösre sírta, láthatólag a kalózoknak jobban örült volna a Mágneses Gilisztáknál. - Mr. Jenkins, talán én segíthetnék Mr. Charney és Mr. Steedenen.

Nagyot sóhajtottam, és elfordultam tőle.

- De Mr. Jenkins, én tényleg tudnék segíteni. Hallottam, mit mondott Mr. Whitefield. Az én úrruhám nem acélból van, hanem vitri-gumiból.

- A kölyöknek igaza van - suttozta Whitefield, mikor Stanley megismételte javaslatát az egész legénység előtt. - A férgek gerjesztette mező erősítetlenül nem hat ránk, ez biztos. A vitri-gumi szerelésben nem eshet baja a srácnak.

- De az a szkafander egy rakás szemét! - tiltakozott a kapitány. Soha nem gondoltam komolyan, hogy a kölyök használni is fogja. Látszott rajta, nem tudja, mit határozzon.

- Nem hagyhatjuk itt Nealt és Macet anélkül, hogy megpróbálnánk segíteni rajtuk, kapitány jelentette ki Brock meggyőződéssel.

A kapitány hirtelen döntött, és ettől fogva biztos kézzel irányította az akciót. Saját kezüleg ásta elő a szkafandertároló mélyéről az ütött-kopott relikviát, és adta föl azt Stanleyre.

- Először Steedent hozd be - rendelkezett, miközben becsatolta az utolsó kapcsot. - Ő az öregebb, neki kisebb az ellenállóképessége a mezővel szemben... Sok szerencsét, kölyök, és ha úgy érzed, nem fog sikerülni, hagyd ott őket, és legalább te gyere vissza épségben. Megértted?

Stanley az első lépésnél rögtön elterült, de a Ganymedesen hozzászokott már az alacsony gravitációhoz, úgyhogy hamar belejött. Pillanatnyi tévovázás nélkül iramodott meg a két földön fekvő alak felé. Fellélegeztünk. A mágneses mező láthatólag semmiféle hatással nem volt rá.

Máris fölkapta a vállára az egyik úrruhás figurát, és az iménti tempónál alig valamivel lassabban megindult vele vissza, a hajó felé. Mikor bedobta terhét a légzsilipbe, intett nekünk, és mi visszaintegettünk.

Azonnal rohantunk Steedenért. Lehámoztuk róla a szkafanderét, és a sápadt, sovány férfit kinyújtóztattuk egy fekvő helyzetbe állított széken. A kapitány az öreg mellére hajolva hallgatózott egy darabig, aztán hirtelen megkönnyebbülten fölnevetett.

- A vén szivart nem könnyű hidegre tenni. Boldogan gyűltünk köré, mind meg akartuk érinteni a pulzusát, hogy megbizonyosodhassunk róla, valóban él még. Arca egyszer csak megrándult, és amikor hirtelen kásás hangon azt hörögte, "Megmondtam Pöttömnek... megmondtam...", utolsó kételyünk is elszállt.

Whitefield éles kiáltása csődített minket újra az ablakhoz.

- Valami nincs rendben a sráccal!

Stanley már megtette a fele utat második társunkkal, de most léptei egyre rogyadozóbbá váltak.

- Ez nem lehet - suttozta Whitefield rekedten.

- Nem lehet. A mező nem tehet kárt benne!

- Úristen! - tépte a haját a kapitány. - Abban a nyomorult régiségben még rádió sincs, meg se mondhatja nekünk, mi a baj. - Hirtelen nekilódult a szkafandertároló felé. - Utána megyek. Nem érdekel a mező, nem hagyom ott pusztulni.

- Várjon, kapitány - kapta el a karját Tuley -, még sikerülhet neki.

Stanley ismét futni kezdett, de olyan különös ciccakban, ami nyilvánvalóvá tette, nem látja, merre megy. Kétszer-háromszor megcsúszott és elesett, de mindig újra talpra állt. Végre nekiütközött a hajó falának, és kétségbeesetten tapogatózni kezdett a zsilip után. Mind kiáltoztunk, imádkoztunk és izzadtunk az idegességtől, de segíteni nem tudtunk rajta.

Akkor egyszer csak eltűnt a szemünk elől. Megtalálta a zsilipet, és egyszerűen bezuhant terhével.

Rekordidő alatt szabadítottuk meg mindkettőjüket az úrruhától. Már első pillantásra látszott, hogy Charney is él, úgyhogy udvariatlanul faképnél hagytuk, és Stanley köré gyűltünk. Elkékült arca, földagadt nyelve és az orrából csordogáló vér azonnal elárulta, mi volt a baj.

- Kilyukadt a szkafandere - állapította meg Harrigan.

- Menjetek távolabb! - parancsolta a kapitány. - Ne szívjátok el előle a levegőt!

Vártunk. Végül egy halk nyögés elárulta, hogy lassan magához tér, és mi egy emberként elvigyorodtunk.

- Mokány egy kölyök ez - jegyezte meg a kapitány. - Az utolsó száz méteren már csak az akaratereje segítette, semmi más. - Aztán megismételte. - Mokány egy kölyök. Gondoskodom róla, hogy megkapja az Úrfelderítők Medálját, még ha a sajátomat kell is odaadnom neki.

Vizorenyönkön a Callisto már csupán egy gyorsan zsugorodó kék golyó volt, egy közönséges, csöppet sem titokzatos világ. Stanley Fields, a Ceres tiszteltbeli kapitánya hosszú orrot mutatott felé, és még a nyelvét is kiöltötte. Nem volt valami elegáns gesztus, de mindenesetre az Ember győzelmét szimbolizálta az ellenséges Naprendszer felett.

Astonishing Stories. 1940. április

Németh Attila fordítása

Az elrettentés fegyvere

(The Weapon Too Dreadful to Use)

Karl Frantor kifejezetten ijesztőnek találta a tájat. Az alacsonyan függő felhőkből örökösen eső szitált, és a vidéken mindenfelé csak ugyanaz a zömök, gumyszerű anyagú, vörösesbarna színű bozótféleség nőtt. Időnként egy-egy pattanómadar húzott el a fejük fölött, panaszosan rikoltozva.

Karl elfordította a fejét, tekintetével Aphrodopolis, a Vénusz legnagyobb városának aprócska kupoláját kereste.

- Istenem - morogta maga elé -, ennél a szörnyű vidéknél még a benti világ is százszor jobb. - Összébb húzta magán víztaszító anyagú kabátját. - Örülni fogok, ha végre visszatérhetek a Földre.

Antil, a karsú vénuszlakó felé fordult.

- Mikor érünk már a romokhoz?

Nem kapott választ, és hirtelen észrevett egy könnycseppet legördülni a vénuszlakó zöld, ráncos ábrázatán. És máris újabb ült ki a hatalmas makiszemekbe - azokba a lágy tekintetű, hihetetlenül gyönyörű szemekbe.

A földi ember ezúttal sokkal visszafogottabban szólalt meg.

- Bocsáss meg, nem akartam a Vénuszra semmi rosszat mondani.

Antil zöld arcát Karl felé fordította.

- Nem azért könnyezem, barátom. Természetesnek találom, hogy nem sok csodálnivalóra leltek egy idegen világon. Én azonban szeretem a Vénuszt, és azért sírok, mert e gyönyörű látvány mindig elérzékenyít. - Folyékonyan illesztette egymáshoz a szavakat, de beszédén azért érződött, hogy hangszálai nem szoktak még ehhez a durva nyelvhez.

- Tudom, számodra ez felfoghatatlan - folytatta Antil -, de nekem a Vénusz maga a Paradicsom, az Ígért földje... nem is tudom pontosan tolmácsolni érzéseimet.

- És még van, aki azt mondja, hogy a szeretetet csak az emberek ismerhetik. - Karl őszinte rokonszenvet érzett a másik iránt.

A vénuszi szomorúan rázta a fejét.

- Az érzelmeken kívül még sok mindenre képtelennek tartanak bennünket a honfitársaid. Karl sietve témát változtatott.

- Mondd, Antil, nem untat néha a Vénusz téged is? Hiszen voltál a Földön, tudod, milyen ott. Hogy hasonlíthatod össze ezt a tömérdék barnát és szürkét a mi bolygónk ragyogó színeivel?

- Nekem ez sokkal gyönyörűbb. Elfelejtetted, hogy színérzékelésem mennyire különbözik a tiédétől. Hogyan magyarázzam el neked a szépségeket, amiket ez a tarka vidék nyújt nekem? - Elhallgatott, alighanem ismét rabul ejtette a csodaszép táj, amiről beszélt. A földlakó azonban még mindig ugyanazt a lehangolóan szürke vidéket látta maga előtt.

- Egy napon - folytatta Antil álmodozó hangon - a Vénusz majd ismét a vénusziaké lesz. A földlakók többé nem uralnak minket, és őseink dicsősége visszazáll ránk.

Karl elnevette magát.

- Ugyan már, Antil, egészen úgy beszélsz, mint a Zöld Bandák, akik annyi bosszúságos okoznak a kormánynak. Azt hittem, nem állhatod az erőszakot.

- Nem is, Karl. - Antil tekintetében a komolyságot rémület váltotta fel. - De a szélsőségesek befolyása egyre nő, és én a legrosszabtól tartok. Ha... ha nyílt felkelés tör ki a földlakók ellen, csatlakoznom kell népemhez.

- De hisz nem értesz egyet velük.

- Persze. - Vállat vont, ezt a gesztust már az emberektől tanulta. - Erőszakkal nem érhetünk el semmit. Ti ötmilliárdnyian vagytok, mi meg alig százmillióan. Ti olyan erőforrásokkal és fegyverekkel rendelkeztek, amilyenekkel mi nem. Bolondság lenne nyílt harcba bocsátkozni, és még ha valami csoda folytán nyernénk is, a gyűlöletnek olyan örökségét hagynánk hátra, mely meggátolna mindenféle békét bolygóink között.

- Akkor miért akarsz csatlakozni a lázadókhoz?

- Mert vénuszi vagyok.

A földi ember ismét nevetésben tört ki.

- A hazafiság, úgy látszik, a Vénuszon épp olyan képtelen dolog, mint a Földön. Na de gyere, folytassuk inkább utunkat a ti ősi városotok romjai felé. Közel vagyunk már?

- Igen - felelte Antil -, alig több, mint egy földi kilométerre. De ne feledd, nem nyúlhatsz majd semmihez. Ash-taz-zor romjai számunkra szentek, csakúgy, mint annak a kornak minden más emléke, amikor még nagy hatalmú nép voltunk, nem csupán a százalmas maradéka annak.

Némán sétáltak tovább. Nehezen haladtak előre a fölzott talajon, a kígyófák tekergő gyökereit is minduntalan kerülgetniük kellett, nem is beszélve a vénuszi ördögsekerekről, melyeknek ajánlatos volt minél gyorsabban utat adni.

Antil kezdeményezte a beszélgetés folytatását.

- Szegény Vénusz. - Halk, vágyakozó hangjában szomorúság csengett. - Ötven évvel ezelőtt a földlakók a béke és a bőség ígéreteivel érkeztek ide... és mi hittünk nekik. Megmutattuk a smaragdbányáinkat, a juju-ültetvényeinket,

és a szemükben fölcillant a kapzsiság. Mind többen és többen jöttek, és számukkal együtt nőtt gögjük. Most pedig...

- Hát igen, lehet benne valami igazság mondta Karl - de szerintem kicsit eltúlzod a felháborodásodat.

- Hogy eltúlzom?! Hát szavazhatunk? Képviseletet lehetünk magunkat a Vénuszi Gyarmati Kongresszusban? Nincs megtiltva, hogy vénuszlakók a földieknek fönntartott sztratójárókban utazzanak, szállodákban, illetve házakban lakjanak? Talán nincs zárva előttünk a magasabb iskolák kapuja? Bolygónk legtermékenyebb részeit nem földiek lakják? Van egyáltalán bármi jogunk, amit a saját otthonunkban gyakorolhatunk?

- Amit mondasz, tökéletesen igaz, és én nagyon sajnálom. De valamikor a Földön is léteztek ilyen körülmények néhány úgynevezett "alsóbbrendű faj" számára, ám idővel sikerült minden egyenlőtlenséget eltörölnünk. Ne feledd azt sem, hogy bolygónk értelmesebb lakói a ti oldalatokon állnak. Például mutattam én valaha is előítéletet egy vénuszival szemben?

- Nem, Karl, tudom, hogy nem. De hányan vannak ezek az értelmesebbek? A Földön évezredekbe telt, hosszú, háborúkkal és szenvedéssel teli évezredekbe, míg megvalósulhatott a teljes egyenlőség. Mi van akkor, ha mi, vénusziak nem akarunk ennyit várni?

Karl a homlokát ráncolta.

- Természetesen megint igazad van, de muszáj várnotok. Mi mást tehetnétek?

- Nem tudom... nem tudom... - Antil hangja suttogássá halkult. Karl hirtelen azt kívánta, bár csak el se indult volna erre a kirándulásra a rejtélyes Ash-taz-zor romjaihoz. Az örjítően egyhangú terep és Antil amúgy jogos panaszai nagyon megviselték. Már épp azon volt, hogy megkéri a vénuszt, forduljanak vissza, amikor az fölemelte úszóhátyás kezét, és egy előttük emelkedő, feltűnően szabályos dombra mutatott.

- Az ott a bejárat - mondta: - Ash-taz-zort több ezer éve már, hogy maga alá temette a föld. A vénusziakon kívül senki sem tud róla. Te vagy az első földi ember, aki láthatja.

- A legteljesebb titokban fogom tartani, Antil. Megígértem.

- Akkor gyere.

Antil félrehúzta az indák buja szövevényét, keskeny átjárót tárva föl két szikla között. Intett Karlnak, hogy kövesse. Szűk, nedves folyosón araszoltak előre. Antil erszényéből egy atomlámpást húzott elő, melynek gyöngyfehér fénye a víztől csöpögő kőfalakon tört meg.

- Ezeket a folyosókat és üregeket - szólalt meg - három évszázaddal ezelőtt ásták őseink, akik az elsüllyedt várost szent helyként tisztelték. Mostanra azonban már mindenki megfeledkezett róla. Hosszú-hosszú idő óta én látogattam el ide elsőként. Talán ez is hanyatlásunk egyik jele.

Több mint száz métert haladtak még egyenesen előre, aztán a folyosó egy magas, kupolás csarnokba torkollott. Karl elámult az elébe táruló látványtól. Épületek csonka maradványai sorakoztak mindenfelé, olyan építészeti csodák, amelyeket a Föld Periklész Athénje óta nem látott. Mivel azonban többé-kevésbé mind romokban hevert, a város egykori pompáját csupán sejteni lehetett.

Antil átvezette a földi férfit a csarnokba, és bebújt egy újabb szűk járatba. Ez majdnem egy teljes kilométeren keresztül kanyargott a sziklafalak közt. Itt-ott mellékfolyosók ágaztak le róla, és Karl egyszer-kétszer romokat is megpillantott. Szívesen megnézte volna őket közelebről is, ám Antil egy pillanatra sem lassított.

Ismét egy nagyobb barlangba értek. Ezúttal egy alacsony, de annál szélesebb épület húzódott előttük, mely valamiféle sima, zöld kőből készült. A jobb szárnya ugyan teljes egészében eltűnt, a többi azonban bámulatos módon épségben maradt.

A vénuszi szeme fölcillant, karcú testét szinte szétfeszítette a büszkeség.

- Ez egy amolyan művészeti és tudományos múzeum lehetett. Itt megbizonyosodhatsz majd hajdani nagyságunkról.

Karl izgatottan lépett be - elvégre a Föld lakói közül elsőként láthatta ezeket az ősi műremekeket. Az épület belseje mély alkóvokra oszlott, melyek a főhajóból ágaztak szét. A mennyezetet egyetlen, hatalmas freskó díszítette, mely halványan látszott csak a kézi atomlámpás fényében.

A földlakó áhitattal járta végig az alkóvokat. A szobrok és festmények idegensége csak tovább növelte szépségüket.

Karl érezte, valami hiányzik belőle ahhoz, hogy igazán megérthesse a vénuszi művészetet, de az alkotások technikai tökéletessége mindazonáltal lenyűgözte. Különösen megcsodálta a festmények színösszeállítását, melyhez fogható még életében nem látott. Akárhogy megfakultak és megrepedeztek is, a belőlük áradó harmónia mit sem veszített szuggesztív erejéből.

- Mit meg nem adott volna Michelangelo mondta Antilnak -, csak hogy a vénusziak szemével lássa a világot.

A vénuszlakó mellkasa szinte láthatóan kidagadt a büszkeségtől.

- Minden fajnak megvan a maga tehetsége. Én például gyakran kívánom, bárcsak fölfogná a fülem azt a tömörkülönböző hangot, amit állítólag a földiek képesek. Talán akkor megérteném, mit szerettek annyira a zenétekben. Számomra ugyanis rettenetesen monotonnak tűnik.

Tovább haladtak, és Karl szemében percről percre nőtt a vénuszi kultúra tekintélye. Hosszú, keskeny, összefogott fémcsíkokon ezrével sorakoztak az itteni írás vonalai és oválisai. Karl tudta, ezek a szövegek olyan titkokat rejtenek, amelyekért egy földi tudós a fél életét is boldogan odaadná.

Végül, amikor Antil egy apró, alig tizenöt centi magas tárgyra mutatott, és közölte, az nem más, mint egy

atomkonverter, még hozzá a legújabb földi modellnél is hétszerte hatékonyabb, Karl nem bírta tovább, és kifakadt:

- Miért nem osztjátok meg velünk ezeket a titkokat? Ha a földlakók megtudnák, mi mindent értetek el már a múltban, biztosan másképp gondolkodnának rólatok.

- Persze, semmi kétség, jó hasznát vennék a tudásunknak - felelte Antil keserűen - de soha nem adnák vissza a szabadságunkat. Remélem, nem feledted még el, hogy titoktartást fogadtál.

- Nem, dehogy. De meggyőződésem, hogy nagy hibát követtek el.

- Szerintem nem. - Antil sarkon fordult, hogy elhagyja az alkóvot, de Karl utána kiáltott.

- Ebbe a kis helyiségbe nem nézünk be?

Antil tágra nyílt szemmel pördült meg.

- Miféle helyiségbe? Hisz erre nincs több helyiség.

Karl meglepetten vonta föl szemöldökét, és némán a hátsó fal félmagasságáig fölfutó keskeny nyílásra mutatott.

A vénuszi valamit maga elé mormogott, aztán térdre rogyott, és érzékeny ujjával a rést kezdte tapogatni.

- Segíts, Karl! Attól tartok, ennek az ajtónak sosem lett volna szabad kinyílnia. Mindenesetre eddig semmiféle feljegyzésben nem találtam nyomát, márpedig nálam jobban a népem egy tagja sem ismeri Ash-taz-tort.

Egyesült erővel nekifeszültek a kőajtónak, mely eleinte csak recsegve-ropogva mozdult, aztán váratlanul szélesre tárult, ők pedig valósággal bezuhantak a kis, szinte teljesen üres helyiségbe. Talpra kászálódtak, és körülnéztek.

A földlakó néhány rozsdacsíkra mutatott a padlón, valamint a falon az ajtó körül.

- Úgy látszik, a néped nagyon el akarta zárni ezt a fülkét. Évszázadok kellettek, hogy a rozsdá elbánjon a vaspántokkal. Szerintem valami nagy titkot rejthettek el itt.

Antil megrázta zöld fejét.

- Amikor legutóbb itt jártam, ajtónak még nyoma sem volt. Mellesleg... - feje fölé emelte az atomlámpást, és gyorsan körbehordozta tekintetét a helyiségen - úgy néz ki, ez a fülke teljesen üres.

Igaza volt. Egy kis, hosszúkás ládán kívül a helyiség csupán hatalmas mennyiségű port rejtett, és a régen lezárt kripták fojtogató rothadásszagát.

Karl a ládához lépett, és megpróbálta elhúzni a sarokból. Meg se moccant, de a fedele egyszer csak félrecsúszott.

- Lejön a teteje, Antil. Nézd! - A ládában egy szögletes táblaféleség hevert, valami üvegszerű anyagból, és öt darab, leginkább töltőtollra emlékeztető, harminc centi hosszú henger.

Antil örömeiben fölkiáltott, és olyat tett, amelyet Karl jelenlétében még soha: sziszegő vénuszi nyelven hadarni kezdett. Kivette az üvegtáblát, és közelebről is megvizsgálta. Karl egyre növekvő kíváncsisággal szintén szemügyre vette. A tábla lapját sűrűn borították a színes pöttyök, de ez meg nem magyarázta. meg számára Antil kitörő örömét.

- Mi ez?

- Egy teljes dokumentum őseink szertartási nyelvén. Mostanáig csak töredékek álltak rendelkezésünkre. Ez igen jelentős lelet.

- El tudod olvasni? - Karl most már nagyobb tisztelettel méregette a tárgyat.

- Azt hiszem, igen. Bár holt nyelvről van szó, amiből én vajmi keveset ismerek. Látod? A különböző írásjeleket itt színek helyettesítik. Minden szót két, néha három színes pötty kombinációja alkot. Az árnyalatokra persze nagyon kell figyelni. Egy földi ember, még ha ismerné is a nyelvet, csupán spektroszkóppal tudna elolvasni egy ilyen szöveget:

- Elolvashatnád itt?

- Megpróbálom, Karl. Az atomlámpás fénye megközelítőleg hasonló a Napéhoz, így ez nem okozhat gondot. Kis időbe azonban beletelik, míg megfejtem. Szerintem legjobb lesz, ha addig tovább nézelődsz. Ne félj, nem tévedhetsz el, csak maradj az épület falain belül.

Karl a másik atomlámpással elhagyta hát a helyiséget, a vénuszlakó pedig nekilátott a szöveg fáradságos kisilabizálásának.

A földi ember két óra múlva tért vissza, de Antil szinte pontosan ugyanabban a testhelyzetben volt, ahogy ott hagyta. Arcán azonban valami egészen új kifejezés ült, a rémületé. A "színes" üzenet a lábánál hevert. A vénuszlakó még a földi ember keltette zajokra sem nézett föl. Mintha megkövült volna, úgy ült ott mozdulatlanul, maga elé meredve. Karl odaugrott hozzá.

- Antil, Antil, mi a baj?

A vénuszlakó lassan fordította felé a fejét, mintha valami sűrű folyadékban mozogna. Átnézett barátján, a semmibe. Karl megragadta a keskeny vállat, és könnyörtelenül rázni kezdte.

A vénuszi végre magához tért. Kiszabadította magát Karl szorításából, és talpra ugrott. A lábából különös óvatossággal kivette az öt hengert, és az erszényébe helyezte őket a táblával együtt.

Ezt követően visszarakta a láda fedelét, és intett Karlnak, hogy indulhatnak.

- Mennünk kell. Már így is túl soká maradtunk. - Hangja rémülten csengett, még a földlakó hátán is végigfutott a hideg.

Egyetlen szót sem szóltak egymáshoz, míg vissza nem értek a Vénusz átázott felszínére. A Nap még fönt volt az

égen, de csupán alig valamivel a horizont fölött. Karlra hirtelen rátört az éhség. Sietniük kell, ha még sötétedés előtt el akarják érni Aphrodopolist. Karl fölhajtotta esőkabátja gallérját, vízhatlan sapkáját mélyen a szemébe húzta, és nekivágott a sáros terepnek.

Lassan fogytak a kilométerek, de végül föltűnt a kupolás város a szürke horizonton. A földlakó egy átnedvesedett sonkás szendvicset rácsált, és közben egyre ellenállhatatlanabb vágyat érzett Aphrodopolis kényelmes szárazsága után. Az általában barátságos vénuszi indulásuk óta megátalkodottan hallgatott, és egyetlen pillantást sem vetett társára.

Karl bölcsen beletörődött ebbe. Jóval többre tartotta ugyan a vénuszlakókat, mint a földiek többsége, de ezzel együtt sem tudott megbarátkozni határt nem ismerő érzelmi kitöréseikkel. Ez a komoran rájuk boruló némaság is valami olyan belső forrongást jelzett, amit Karl sóhajjal vagy egy homlokráncolással elintézett volna. Ennek tudatában nemigen hatott rá Antil borús hangulata.

A vénuszi szemében látott rémület azonban kissé nyugtalanította. Ez azután jelent meg, hogy lefordította a különös tábla szövegét. Vajon miféle titokról lebbenthetette föl a fátylat a vénuszi tudós ősök üzenete?

Karl végül leküzdötte bizonytalanságát, és előhozakodott egy kérdéssel:

- Mi állt a táblán, Antil? Úgy vélem, érdekes lehetett, hiszen magaddal is hoztad.

Antil válaszul csak intett, hogy siessenek; és kettőzött lendülettel indult előre a sűrűsödő sötétségben. Karl zavarba jött, és kissé sértette is ez a válasz. Többször nem kezdeményezett beszélgetést az út során.

Amikor aztán elérték Aphrodopolist, a vénuszi megtörte a csendet. Ráncos, fáradt ábrázatát a földi ember felé fordította, olyan kifejezéssel mintha valami fájdalmas döntésre jutott volna.

- Karl - szólt -, barátok vagyunk már régen, úgyhogy szeretnék neked egy baráti tanácsot adni. A jövő héten indulsz vissza a Földre. Tudom, apád magas pozíciót tölt be a bolygó Nagytanácsában. Valószínűleg te magad is fontos személyiség leszel a nem túl távoli jövőben. Mivel pedig ez a helyzet, könyörögve kérek, minden cseppnyi befolyásodat használd föl, hogy a Föld és a Vénusz kapcsolatát a mi népünk számára is elfogadhatóbb mederbe tereld. Én ugyanakkor a magam részéről, mint bolygóm legnagyobb törzsének méltósága, minden tőlem telhetőt megteszek az erőszakos cselekmények visszaszorítására.

A másik összevonta a szemöldökét.

- Nekem itt valami nem világos. Mit akarsz ezzel mondani?

- Csak azt, hogy ha a Vénusszal szembeni bánásmódok nem változik meg nagyon hamar, a népem föl fog lázadni. Ebben az esetben pedig, mint már mondtam, csatlakoznom kell a küzdelemhez. És azt tudnod kell még, bolygónk többé már nem védtelen.

A földlakót szórakoztatták a hallottak.

- Ugyan már, Antil. A hazaszereteted csodálatra méltó, sérelmeidnek is igazat adok, de az ilyen drámai kijelentések nincsenek rám hatással. Tudod jól, én reálisan gondolkodom.

- Hidd el nekem, Karl - felelte a vénuszi, riasztóan komoly hangon -, amiről beszélek, a legridegebb valóság. Ha bolygónkon felkelés törne ki, többé nem garantálhatom a Föld biztonságát.

- A Föld biztonságát?! - A kijelentés súlya megbénította Karl.

- Igen - folytatta Antil -, mert, ha rákényszerítenek, én elpusztítom. Ennyit akartam mondani. - Azzal sarkon fordult, és eltűnt a bokrok között a kis falu irányában, ahol a vénuszlakók éltek, a nagy kupolán kívül.

Öt év telt el, nyugtalansággal telve, és a Vénusz ébredező tűzhányóként mocorogni kezdett. Aphrodopolis, Venusia és a többi kupolaváros rövidlátó földi urai semmibe vették a veszély előjeleit. Amikor egyáltalán eszükbe jutottak a kis zöld vénusziak, legfeljebb megvetően gondoltak rájuk, mintha csak azt mondanák: "Ja, azok az izék?"

Csak hogy "azok az izék" egy idő után nem tűrték tovább az elnyomást, és a nacionalista Zöld Bandák egyre zajosabban hallatták hangjukat. Aztán egy szürke napon, mely semmiben sem különbözött a korábbi egyhangú napoktól; bennszülöttek szervezett serege rohanta meg a városokat.

A kisebb kupolák meglepetésükben azonnal megadták magukat. Gyors egymásutánban elesett New Washington, Mount Vulcan és St. Denis is, és velük együtt az egész keleti kontinens. Mielőtt a kába emberek egyáltalán fölfoghatták volna mi történik, a fél bolygó máris kikerült irányításuk alól.

A Földet is meglepte ez a kialakult veszélyhelyzet - holott előre látható volt. Az ostromlott városok felé haladéktalanul megindultak a fegyver- és segélyszállítmányok, s közben gyülekezni kezdett egy hatalmas űrhajóflotta is az elvesztett területek visszafoglalására.

A földlakókat dühítették ugyan az események, de korántsem ijesztették meg. Tudták, hogy a bennszülöttek eddigi győzelmeiket csupán a meglepetés erejének köszönhették, és biztosak voltak végső győzelmükben.

Annál nagyobb meglepetéssel fogadták így amikor a vénusziak előrenyomulása a napok múltával sem vesztett lendületéből. Venusia City hatalmas készletekkel rendelkezett mind fegyverekből, mind élelmiszerből, katonái még a környező területeket is gondosan őrizték. Egyszer csak megjelent a meztelen bennszülöttek egy kisebb, fegyvertelen csapata, és a város azonnali, feltétel nélküli feladását követelte. Venusia ezt persze gőgösen visszautasította, és a Föld felé küldött üzeneteiben vidáman újságolták, milyen merészségre vetemedtek a vénuszlakók határtalan elbizakodottságukban.

Aztán hirtelen abbamaradt az adás, a bennszülöttek elfoglalták a várost.

Ezek az események újra és újra megismétlődtek az elkövetkező napokban, még a legbevehetetlenebbnek tartott

erődítményeknél is. Maga Aphrodiszopolis is elesett, félmillió lakosságát egy százalmas, ötszáz fős vénuszi sereg győzte le. Pedig a védők a Földön ismert legjobb fegyverekkel rendelkeztek.

A kormány az anyabolygó lakosságát minderről nem tartotta ajánlatosnak tájékoztatni, így az emberiség nagy része még csak nem is értesült a Vénuszon történekről. A belsőbb körök, a Nagytanács tagjai azonban homlokráncolva hallgatták Karl Frantornak, a Közoktatásügyi Miniszter fiának különös szavait.

Jan Heersen, a Hadügyminiszter, dühösen pattant föl, mikor a fiatalember befejezte beszámolóját.

- Azt akarja, hogy komolyan vegyük valami félbolond Zöldike ostoba kijelentését, és az ő feltételeik szerint kössünk békét a Vénusszal? Ez egyszerűen nevetséges. Azok a nyomorult dögök csak azt érdemlik, hogy vaskézrel lesújsunk rájuk! Flottánk lesöpri mocsokfoltjukat az univerzum térképéről. Már réges-rég meg kellett volna tennünk ezt!

- Az a lesöprés talán nem is lenne olyan könnyű, Heersen - szólalt meg az ősz hajú, idősebb Frantor, fia védelmére kelve. - Sokan úgy véljük, hogy a kormány eddigi politikája a Vénusszal szemben nem volt a legmegfelelőbb. Ki tudja, milyen titkos fegyverekkel rendelkeznek a bennszülöttek, és mikor vetik be azokat ellenünk jogos bosszújukban?

- Dajkamese! - kiáltotta Heersen. - Maga úgy beszél a Zöldikékről, mintha emberek lennének. Ezek állatok, és hálával tartoznának azért, hogy mi elvittük hozzájuk a civilizációt. Ne feledje, velük már így is jobban bánunk, mint egynémely földi fajjal történelmünk során... Vehetjük példának mondjuk az indiánokat.

Karl Frantorból ismét kitört az izgatottság.

- Ki kell vizsgálnunk, uraim! Antil fenyegetése túl komoly ahhoz, hogy semmibe vegyük, bármilyen ostobán hangzik is... márpedig a vénusziak legutóbbi hódításainak fényében nekem nincs sok kedvem nevetni rajta. Azt javaslom, küldjenek el engem is von Blumdorff admirális flottájával, amolyan követként. Derítsünk ki róluk minél többet, még mielőtt megtámadnánk őket.

A Föld mogorva elnöke, Jules Debuc, most először szólalt meg a vita során.

- Frantor ajánlata elfogadhatónak hangzik. Engedélyezem. Van valakinek ellenvetése?

Senki sem jelentkezett, bár Heersen még mérgesen dörmögött magában egy darabig. Egy héttel később tehát Karl Frantor csatlakozott a Földi űrhajóflotta legénységéhez, amikor az űtnak indult a belső bolygószomszéd felé.

Az eltelt öt év után Karl különös, új Vénusz fogadta. Természetesen ugyanazt az esőáztatta szürke és barna egyhangúságot látta mindenütt, mint régen, itt-ott egy-egy város csillogó kupolájával - mégis, minden egészen megváltozott.

Míg korábban a földlakók gőgös megvetéssel járkáltak a megalázkodó vénusziak között, most a bennszülöttek megjelenése árulkodott felsőbbrendűségről. Aphrodiszopolis teljes egészében az ő kezükre került, és a kormányzó egykori irodájában ott ült... Antil.

Karl gyanakvóan méregette egy darabig, nem tudta, mit mondjon.

- Ezt azért nem gondoltam volna - nyögte ki végül. - Te, a pacifista, mint fővezér.

- Nem én választottam ezt a szerepet. A körülmények hozták így - felelte Antil. - No de te! Nem vártam volna, hogy épp te leszel bolygód szóvivője.

- Velem közölted évekkal ezelőtt buta fenyegetésedet, ezért nekem voltak kezdettől fogva a legbaljósabb előérzeteim a felkelésekkel kapcsolatban. Eljöttem hát, de tudod, nem egyedül. - Azzal az ég felé intett, ahol, valahol a légkörön túl, ott lebegett fenyegetően, ám egyelőre mozdulatlanul, a földi flotta.

- Azért jöttél, hogy ránk ijessz?

- Nem! Azért, hogy halljam, mit követeltek.

- Kérésedet könnyen teljesíthetem. A Vénusz népe függetlenségét követel, és cserébe a barátságát ígéri, korlátozások nélküli, szabad kereskedelemmel.

- És azt várjátok, hogy mi ebbe harc nélkül belemegyünk?

- Remélem... a Föld érdekében.

Karl elkomorodott, és mérgében hátravetette magát a széken.

- Az isten szerelmére, Antil, a sejtelmes fenyegetőzések ideje lejárt. Mutasd a lapjaid! Hogyan foglalhattátok el Aphrodiszopolist és a többi várost olyan könnyen?

- Nem tehetünk mást, Karl. Nem akartuk, de rákényszerültünk. - Antil hangját sipítóvá tette az izgatottság. - Nem fogadták el tisztességes feltételeinket, sőt, lövöldözni kezdtek. Muszáj volt hát bevetnünk a... a fegyvert. Utána legtöbbszörükkel végeznünk kellett... könyörületességéből.

- Nem tudlak követni. Miféle fegyverről beszélsz?

- Emlékszel, amikor Ash-taz-zorban jártunk, Karl? A rejtekszobára, az ősi írásra, az öt rúdra?

Karl komoran bólintott.

- Gondoltam pedig, hogy létezik, de nem lehettem biztos benne.

- Szörnyűséges fegyverre bukkantam, Karl. Antil egyre gyorsabban beszélt, mintha már az is fájdalmat okozna neki, hogy rá kell gondolnia. Az őseink fedezték föl... de sosem használták. Inkább elrejtették, de hogy miért nem pusztították el mindenestül, föl nem foghatom. Bárcsak megtették volna... és hidd el, komolyan így érzek. Mert így megtaláltam, és használnom is kellett... a Vénusz érdekében.

Hangja suttogássá halkult, de látható erőfeszítéssel mégis belefogott a magyarázatba.

- Azok a kis, értelmetlenné látszó rudak, Karl, valamiféle ismeretlen természetű erőteret gerjesztenek (a leírásnak ez a része meglehetősen homályos volt), mely képes az agyat megfosztani tudatától.

- Hogyan? - esett le a földi ember álla. Miket beszélés?

- Hisz tudhatod, az agy csupán a tudat otthonánál szolgál, a kettő nem ugyanaz. Maga a tudat még őseink számára is megfelfedhetetlen rejtélyt jelentett. De akárhogy is, az agy összekötőként szolgál közte és az anyagi világ közt.

- Értem. A ti fegyveretek pedig elválasztja a tudatot az agytól, és ily módon elzárja azt a világtól. Mint amikor a pilótának egy éjszakai repülésnél elromlik minden műszere.

Antil komolyan bólintott.

- Láttál már legátolt agyműködésű állatot? - kérdezte hirtelen.

- Igen, egy kutyát... még az iskolában, biológiaórán.

- Akkor gyere, mutatok neked egy legátolt agyműködésű embert.

Karl követte a vénuszlakót egy lifthez. Miközben a legalsó szint - a börtönszint - felé ereszkedtek, agya lázasan dolgozott. Düh és kétségbeesés kínozza felváltva, hol legszívesebben elmenekült volna, hol pedig arra gondolt, mi lenne, ha végezne a másikkal. Kábán hagyta el a fülkét, és követte Antilt egy homályos folyosón, mely apró, rácsos cellák sorai közt kanyargott.

- Ott van. - Antil hangja úgy térítette magához, mintha egy vödör hideg vízzel loccsantották volna nyakon. Tekintete követte az előre mutató úszóhártyás kéz irányát, és lenyűgözve, ugyanakkor undorral meredt az elébe táruló látványra.

Ember volt, ez kétségtelen, legalábbis bizonyos értelemben. Mégsem hasonlított értelmes lényre. A padlón kuporgott, kifejezéstelen szeme egy pillanatra sem kalandozott el az előtte húzódó üres falfelületről. Pillantásában nyoma sem volt értelemnek, ajka lefittyedt, szájából nyál csordogált, ujjai céltalanul rángatóztak. Karl hányingerrel küzdve fordította el a fejét.

- Persze az agyának nem esett semmi baja közölte Antil halkán. Mint szerv, tökéletesen működik. Egyszerűen... szétválasztottuk a tudattól.

- De hogy él, Antil? Hogyhogy nem hal meg?

- Az önfenntartó ösztönök nem sérültek meg. Ha fölállítod, megőrzi az egyensúlyát. Ha ellököd, megkapaszkodik. A szíve ver. Lélegzik. Ha ételi raksz a szájába, lenyeli, bár előbb éhen halna, mintsem hogy önállóan megegye az eléje rakott táplálékot. Tulajdonképpen tehát él, noha jobban járna, ha meghalna. Az agy és a tudat szétválasztása ugyanis nem visszafordítható.

- Ez rettenetes... Rettenetes.

- Rosszabb, mint gondolnád. Meggyőződésem, hogy valahol bent, az agy mélyén a tudat továbbra is létezik. Milyen kínokat kell vajon kiállnia egy testben, amit nem irányíthat?

Karl hirtelen megmerevedett.

- Efféle elrettentéssel nem igazhatjátok le a Földet. Borzasztó kegyetlen a fegyveretek, de nem veszedelmesebb, mint amikkel mi rendelkezünk. Ezért pedig fizetni fogtok.

- Kérlek, Karl, te egymilliomod részét sem fogad még föl a "Szétválasztó Mező" hatalmának. A helyzet az, hogy térben - és talán időben is korlátlanul gerjeszhető. Mít szólsz, ha elmondom, hogy mindössze egyetlen lövésre volt szükség, és Aphrodiszopolis valamennyi melegvérű lakója ilyen magatehetetlen bábbá vált? - Antil hangja feszülten megemelkedett. - És mit szólnál, ha azt mondanám, hogy az egész Földet befoghatom a hatósugarába, és annak sok milliónyi lakosságát élőhalottá tehetem egy csapással?

Karl, amikor rekedten fölfordított, rá sem ismert a saját hangjára:

- Te nyomorult! Te vagy az egyetlen, aki ismeri ennek az átkozott fegyvernek a titkát?

Antil kongó nevetésben tört ki.

- Igen, Karl, én vagyok az oka mindennek. Ha megölsz, azzal mégsem segítesz a Földnek. Halálom után mások is elolvassák majd azt a szöveget, mások, akik nem viseltetnek annyi jóindulattal az emberek iránt, mint én. Nem bánthatsz engem, Karl, mert azzal a saját világod halálos ítéletét írnád alá.

A földi ember magába roskadt. Semmi kétség nem maradt benne immár a vénusziak hatalmát illetően.

- Megadom magam - mormogta -, megadom magam. Mít mondhatok az embereknek?

- Mondd el nekik a feltételeimet, és azt, mit tehetnék velük, ha akarnám.

Karl úgy húzódott össze, mintha a vénuszinak még az érintésétől is félne.

- Elmondom.

- És mondd el azt is, hogy a Vénusz nem bosszúálló. Nem kívánjuk használni a fegyverünket, mert még szerintünk is túl rettenetes. Ha feltételeinknek megfelelően biztosítjátok függetlenségünket, és megengeditek hogy bizonyos óvintézkedéseket tegyünk a jövőbeli, esetleges újabb gyarmatosítói tervek megakadályozására, mi az öt fegyvert és a leírást beelöljük a Napba.

A földi ember hangja színtelen suttogás volt csupán.

- Megmondom nekik.

Von Blumdorff admirális, ahogy azt neve is mutatta, porosz volt, és katonai alapelvként a nyers erőt tisztelte mindenkinek előtt. Így aztán Karl beszámolóját illő dühkitöréssel fogadta.

- Maga címeres ökör! - ordított rá a fiatalemberre. - Hát ez az eredménye a sok beszédnek, ostoba szájtépésnek! Képes visszajönni, és előadni nekem egy ilyen dajkamesét valami bámulatos erejű titkos fegyverről. Mindenféle bizonyíték nélkül hajlandó elfogadni, amit az az átkozott Zöldike mond magának, és azonnal bedobja a törülközőt! Hát maga nem fenyegetőzhetett, nem blöffölhetett, nem hazudhatott volna?

- Ő se nem fenyegetőzött, se nem blöffölt, se nem hazudott - felelte Karl barátságosan. - A szintiszta igazat mondta. Ha látta volna azt a tudatától megfosztott férfit...

- Áh! Ez az egész istenverte ügy számomra legérthetlenebb része. Az a bennszülött megmutat magának valami közönséges elmebeteg, és azt mondja: "Ezt a fegyverünk tette!", és maga minden fenntartás nélkül elhiszi! Történt bármi is azon kívül, hogy a szájukat jártatták? Megmutatták a fegyverük működését? Vagy akár magát az állítólagos gyilkos szerszámot?

- Természetesen nem. Az a fegyver igen veszélyes. Mégsem ölhetek meg egy vénuszit, csak hogy kielégítsék a kíváncsiságomat. Ami pedig azt illeti, megmutatták-e... hát, maga például kiteritné a lapjait az ellenség előtt? De most válaszoljon néhány kérdésemre. Miért olyan biztos a dolgában Antil? És hogyan hódíthatta meg társaival a bolygót ilyen könnyedén?

- Elismerem, nem tudom megmagyarázni, de az még nem bizonyítja, hogy azok igazat mondanak. Akárhogy is, elegendem van a szócséplésből. Most rögtön támadunk, és a pokolba az elméletekkel! Majd meglátjuk, mit szólnak, ha tüzet nyitunk rájuk a tonitágyúinkból. A nyavalyás blöffjük nem fogja megvédeni őket.

- De admirális, a jelentésemről előbb be kell számolnia az elnöknek.

- Be is fogok... csak előbb Aphrodopolist a levegőbe röpítem.

Bekapcsolta a központi hírközlő berendezést.

- Figyelem, minden hajónak! Támadó alakzatba! Tizenöt perc múlva löni kezdjük Aphrodopolist. - Aztán a szárnysegédjéhez fordult. - Larsen kapitány tájékoztassa a város lakóit, hogy tizenöt percen belül adják meg magukat.

Karl Frantor érezte, ahogy minden múltó perccel növekszik benne a feszültség. Idegölő volt a várakozás. Magába roskadva, némán ült, arcát a kezébe temette, és a kronométer percenkénti, halk kattánásait a terem túlsó végében valóságos mennydörgésként érezte. Suttogva számolta őket - 8... 9... 10. Úristen!

Alig öt perc maradt a biztos halálig! De vajon csakugyan biztos lehet benne? Vagy esetleg von Blumdorffnak van igaza? Vajon a venusziak valóban csak megpróbálkoztak egy merész blöffel?

A szárnysegéd robogott be, és tisztelegve megállt.

- A Zöldikék válaszoltak, uram.

- Lám-lám - hajolt előre von Blumdorff várakozóan. - Az üzenet így szól: "Kérjük a flottát, álljon el a támadástól, különben a következményekért nem vállalunk felelősséget."

- Ennyi? - ordított föl az admirális dühödten.

- Igen, uram.

Von Blumdorff fröcsögve szitkozódni kezdett.

- Azt a kénköves hétszentségit! - ordította. Hát meddig mernek ezek elmenni?!

Mire befejezte, a tizenötödik perc is letelt, és a gigászi flotta mozgásba lendült. A hajók rendezett alakzatban zuhanni kezdtek a második bolygó felhőtakarója felé. Von Blumdorff szája rettentő vigorra húzódott, miközben a televízor nyújtotta káprázatos látványban gyönyörködött... Aztán a matematikai pontosságú formáció hirtelen megtört.

Az admirális csak bámult, nem hitt a szemének. A flotta fele mintha hirtelen megbolondult volna. A hajók először csak imbolyogni kezdtek, aztán egyszerre riadt madárcapatként minden irányba szétbentek.

A flotta épen maradt részétől befutottak az első jelentések, ezek szerint a bal szárny többé nem jelentkezik a rádión.

Az Aphrodopolis ellen indult támadás félbeszakadt, a sértetlen hajók a megfutamodottak nyomába eredtek. Von Blumdorff föl-alá járkált, és a haját tépte.

- Ez az ő titkos fegyverük! - ordított föl gyászos hangon Karl Frantor, aztán újra hallgatásba merült.

Aphrodopolisból több üzenet nem érkezett.

Két teljes órán át harcolt a földi flotta saját hajóival. Amelyiket utolérték, azt igyekeztek lövésekkel, erőterekkel megbénítani. Húsz hajó azonban nem került elő; némelyik valahol pályára állhatott a Nap körül, mások elszárguldtak a világűr ismeretlen mélységei felé, a fennmaradó néhány pedig becsapódott a Vénusz felszínébe.

Amikor az egyik befogott hajó fedélzetére léptek, a gyanútlan embereket iszonytató látvány fogadta. A legénység helyett hetvenöt semmibe meredő, tehetetlen báb volt ott. Egyetlen valóban embernek nevezhető lényre sem bukkantak.

Volt aki rémülten sikoltozva visszamenekült saját hajójára, mások öklendezve fordították el tekintetüket. Az egyik tiszt egy pillanat alatt átlátta a helyzetet, előhúzta atompisztolyát, és lelőtte a szerencsétleneket.

Von Blumdorff admirális teljesen összetört. Feledve nagyképű büszkeségét, egyszerűen szánalomra méltó emberi ronccsá változott. Az egyik tudatától megfosztott katonát elébe hozták, mire rémülten hőkölt hátra.

Karl Frantor ráemelte karikás szemét.

- Nos, admirális, most elégedett?

Az azonban nem felelt. Előhúzta fegyverét, és mielőtt bárki megállíthatta volna, föbe lőtte magát.

Karl Frantor ismét a kormány tagjai előtt állt csupa csüggedt, rémült emberrel szemben. Jelentése immár semmi kétséget nem hagyott bennük afelől, hogy milyen irányvonalat kell követniük.

Debut elnök az elrettentő példaként hozott, tudatától megfosztott emberre pillantott.

- Végünk van - mondta. - Feltétel nélkül meg kell adjuk magunkat, hagyni, hogy azt tegyenek velünk, amit akarnak. De egy nap majd... - Szemében föllobogott a bosszúvágy lángja.

- Nem, elnök úr! - csendült föl Karl hangja. Ne így fogja föl a helyzetet. Csupán meg kell adnunk a vénusziaknak, ami megilleti őket... a szabadságot és a függetlenséget. Ami megtörtént, megtörtént, halottainkkal fizettünk a félévszázados elnyomásért. Új rendet kell kihirdetnünk az egész Naprendszerben. Nyissunk új korszakot, tiszta lappal.

Az elnök elgondolkozva lehajtotta a fejét, aztán kisvártatva ismét fölemelte.

- Igaza van - mondta, és hangja határozottan csengett. - Nem szabad a bosszúra gondolnunk.

Két hónappal később aláírták a békeszerződést, és a Vénusz népe független, szabad nemzet lett. A ceremónia fénypontjaként pedig egy apró, szikrázó fénypont indult útnak a második bolygóról a Nap felé. A legrettenetesebb fegyver, amire immár senkinek sem volt szüksége.

Amazing Stories, 1939. május

Németh Attila fordítása

* A vénusziak számára látható színtartomány igen szűk, mindössze két árnyalat közti eltérés, alig öt Angströmnyi hullámhossz-különbséggel. E tartományon belül azonban színek ezreit látják, melyek a földlakók számára érzékelhetetlenek. - A szerző.

Kétségbevonhatatlan tény

(Not Final!)

Nicholas Orlov bal szemére monoklit illesztett, azzal az angolokénál is angolosabb mozdulattal, ami az Oxfordot járt oroszokat rendszerint jellemezte.

- No de drága miniszterem! - fakadt ki szemrehányóan. - Fél millió dollárt?!

Leo Birnam elcsigázottan vállat vont, és szikár testét még jobban összehúzta a széken.

- Muszáj megkapnunk ezt a támogatást, megbízott úr. A Ganymedes domíniumi kormánya már mindenre elszánta magát. Eddig még sikerült lecsitítanom őket, de mint a tudományos ügyekért felelős miniszter, a hatalmam nem valami nagy.

- Tudom, de... - azzal Orlov tehetetlenül széttárta karját.

- Gondolhattam volna - bólogatott Birnam. - A Birodalom könnyebbnek érzi, ha egyszerűen elfordítja a tekintetét. Eddig is ezt csinálták. Legalább egy éve próbálom már meggyőzni az illetékeseket arról, mekkora veszedelem fenyegeti az egész Rendszert, de mintha csak a falnak beszélnék. Könnyörgöm önnek, megbízott úr, segítsen. Ön még új ezen a poszton, minden előítélet nélkül szemlélheti ügyünket.

Orlov köhintett, és közben tekintetét csizmája orrára szegezte. A három hónap alatt, mióta Gridley örökébe lépett, mint gyarmati megbízott, olvasatlanul fiókjába mélyesztett minden olyan irományt, ami úgy kezdődött: "azok az átkozott jupiteriek". Mindezt a birodalmi kormány azon íratlan utasítása szerint, mely a Jupiter-ügyet már jóval az ő hivatalba lépése előtt nemkívánatos témának nyilvánította.

Mostanában azonban a ganymedesiek egyre erőszakosabban kezdtek követelőzni, és őt azért küldték ki Jovopolisba, hogy csillapítsa le a kedélyeket. Feladata nem ígérkezett könnyűnek.

Birnam közben tovább beszélt:

- A domíniumi kormány jelen pillanatban annyira igényli már azt a pénzt, hogy amennyiben nem kapja meg, képes mindent nyilvánosságra hozni.

Orlovról lehámlott a közöny álcája. Lepottyanó monoklija után kapott.

- Na de miniszterem!

- Tudom, mit jelentene ez. Én próbáltam ellene érvelni, de voltaképpen nekik is igazuk van. Ha egyszer a Jupiter-ügy napvilágra kerül, és az emberek mindent megtudnak, a Birodalom kormánya nem marad sokáig hatalmon. És ha a technokraták veszik át az irányítást, ők bármit örömmel megadnak nekünk. Erről gondoskodik a közvélemény.

- De ugyanakkor tömeghisztériát is keltenek!

- Hát persze. Épp ezért tétovázunk. De veheti beszélgetésünket ultimátumnak is. Mi titokban akarjuk tartani a dolgot, ez a legegységesebb érdekünk, de a pénzre még nagyobb szükségünk van.

- Értem. - Orlov agya sebesen járt, de akárhány végkövetkeztetésre jutott, egyiket sem találta megnyugtatónak. - Ebben az esetben tanácsolnám, hogy vizsgálják ki alaposabban az ügyet. Ha őrzik esetleg a Jupiterrel folytatott kommunikációik írásos másolatát...

- Meghiszem azt - felette Birnam szárazon. - De ugyanígy rendelkezésére áll a dokumentáció a birodalmi kormánynak is, Washingtonban. Ezzel nem intézheti el a dolgot, megbízott úr. A földi bürokraták már egy éve nyálazzák az aktákat, mégsem jutottunk előbbre semmivel. Azt akarom, hogy jöjjön velem az Éter-állomásra.

A ganymedesi fölállt, és mogorván pillantott le Orlovra teljes, kétméteres magasságából.

A birodalmi megbízott elvörösödött.

- Ez parancs akart lenni?

- Hát, annak is veheti. Mondtam már, kevés az időnk. Ha cselekedni akar, azt gyorsan tegye, különben már semmi értelme nem lesz. - Birnam szünetet tartott, aztán hozzátette: - Remélem, nem bánja, ha gyalogolunk egy kicsit. Járművek normál körülmények között nem közelíthetik meg az Éter-állomást, ráadásul séta közben elmagyarázhatok önnek egyet s mást. Az út alig három kilométer.

- Rendben van - érkezett az elutasító válasz. Az utat fölfelé, az első föld alatti szintre némán tették meg. A csöndet végül Orlov szakította meg, amikor beléptek a halványan megvilágított előtérbe. - Hűvös van itt.

- Tudom. Ilyen közel a felszínhez elég nehéz szabályozni a hőmérsékletet. De odakint még hidegebb lesz. Tessék!

Birnam jól irányzott rúgással kinyitott egy szekrényajtót, és a beakasztott ruhákra mutatott.

- Vegyen föl egyet. Szüksége lesz rá.

Orlov gyanakodva tapogatta végig az egyik öltözetet.

- Elég vastag ez?

Birnam közben már bújt is bele a másikba.

- Elektromos fűtésű. Elég melegnek fogja találni. Ez az. Gyűrje be a nadrág szárát a csizmába, és kösse meg szorosán.

Azzal sarkon fordult, és nagyokat nyögve kiemelt két sűrített levegős tartályt a szekrény aljából. A kijelzőkre pillantott, és elfordította az elzárócsapot. Halk sziszegéssel szökni kezdett a gáz, mire Birnam elégedetten fújtatott

egyed.

- Tudja, hogy kell használni ezt? - kérdezte, miközben fölcsavart a csapra egy hajlékony, fémhálós burkolt csövet, a túlsó végén egy vastag, átlátszó üvegszerűséből készült különös, kacskaringós kinövés.

- Miért, mi ez?

- Orra erősíthető légzőmaszk. A Ganymedes légköre fele-fele arányban argonból és nitrogénből áll, márpedig az ember számára egyik gáz sem igazán belelegezhető. - Azzal a tartályt föllódította Orlov hátára, és az öltözékéhez erősítette.

A birodalmi megbízott megtántorodott.

- Ez nehéz. Nem bírok három kilométert megtenni ezzel a hátamon.

- Odakint nem érzi majd nehéznek - intett fejével fölfelé Birnam, és közben előrehúzta a cső végét a légzőmaszkkal. - De ne feledje: belégzés orron át, kilégzés szájon át. Akkor nem lesz semmi baj. Apropos, evett valamit mostanában?

- Ebédeltem, mielőtt önhöz indultam. Birnam bizonytalanul szippantott egyet.

- Hát, az nem igazán jó. - Egyik zsebéből előhúzott egy kis fémdobozt, és a megbízott felé nyújtotta. - Vegyen a szájába egy pirulát, és végig szopogassa majd.

Orlov ügyetlenül kihalászott kesztyűs kezével egy barna gömböcskét, és betuszkolta a szájába. Birnam nyomába eredt egy enyhén emelkedő rámpán. A folyosó végét látszólag elzáró fal félresiklott előttük, és a helyiség levegője halk suhogással áradt ki a Ganymedes jóval hígabb atmoszférájába.

Birnam elkapta a birodalmi megbízott könyökét, és finoman kiráncigálta őt a zsilipből.

- A levegőtartálya tele van! - ordította. Lélegezzen nyugodtan mélyeket, és közben szopogassa a piruláját!

Amint átlépték a küszöböt, a gravitáció a ganymedesi szintre csökkent, és Orlov egy rémisztő pillanatig már-már úgy érezte, ellebeg a talajról. Gyomra centrifugaként fölkaparodott.

Fulladozni kezdett, és nyelvvel kétségbeesetten terelgette szájában ide-oda a pirulát. A tartályból áradó oxigéndús levegő égette a torkát, és ez az érzés lassan elvonta figyelmét gyomra háborgásáról. Az lassan lecsillapodott. Megpróbálkozott az első lépéssel.

- Csak nyugodtan - hallotta fülében Birnam higgadt hangját. - Az első néhány alkalommal mindenkivel ez történik, amikor hirtelen egyik gravitációs mezőből a másikba kerül. Lassan járjon, kapja el a ritmust, különben orra bukik. Ez az, egész jól csinálja.

A talaj ruganyosnak tűnt. Orlov egyfolytában karján érezte a másik kezét; a miniszter attól óvta, nehogy túl nagy lendületet vegyen. Lépései egyre hosszabbakká, laposabbakká váltak - sikerült elkapnia a ritmust. Birnam közben tovább beszélt, bár hangját kissé letompította a légzőmaszk szája előtt húzódó bőrszija.

- Mindenkinek otthon a legkellemesebb - vigyorgott. - Pár éve egyszer ellátogattam a Földre a feleségemmel, és végig pocsókul éreztem magam. Nem tudtam megszokni, hogy légzőmaszk nélkül járjak a felszínen. Folyton fulladoztam... ez nem vics. A napfény túlságosan elvakított, az ég túl kék volt, a fű pedig túl zöld. Na és az épületek, kint a felszínen! Sose felejttem el, amikor megpróbálták lefektetni egy húsz emelet magasságban lévő szobában, miközben a hold besütött a nyitott ablakon. Visszamenekültem az első induló hajóval. Az a bolygó többé nem lát engem!... Na, hogy érzi magát?

- Jól! Egész kellemesen! - Most, hogy az első kényelmetlenségeken túltette magát, Orlov egész élvezetesnek találta a járást az alacsony gravitáción. Körülnézett. Az egyenetlen, buckás terep átható, sárga fényben fürdött. Itt-ott kis növény, széles levelű bokrok nőttek, melyek egyenletes elrendeződése mesterséges telepítésről árulkodott.

Birnam megválaszolta a fel nem tett kérdést. - A légkörben van elég széndioxid ahhoz, hogy a növényeket életben tartsa, azok pedig megkötik a nitrogént. Ezért a legjövődélmezőbb üzletág a Ganymedesen a mezőgazdaság. Ezekért a növényekért megadják aranyban a súlyukat, annyira jól hasznosíthatók trágyának, és még kétszer-háromszor ennyit megérnek, mint olyan alkaloidák forrásai, amiket sehol máshol a Rendszerben nem lelni föl. És persze azt is mindenki tudja, hogy a ganymedesi dohány messze veri a legjobb földi fajtákat.

Fejük fölött egy sztratorakéta hangja hallatszott, méghozzá a ritka atmoszférában igen élesen. Orlov felpillantott.

Azon nyomban megtorpant, és még lélegezni is elfelejtett!

Először látta meg az égbolton a Jupitert.

Egy dolog a rideg gázóriást az úr fekete hátterében megcsodálni, mondjuk egymillió kilométer távolságból. A Ganymedesen azonban a ritka légkör kissé összemossa a vonalakat; érett, gigászi gyümölcsként függ a bíbor égen, és fényével csupán egy-két vakmerő csillag vetekszik. Ezt a látványt szinte le sem írhatja emberi szó.

Orlov először némán bámulta az eget betöltő óriási korongot. Átmérője harminckétszerese volt annak, amekkorának az ember a Földről látja a Napot. Csikjait elhalványította a sárga fény, még a Nagy Vörös Foltot is csak sejteni lehetett a tányér nyugati peremén.

- Gyönyörű - nyögte ki végül elhaló hangon. Leo Birnam is fölpillantott, de ő már semmi rendkívülit nem látott a látványban. Gépiesen futtatta végig tekintetét az unalomig ismert vonalakon, sőt, arcára az undor kifejezése ült ki. A szája előtt húzódó bőrszija ugyan elrejtette idegesen rángatózó mosolyát, de ujjai még a ruha szívós szövetségén át is mélyen belemélyedtek Orlov karjába.

- Az egész Rendszerben nincs ennél rettenetesebb látvány - szólt vontatottan.

Orlov nehezen szakította el tekintetét az égtől. - He? - kérdezte szórakozottan, aztán fejét csóválva azt mondta: - Ó, persze, azok a titokzatos jupiteriek.

A ganymedesi mérgesen elfordult, és hatalmas, ötméteres lépésekkel nekiiramodott. Orlov sután igyekezett követni, többször kis híján az egyensúlyát veszítve.

- Várjon! - zihálta.

Birnam azonban nem figyelt rá, csak keserűen szitkozódott magában.

- Maguknak a Földön nem kell tartaniuk a Jupitertől. Nem is tudnak róla semmit. Csak egy apró fénypont az égen a maguk számára, egy egyszerű légyiszok. Mert nem itt élnek, a Ganymedesen, ahol ez az átkozott napról napra újra a fejünk fölé tornyosul. Alig tizenöt órányi út innen, és csak az isten tudja, mit rejthet az a kavargó felhőtakaró. Talán valamit, ami csupán a megfelelő alkalomra vár, hogy kitörjön onnan. Mint egy gigászi időzített bomba!

- Badarság! - nyögte ki két sípoló levegővétel között. Orlov. Lelassítana végre? Nem bírom már tartani az iramot.

Birnam rövidebbre fogta lépteit, és feszülten folytatta mondanakáját:

- Mindenki tudja, hogy a Jupiter lakott, de jóformán soha senki nem hajlandó végiggondolni, miféle következményekkel jár ez. Nekem elhiheti, az ottaniak az igazi bíborban születettek. A Naprendszer Természetes urai.

- Ez csak hisztéria - morogta Orlov. - A birodalmi kormány mást sem hall maguktól már egy éve.

- De csak legyintenek rá! Hát ide figyeljen! A Jupiter átmérője, ha az atmoszféra vastagságát nem számítjuk is, egymillió háromszázezer kilométer. E szerint a felszíne százszorosa a Földének, és több, mint ötvenszerese a Birodalom valamennyi világáénak együttléve. Ennek megfelelően kiszámítható a népessége, erőforrásainak és hadipotenciájának mértéke.

- Ezek csak számok...

- Tudom, mire gondol - szakította félbe Birnam szenvedélyesen. - A háborúkat nem számokkal harcolják, hanem tudománnyal és szervezethezettel. A jupiteriek mindezzel rendelkeznek. A negyedszázad alatt, mióta kapcsolatban állunk velük, megtudtunk egyet-mást róluk. Fölfedezték az atomenergiát, föltalálták a rádiót. Egy olyan világban, melynek légköre ammónia-párával van telítve más szóval az általunk ismert fémek egyike sem létezhet rajta szilárd formában, hiszen azonnal reakcióba lépne a környező levegővel - létrehoztak egy összetett civilizációt. Ez azt jelenti, hogy technikájuknak műanyagokra, szilikátokra, vagy valami más efféle anyagra kell épülnie. Akkor pedig a kémiai tudásuk egy szinten áll a miénkkel, már ha azóta túl nem haladta azt.

Orlov hosszan kivárt, mielőtt megszólalt volna. - De hogyan lehetnek ilyen biztosak a jupiteriek utolsó üzenetének értelmezésében? - kérdezte aztán. - Mi, a Földön, kételkedünk benne, hogy értelmes lények ok nélkül ennyire rosszindulatúak legyenek, mint amilyenek önök lefestik őket.

A ganymedesi kurtán föl kacagott.

- Hisz egy mukkot nem szóltak hozzánk azóta az üzenet óta, így van? Ez nem valami barátságos gesztus a részükről. Biztosíthatom, hogy mi azóta is mindent megteszünk az újbóli kapcsolatfelvétel érdekében.

Kérem, várjon, ne szóljon közbe. Hadd magyarázzak el valamit önnek. A Ganymedesen huszonöt éven át egy kis csapatnyi ember vesződött azzal éjt nappallá téve, hogy kihámozza a rádiójukon elfogott, statikus recsegéssel teli, torz kátogások értelmét, és kapcsolatba lépjen a Jupiterről üzenő intelligens lényekkel. Nagy munka volt, egész seregnyi tudós kellett volna hozzá, ám a bázison mégsem tartózkodhatott soha egyszerre két tucat embernél több. Magam is részt vettem a munka első szakaszában, és mint filológus; kivettem részemem a kód megfejtéséből. Láthatja hát, korántsem kívülállóként beszélek.

Az elképzelhető legmegerőltetőbb szellemi feladattal kerültünk szembe. Öt évünkbe telt, mire túljutottunk a legegyszerűbb matematikai értelmezéseken: három meg négy az hét; huszonöt négyzetgyöke öt; a hat faktoriális a hétszázhusz. Néha hónapok kellettek hozzá, hogy valamelyikünk fejéből egy a továbblépéshez szükséges új ötlet kipattanjon.

- De - és ez a lényeg -, mire a jupiteriek megszakították velünk a kapcsolatot, mi már minden szavukat megértettük. Az tehát, hogy rosszul fordítottuk le üzenetük tartalmát legalább annyira valószínűtlen, mint hogy a Ganymedes egyszer csak fogja magát, és odébb áll a Naprendszerből. Az elpusztításunkkal fenyegetőztek, és ehhez szemernyi kétség sem férhet, de nem ám!

Egy keskeny szorosban haladtak épp, ahol a Jupiter sárga fényét nyirkos félhomály váltotta föl.

Orlov zavarban volt. Ilyen formában még soha nem szembesült ezzel az üggyel.

- Na de az ok, ember - mondta. - Mi okuk lenne rá, hogy...

- Semmi! Egyszerűen csak arról van szó, hogy a jupiteriek annyi év után először - hogy miből, ne kérdezze - rájöttek, mi nem vagyunk velük egyívásúak.

- Hát persze.

- Ők ezt egyáltalán nem így fogadták. Történelmük során soha nem szembesültek még idegen intelligenciákkal. A helyzet az, hogy nem számítottak rá.

- De hisz állítólag tudósok voltak. - Orlov bizalmatlanabb hangra váltott. - Akkor hogyhogy nem fogták föl, hogy idegen világokon idegen életformák is kialakulhatnak? Mi megértettük. Sose gondoltuk volna, hogy a jupiteriek embertársaink, bár mi se talákoztunk még idegen intelligenciákkal.

Újra kiérték az átható sárga fényben fürdő sík terepre. Jobbra, egy, mélyedésben, kiterjedt jégfelület csillogott borostyánszínűen.

- Én csak azt mondtam, kémikusok voltak és fizikusok - felelte Birnam -, nem pedig azt, hogy csillagászok. A Jupiter, megbízott úr, ötezer kilométeres, ha nem még vastagabb, atmoszférával rendelkezik. Lakói a sűrű gázrétegeken át legfeljebb a Napot láthatják, és talán a négy legnagyobb holdat. Semmit sem tudhatnak hát idegen világokról.

Orlov elgondolkozott.

- Szóval rájöttek, hogy idegenek vagyunk. Na és?

- Ez az ő szemükben azt jelenti, nem vagyunk emberek. Aki nem jupiteri, az az ő szemükben "féreg".

Orlov automatikusan ellenkezésre emelte kezét, de Birnam leintette.

- Azt mondtam, az ő szemükben. Az ő szemükben férgek vagyunk tehát, ráadásul egetverő pimaszságunkban megpróbáltuk őket félrevezetni, őket, az igazi embereket. Utolsó üzenetük ez volt, szóról szóra: "A jupiteriek a világ urai. Féregnek nincs helyük itt. Haladéktalanul elkezdjük megsemmisítéseteket." Kétlem, hogy ezt ők rosszindulatú kijelentésnek szánták. Egyszerűen tényeket közöltek velünk. De komolyan gondolták, azt biztosra veheti.

- Mégis, miért?

- Miért irtotta az ember a legyeket?

- Ugyan már, miniszterem. Csak nem gondol komolyan egy ilyesfajta analógiát?

- Miért ne? Elvégre a jupiteriek egyfajta házilégység tekintenek bennünket, egy olyan utálatos jószágnak, ami nem áll intelligenciát tulajdonítani magának.

Orlov még egy utolsó kísérletet tett.

- De igazán, miniszter úr, számomra képtelenségnek tűnik, hogy értelmes lények így viszonyuljanak egy másik fajhoz.

- Talán annyi idegen intelligenciát ismer? - érkezett a gúnyos felelet. - Alkalmasnak tartja magát a jupiteriek pszichológiájának elbírálására? Fel tudja fogni egyáltalán, mennyire idegenek lehetnek számunkra egy ilyen égitest lakói? Gondolja csak el, a földnek két és félszerese az a gravitáció, amit el kell viselniük. Az óceánok vize ammónia, és némelyik akkora, hogy ha a Földet behajítanánk, az se okozna rajta jelentősebb hullámverést. Aztán ott van az ötezer kilométer vastag atmoszféra, melyet a gravitáció az alsóbb régiókban már olyan sűrűre présel össze, hogy ahhoz képest a Földön a tenger fenekén szinte légüres tér uralkodik. Mi megpróbáltunk rájönni, miféle élet létezhet ilyen körülmények között, de egy idő után felhagytunk a találgatással. Számunkra ez egyelőre elképzelhetetlen. És akkor ön azt hiszi, a gondolkodásmódjukat majd könnyebben megértjük? Soha! Fogadja el a helyzetet, ahogy van. El akarnak pusztítani bennünket. Ez minden, amit tudunk. de nincs is szükségünk többre.

Mikor befejezte, fölemelte egyik kesztyűs kezét, és előremutatott.

- Az ott az Éter-állomás.

Orlov értetlenül forgatta a fejét.

- A föld alatt?

- Naná! Fönt csak az obszervatóriumot láthatja. Az az acél- és kvarckupola ott, jobbra... az a kicsi.

Megálltak két nagyobb szikla előtt, melyeket magasított töltés kötött össze. Hirtelen két katona lépett elő, a ganyamedesi sereg narancssárga szkafanderében. Arcukon a látogatókéhoz hasonló légzőmaszk, kezükben kibiztosított sugárvető.

Birnam fölemelte a fejét, hogy a Jupiter fénye jól megvilágítsa. A katonák tisztelegtek, és oldalt léptek. Egyikük pár szót vakkantott csuklómikrofonjába, mire a sziklák közti töltésen kinyílt egy addig láthatatlan ajtó.

Orlov követte a minisztert a légszilipbe. Még egy utolsó pillantást vetett a Jupiter óriás korongjára, aztán az ajtó bezárult mögöttük.

Nem is bánta, mert már korántsem találta olyan gyönyörűnek a feje fölött függő bolyógigászt.

Orlov csak akkor kezdte megint jobban érezni magát, amikor belesüppedt egy kényelmes fotelbe dr. Edward Prosser irodájában. Megkönnyebbült sóhajjal illesztette szemére a monokliját.

- Mit gondol, megharagudna dr. Prosser, ha rágyújtanék, amíg várunk? - kérdezte.

- Csak nyugodtan - vágta rá Birnam szórakozottan. - Én a magam részéről legszívesebben azonnal elrángatnám a játékszerei mellől, de nagyon érzékeny fickó. Jobban járunk, ha kivárjuk, míg végez. - Egy dobozból göcsörtös, zöld dohánylevél-héjú szivart vett elő, és dühödten leharapta a végét.

Orlov a füstön keresztül mosolyogva megjegyezte:

- Engem nem zavar, ha várni kell. Úgy is van még mondanivalóm az ön számára. Tudja, miniszter úr, alaposan rám ijesztett az imént, de ha elfogadom is, hogy a jupiteriek az elpusztításunkra törnek, egy biztos - szünetet tartott; aztán minden egyes szót külön kihangsúlyozva folytatta -, egyelőre nem érnek el minket.

- Gyűjtőszerkezet nélküli bombán ülünk, mi?

- Pontosan! A magyarázat pofonegyszerű, nem is érdemes szót vesztegetni rá. Gondolom, azt elismeri, hogy a jupiteriek semmiféle körülmények közt nem hagyhatják el bolygójukat.

- Semmiféle körülmények közt? - Birnam hangjában kötekedés bujkált. - Annyira biztos ebben?

Szivarja biborszínben izzó végére pillantott.

- Elcsépelet közhelynek számít ma már az, hogy a jupiteriek nem hagyhatják el az otthonukat. Minden szenzációhajász sajtótermék ezt taglalta egy időben, a Földön éppúgy, mint itt, a Ganyamedesen. Egészen meghatóan írtak azokról a szerencsétlen lényekről, akik nem segíthetnek saját földhözragadottságukon, ezért örökre arra kárhoztattak; hogy vágyakozva bámulják a világmindenséget, de el nem juthatnak sehova.

De ha jobban belegondolunk, mi tartja fogva a jupiterieket? Csupán két tényező! Ennyi az egész! Az első a bolygó irtózatossá erejű gravitációja, ami - mint azt már említettem - a földiének két és félszerese.

Orlov bólintott.

- Ez elég súlyos tényező - mondta. - De semmi a bolygóvonzáshoz képest. A Jupiter nagyobb átmérője miatt ez adott magasságba emelkedve csupán tizedannyival csökken, mint a Földön. Ez az igazán súlyos probléma... csakhogy ők már megoldották.

- He? - egyenesedett ki últében Orlov.

- Fölfedezték ugyanis az atomenergiát. A gravitáció pedig, még egy akkora bolygóé is, mint a Jupiter, semmit se számít, ha az ember egyszer szolgálatába állította a maghasadást.

Orlov ideges mozdulattal nyomta el cigarettáját. - Na de az atmoszférájuk...

- Igen, ez tartja vissza még őket. Egy ötezer kilométer mély óceán fenekén élnek, ahol a nyomás már a hidrogénatomokat is szinte szilárd anyaggá sajtolja össze. Persze gáz marad, elvégre a Jupiter felszíni hőmérséklete magasan az olvadáspontja fölött mozog. De próbálja csak meg elképzelni, mekkora nyomás szükséges ahhoz, hogy a hidrogén gázt fele olyan sűrűvé tegye, mint a víz. Meglepődne, mennyi nullát kellene leírnia.

Semmiféle fémből vagy más anyagból épült űrhajó nem bírja ki azt a nyomást. Nem szállhatunk le tehát a Jupiter felszínére, mert összeroppannánk, mint egy vékony héjú tojás. És ugyanezért nem hagyhatják el a jupiteriek sem az otthonukat, mert az űrben szétpukkadnának, mint egy szappanbuborék. Ezzel a problémával ugyan még nem sikerült megbirkózniuk, de csupán idő kérdése az egész. Talán már holnap rábukkannak a megoldásra, talán csak száz vagy ezer év múlva. Nem tudhatjuk előre, mikor, de akkor aztán pillanatok alatt a nyakunkon lesznek. Márpedig a megoldás karnyújtásnyira van csak tőlük.

- Igen? És mi az?

- Erőterek! Hát igen, ezen a téren előttük vagyunk.

- Erőterek! - Orlov őszintén megdöbben, és úgy látszott, egy ideig forgatja még agyában a szót. - Az aszteroidaövből használjuk őket, mint meteorelhárító-ernyők... de nem látom, hogyan oldhatnák meg a jupiteriek problémáját.

- Egy közönséges erőter - magyarázta Birnam - gyenge energiamező, ami több, mint száz kilométerre terjed ki a hajó falain túl. Ez megállítja a meteorokat, egy gázmolekula számára azonban mintha nem is létezne. De mi van akkor, ha ugyanezt az energiamezőt egynegyed centiméter vastagságúra préseljük össze? A molekulák egyszerűen lepattannának róla! És ha erősebb generátorokat használunk, és még tovább préseljük össze az erőteret, akkor az még a Jupiter légköri nyomásának is képes lenne ellenállni. És ha ugyebár az erőter közepén egy hajó lebeg... - Sokat sejtetően félbehagyta a mondatot.

Orlov elsápadt.

- Maga szerint ezt meg lehet csinálni?

- Bármibe lefogadom, hogy a jupiteriek éppen ezen szorgoskodnak. Csakúgy, mint mi, itt, az Éter-állomáson. A birodalmi megbízott közelebb húzta székét Barnaméhoz, és elkapta a férfi csuklóját.

- Miért nem bombázzuk inkább végig a Jupiter felszínét atombombákkal? Egy jó alapos szőnyegbombázásra gondolok. Azzal a gravitációval még csak el sem hibáztatjuk.

Birnam halványan elmosolyodott.

- Mi is gondoltunk már erre. Az atombombák azonban legfeljebb a légkörbe vágnának lyukakat. És még ha le is jutnának... Vesse össze a bolygó felszínének területét a bombáink pusztító erejével, és meglátja, hány évre lenne szükségünk a feladat elvégzéséhez, ha mondjuk percenként egy találatot veszünk. A Jupiter eszeveszetten nagy! Ezt sose felejtse el.

Szivarja kialudt, de nem pocsékolta az időt arra, hogy újra meggyújtsa. Halk, feszült hangon folytatta:

- Nem, nem támadhatjuk meg a jupiterieket, amíg ki nem mozdulnak a bolygójukról. Meg kell várnunk, míg előbújnak. Hanem akkor elsöprő túlerővel számolhatunk. Egyetlen választásunk marad csak, a tudomány terén kell leköröznünk őket.

- De - vágott közbe Orlov, és hangjában izgalommal vegyes rémület csendült - hogyan tudhatnánk előre, mijük van nekik?

- Nem tudhatjuk. Föl kell kössük a gatyánkat, aztán reménykedni a legjobbakban. Egyvalamit azonban tudunk, mégpedig hogy erőterekkel rendelkezni fognak. Azok nélkül el se hagyhatnák a felszínt. Márpedig ha nekik van, nekünk is kell. Ezért dolgozunk úgy, mint a megszállottak. Még az erőterekkel sem lesz biztos a győzelmünk, nélkülük azonban elkerülhetetlenül alulmaradnánk. Most már tudja, mire kell nekünk a pénz... sőt, annál sokkal több. Azt akarjuk, hogy a Föld is segítsen nekünk. Meg kell kezdeni a fegyverkezést, ez minden egyébnél fontosabb. Érti?

Orlov már talpon volt.

- Birnam, engem meggyőzött. Száz százalékig magukkal vagyok. Számíthat a segítségemre, ha visszaérek Washingtonba.

Őszinteségéhez kétség sem férhetett. Birnam megragadta a felé nyújtott kezét, és megrázta. Abban a pillanatban kivágódott az ajtó, és egy apró termetű, manószerű férfi lépett be.

Az újonnan érkezettből hadaró összevisszaságban törtek elő a szavak. Csak Birnamhez beszélt, mintha Orlov a

szobában se lett volna.

- Hát ön hogy került ide? Épp az imént próbáltam hívni, de a titkárnője azt mondta, nincs a helyén. Erre öt perccel később fölbukkan személyesen. Nem értem. - Dühödten turkálni kezdett az asztalát borító irathalmomban.

Birnam elvagyorodott.

- Ha egy pillanatilag el tudná magát vonni a munkájától, doki, köszönhetné Orlov birodalmi megbízott urat.

Dr. Edward Prosser megperdült, lábujjhegyen, mint egy balett-táncos, és kétszer is jó alaposan végigmérte a földi férfit.

- Á, az új seprő! Na, megkapjuk végre a pénzt? Legfőbb ideje lenne. Kezdetől fogva fillérekben igyekeztünk gazdálkodni. Bár, ami azt illeti, talán már el is késtek vele. Majd kiderül... - Ismét eltűnt az irathalmok mögött.

Orlov kissé zavarodottnak látszott, de Birnam megnyugtatóan rákacsintott. Sorsukba beletörődve várták, hogy a doktor végre rájuk is sort kerítsen.

Prosser az egyik fiók mélyéről előkapott egy fekete bőr dossziét, ledobta magát kerekesszékebe, és körbefordult vele.

- Örülök, hogy eljött, Birnam - mondta, az iratokat lapozgatva. Mutatni akarok valamit önnek. És önnek is, Orlov megbízott úr.

- Miért vároztatott meg így minket? - szegezte neki a kérdést Birnam. - Merre járt?

- Dolgoztam! Hajtottam, mint egy güzü! Három napja nem aludtam egy szemhunyásnyit sem. Fölpillantott, és apró, ráncos arca széles mosolyra húzódott. - Hirtelen minden apró elem a helyére került. Mint egy kirakósjátékban. Sose láttam még ilyet. Nem lehetett csak úgy ott hagyni csapot-papot.

- Ezek szerint sikerült létrehozniuk azt a sűrített erőteret, amin dolgoztak? - kérdezte Orlov hirtelen támadt izgalommal.

Prosser sértődött képet vágott.

- Nem, nem azt. Valami más. Jöjjenek. Órájára pillantott, és föluggott ültéből. - Már csak fél óránk van. Gyerünk!

Odakint egy elektromotoros kis jármű várt rájuk. Prosser végig izgatottan hadart miközben különböző rámpákon és folyosókon át leereszkedtek az állomás szívébe.

- Az elmélet! - mondta. - Az elmélet, az a legfontosabb! Ha egy technikust állít rá egy problémára, az csak vaktában tapogatózik egy életen át, és nem jut sehová. Mert a munkájában nincs rendszer. Egy igazi tudós az elmélettel kezdi. Beveti a matematikát a problémamegoldás érdekében. Csak úgy áradt belőle az önelégültség.

A jármű megállt egy hatalmas, kétszárnyú ajtó előtt. Prosser lekászálódott, és a többiek követték. - Erre, kérem! Erre! - mutatta. Belökte az ajtót, végigkacsázott egy folyosón, aztán föl egy sor keskeny lépcsőn, és végül kijutott egy szűk karzatra, mely egy óriási, háromszintes helyiség körül futott a magasban. Orlov azonnal ráismert az alattuk elterülő, csövekkel behálózott kvarc és acél ellipszoidra. Egy atomgenerátor.

Szemére illesztette monokliját, és figyelni kezdte a lenti sürgés-forgást. Egy magas emelvényen álló, műszerekkel teli irányítópult mellől egy fejhallgató férfi pillantott fel, és intett nekik. Prosser visszaintett, és elvagyorodott.

- Itt hozzák létre az erőtereket? - kérdezte Orlov.

- Úgy van. Látott már valaha ilyesmit?

- Nem. - A birodalmi megbízott szomorúan elmosolyodott. - Igazából nem is vagyok tisztában a működésével, csak annyit tudok, hogy kivédi a meteor-becsapódásokat.

- Pedig egyszerű - magyarázta Prosser. Minden anyag atomokból áll. Ezeket bizonyos erőhatások tartják össze. Ha elveszük az atomokat, de az erőhatásokat sikerül fönntartanunk, erőteret kapunk eredményül.

Orlov értetlenül meredt maga elé, Birnam pedig mély torokhangon kuncogni kezdett, és megvakarta a füle tövét.

- Ez a magyarázat engem a mi ganymedesi metódusunkra emlékeztet, amit arra találtunk ki, hogyan lehet egy tojást egy kilométer magasban a levegőbe függeszteni. Keresünk egy agy kilométer magas hegyet, a tojást a csúcsára helyezük, aztán a hegyet kitoljuk alóla. Ennyi az egész.

A birodalmi megbízott hátravetette a fejét, úgy nevetett. Dr. Prosser azonban megrovón csücsörítette össze a száját.

- Na de uraim, ez egyáltalán nem alkalmas idő a viccelődésre. Az erőterek nagyon fontosak a számunkra. Fölkészülten kell fogadnunk a jupiterieket.

Odalentől hirtelen recsegő bűgös hangzott föl, mire Prosser elhátrált a korlától.

- Álljanak a védőernyő mögé - hadarta. Most kapcsolják be a húsz milliméteres erőteret. Az ilyenkor keletkező sugárzás nem igazán tesz jót az emberi szervezetnek.

A bűgös most egészen elhalkult, és ők visszatértek a korláthoz. Nem történt látható változás, de Prosser kinyújtotta kezét a mélység fölé, és azt mondta:

- Tapintsák meg! Orlov óvatosan előrebökött az ujjával, döbbsen levegő után kapott, aztán a tenyerével is rácsapott maga előtt a levegőre. Mintha puha gumiba nyomódott volna a keze, vagy szuperrugalmas acélrugókba.

Birnam is kipróbálta.

- Ez jobb minden eddiginél, nem igaz? - Aztán Orlov felé fordulva magyarázni kezdett. - Hogy a mező húsz milliméteres, azt jelenti, hogy húsz higanymilliméteres nyomású környezettel szemben képes megvédeni a belül uralkodó légüres teret. A megbízott bólintott.

- Értem! Akkor egy hétszázhatvan milliméteres mező kellene, hogy a Föld atmoszférájának ellenállhasson.

- Igen! Azzal már kezdenénk valamit. Nos, Prosser, ez izgatta föl annyira?

- Ez a húsz milliméteres mező? Természetesen nem. Akár kétszázötven milliméterig is fölmehetnek az aktívált vanádiumpentaszulfidok és a praeodímium lebontásával, de erre semmi szükség. Egy technikus persze rögtön nekikezdene, és fölrobbantaná a laboratóriumot. A tudós azonban először tökéletesíti az elméletét, és azután is csak lépésenként halad. - Hunyorított. - Most erősítünk a mezőn. Figyeljék!

- Nem kell a védőernyő mögé állnunk?

- Már nem szükséges. A sugárzás csak a bekapcsoláskor veszélyes.

A bűgás ismét fölhangosodott, de nem annyira, mint az előbb. Prosser lekiáltott a vezérlőpultnál álló férfinak, de az válasz helyett csak széttárta a karját. Valamivel később feltartotta ökölbe szorított kezét.

- Túljutottunk az ötven milliméteren! - kiabálta Prosser. Tapintsák ki a mezőt!

Orlov kíváncsian nyújtotta ki a kezét. Az iménti gumi jócskán megkeményedett! Annyira tökéletes volt az illúzió, hogy megpróbálta a "fal" egy darabját hüvelyk- és mutatóujja közé csippenteni, de az nem hagyta magát, kezében közönséges levegővé vált.

Prosser türelmetlenül ciccegett.

- Igazán a befelé irányuló erőkkkel szemben hatásos. Ez a részecskemechanika törvényeiből adódik.

A vezérlőpultnál álló férfi újra intett.

- Elhagytuk a hetvenet - magyarázta Prosser. - Most lelassítunk. A kritikus pont 83,42.

Kihajolt, át a korláton, de a másik kettőt kézzel-lábbal tuszkolta hátrébb.

- Vigyázzanak! Veszélyes! - Aztán lekiáltott: - Óvatosan! Megugrik a generátor!

A bűgás hirtelen elviselhetetlenné erősödött, mire a vezérlőpultnál álló férfi kétségbeesetten nyomogatni kezdett minden elérhető gombot. Az atomgenerátor kvarcszívéből áradó vörös izzás veszedelmesen fehéredni kezdett.

Az üvöltő bűgás váratlanul megtört, és visszhangozva elhalt. A légnyomás Orlovot keményen a falnak taszította:

Prosser föl pattant. Szeme fölött egy vágásból vér szivárgott.

- Megsérültek? Nem? Az jó, az jó. Számítottam valami ilyesmire. Talán előre szólnom kellett volna. Menjünk le. De hol van Birnam?

A magas ganyamedesi épp a padlóról tápáskodott fél, és a ruháját porolgatta.

- Itt vagyok. Mi robbant föl?

- Semmi, csak megugrott a generátor. Jöjjenek le velem. Homlokát megtörölte egy zsebkendővel, és elindult lefelé.

A férfi a vezérlőpultnál főnöke közeledtére levette fejhallgatóját, és lelépett az emelvényről. Fáradtnak látszott, piszkos arcán verejtékcseppek csillogtak.

- Ez a nyavalyás most 82,8-nál vadult be. Kis híján lemaradtam.

- Csakugyan? - mordult rá Prosser. - Pedig ez még belül esik az elfogadható hibahatáron. Mi van a generátorral? Hé, Stoddard!

A szólított technikus hangja a generátor túloldaláról érkezett:

- Az ötös cső kidöglött. Legalább két nap, míg kicseréljük.

Prosser elégedetten fordított hátat a berendezésnek.

- Működött. Pontosan, ahogy elképzelttem. A problémát megoldottuk, uraim. Nem kell többé aggódnunk. De most már menjünk vissza az irodámba. Valamit enni akarok. Aztán meg aludni egy kicsit.

Többé egy szót sem ejtett a témáról, amíg vissza nem értek az irodába, és ott is csak két harapás májas-hagymás szendvics közt volt hajlandó néha beszélni.

- Emlékszik, amikor tavaly júniusban azon az úrvonaton dolgoztunk? - A kérdést Birnamnek címezte. - Csúfos kudarc volt, de a kutatással azért nem álltunk le egészen. A múlt héten Finch végre előrukkolt egy épkezláb ötlettel, és én továbbfejlesztettem. Hirtelen minden a helyére került.

Azóta megy minden, mint a karikacsapás. Néha még mi is meglepődünk.

- Folytassa - mondta Birnam nyugodtan, miközben a másik ismét a szendvics felé fordította figyelmét. Elég jól ismerte már Prossert, tudta jól, türelmetlenséggel nem ér el nála semmit.

- Látták, mi történt. Amikor a védőmező vastagsága eléri a 83,42 millimétert, instabillá válik. Nem bírja ki a benne felgyülemlett feszültséget. Összeroppan alatta. Bumm!

Birnam áll a leesett, Orlov székének karfája pedig megnyikordult a férfi kezének szorításában. A helyiségben egy darabig csönd honolt, majd a miniszter szólalt meg nyugtalanul.

- Úgy érte, ennél erősebb erőteret nem lehet létrehozni?

- Már hogyan lehetne. Létrehozható. Csakhogy minél sűrűbb, annál labilisabb. Ha föl húzom a kétszázötven milliméterest, az alig tartott volna tovább a másodperc egytized részénél. Aztán, bumm! Az egész állomás a levegőbe röpült volna! Velem együtt! Egy technikus biztos megcsinálta volna. Egy tudós tetteit azonban megzabolazza az elmélet. Körültekintően dolgozik, ahogy én. Nem okoz kárt.

Orlov mellényzsebébe süllyesztette monokliját. - De ha egy erőteret ugyanaz, mint az atomokat egymáshoz kötő erő - szólalt meg remegő hangon -, akkor hogy lehet, hogy az acél, amelyben köztudottan igen erősek az atomi kötések, nem roskad össze hasonlóképp? Itt valami hiba van az okoskodásban.

Prosser ingerülten pillantott rá.

- Nincs semmiféle hiba. A kritikus erősség a generátorok számától is függ. Az acélban minden egyes atom maga

is egy parányi erőtergenerátor. Ez azt jelenti, hogy az anyag minden egyes grammjára százmilliárd trillió generátor jut. Ha mi is ennyit használhatnánk... De a helyzet az, a mi esetünkben száz generátor a maximum. Azzal pedig mindössze 97-ig, vagy legalábbis egy ezt megközelítő értékig tolhatjuk ki a kritikus pontot.

Fölállt és hirtelen hevességgel folytatta tovább előadását:

- Nem. A problémát megoldottuk, higgye el. Teljességgel lehetetlen olyan erőteret alkotni, amely a másodperc századrésznél tovább képes ellenállni a Föld légköri nyomásának. És akkor a jupiteri viszonyokról még szó sem esett. Bizonyítékul tényeket hozhatok fel, egy kísérletnek pedig önök is tanúi lehettek. Nem bírja ki a feszültséget! Bármit csinálnak is a jupiteriek, a bolygójukat nem hagyhatják el! Ez tény! Tény! Kétségbevonhatatlan tény!

- Miniszter úr - szólalt meg Orlov -, küldhetnék egy úrgramot innen az állomásról? EI akarom újságolni a Földnek, hogy a következő hajóval visszatérek, és végre megnyugodhatnak a kedélyek, mert a Jupiter-űg megoldódott... méghozzá véglegesen.

Bírnám nem szól semmit, de miközben kezét rázott a birodalmi megbízottal, arcának komor jelentéktelenségét egészen méltóságteljessé formálta át a megkönnyebbülés kifejezése.

Dr. Prosser pedig, fejét madárszerű pózban oldalra hatva, még egyszer elismételte:

- Kétségbevonhatatlan tény!

Hal Tuttle fölpillantott, mikor Everett kapitány, a Kísérlet parancsnoka belépett a hajó orrában elhelyezkedő megfigyelőhelyiségbe. Az Űstökös Űrhajózási Társaság legfrissebb szerzeménye káprázatos sebességgel falta a kilométereket.

- Most érkezett egy úrgram a tucsoni központból - mondta a kapitány. - Fölvesszük Orlov birodalmi megbízottat a ganymedesi Jovopolisban, és hazaszállítjuk a Földre.

- Jó. Nem vett még észre minket más hajó?

- Dehogy! Messze eltávolodtunk a forgalmasabb útvonalaktól. A Rendszer akkor hall majd első ízben rólunk, amikor leszállunk a Ganymedesen. Ez lesz a legnevezetesebb nap az űrkutatás történetében a holdraszállás óta. - Hangja hirtelen ellágyult. - Mi a baj, Hal? Elvégre ez a te nagy napod.

Hal Tuttle fölpillantott, bele az űr végtelen feketeségébe.

- Azt hiszem, igazad van. Tíz éven át dolgoztam, Sam. Az első robbanásban elvesztettem a fél karomat és a fél szememet, de nem bánom. Csak olyan valószínűtlennek tűnik az egész. A nagy probléma megoldódott, életem munkája bevégezett.

- És vége az acélburkolatú űrhajók korának is.

Tuttle elmosolyodott.

- Igen. Nehéz elképzelni, nem igaz? - Kimutatott az űrbe. - Látod a csillagokat? Az idő egy részében nincs semmi köztük és közöttük. Kicsit még mindig beleborsószik a hátam, ha erre gondolok. - Hangja tünődővé vált. - Kilenc éven át dolgoztam a semmiért. Nem kenyerem az elmélet, soha nem is tudtam igazán, merre tartok... csak épp kipróbáltam mindent. Talán túl erőszakos voltam, és ezt torolta meg rajtam az űr. Fél karommal és a fél szememmel fizettem érte, aztán tiszta lappal kezdtem az egészet előlről.

Everett kapitány ökölbe szorította a kezét, és a hajó falára csapott - a falra, melyen akadálytalanul ragyogtak keresztül a csillagok. Tompa puffanás hallatszott, de a burkolat létezéséről továbbra sem árulkodott semmi más.

Tuttle bólintott.

- Elég szilárd...bár másodpercenként nyolcszázszáz ki-bekapcsol. A stroboszkópos lámpától kaptam az ötletet. Tudod, az az, amelyik olyan gyorsan kapcsol ki-be, hogy az ember úgy látja, egyfolytában világít.

És ugyanez történik a burkolatunkkal is. Nincs elég hosszú ideig bekapcsolva ahhoz, hogy összeroskadjon a nyomáskülönbség miatt, de ki se olyan sokáig, hogy a levegőnk megszökhesen. A hálóeffektus pedig az acélénál is nagyobb szilárdságot kölcsönöz neki.

Szünetet tartott, aztán lassan hozzátette:

- És még fogalmunk sincs, milyen messzire juthatunk. Ha fölgyorsítjuk az intermissziós effektust, másodpercenként akár egymilliószor is ki-bekapcsolhatjuk a mezőt, sőt, egymilliárdszor! Előállíthatunk olyan erőteret, ami még egy atomrobbanás erejét is fölfogja. Ez az életem műve!

Everett kapitány megveregette a másik vállát.

- Térj magadhoz, ember. Először a ganymedesi landolás miatt fájjon a fejed! Az ördögbe is! Tudod, mekkora szenzációk leszünk? Képzeld el Orlov milyen képet vág majd, ha megtudja, hogy a történelem során ő lesz az első utas egy erőter-burkolatú űrhajón. Mit gondolsz mit fog szólni hozzá? Hal Tuttle vállat vont.

- Szerintem nagyon elégedett lesz.

Astounding Science Fiction, 1941. október

Németh Attila fordítása